

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

43, Ὁδὸς Σταδίου (Μέγιστον Ἀγαζαίου)

1922

ΑΝΩΜΑΛΑ
ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

ἀγάλλω (=λαμπρύνω, φαιδρύνω τινά). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς ἀγάλλω σπανίως. Ἐκ δὲ τῆς μέσης μόνον ὁ ἐνεστώς ἀγάλλομαι καὶ ὁ παρατ. ἠγαλλόμεν' ῥηματ. παράγωγ. ἀγαλμα (=κόσμημα ἢ παν, διὰ τὸ ὁποῖόν τι ἀγάλλεται).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγαλ-, ἣτις φαίνεται εἰς τὸ ἀγλαός (ἀντὶ τοῦ ἀγαλ-εῖ) ἀγάλ-ω (=ἀγάλ-ω), ὡς ἄγγελος, ἀγγέλ-ω (=ἀγγέλ-ω).

ἀγαμαί (=θαυμάζω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετ., οὐτινος εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς ἀγαμαί ἀνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς, εὐκτι. ἀγαίμην καὶ ἀγαιρτο μόνον. Παρατ. ἠγάμην. Ἄδρ. παθ. ὡς μέσ. ἠγάσθην καὶ μέσου ἀορίστ. μόνον ἢ εὐκτ. ἀγάσαιτο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγασ-τός καὶ ἀζιάγασ-τος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγασ-, ἐξ ἧς ἠγάσ-θην, ἀγασ-τός, καὶ ἀγα-, ἐξ ἧς ἀγαμαι. Ἄρχ. ρίζ. γα-, τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀγγέλλω (=ἀναγγέλλω, μηνύω), παρατ. ἠγγέλλον, μέσ. ἀγγεῖω, ἄδρ. ἀ. ἠγγεῖλα, παρακ. μόνον σύνθετος (εἰς-, ἀπ-, ἐπι-

πατ-, προ-, περι-) ἠγγεῖλαι, ὑπερσ. ἀπηγγέλλειν καὶ ἐκηγγέλλειν. Παθ. ἀγγέλλομαι, παρατ. ἠγγεῖλλομαι, μέλλ. παθ. ἀπαγγεῖλλομαι, ἀόρ. παθ. ἠγγεῖλθην, παρακ. παθ. ἠγγεῖλαι, ὑπερσ. παθ. ἠγγεῖλθην. Μέσ. ἀπαγγέλλομαι, παρατ. μέσ. ἐπηγγεῖλλομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπηγγεῖλθην καὶ ὑπερσ. μέσ. ἐπηγγεῖλθην. Ῥημ. ἐπιθ. κατὰγγελλος, ἐξάγγελλος, αὐτεπαγγελλος. Ῥημ. παράγγελλ-μα, ἐπαγγελλ-μα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγέλλω εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προδύσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, εἰς, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό. Ῥίζ. ἀγγελ- (ἀγγελ-ος) ἀγγέλλ-ω (= ἀγγέλλ-ω).

ἀγγείρω (= συναθροίζω), παρατ. ἠγειρον, ἀόρ. ἠγειρα. Μέσον περιαιγείρωμαι. Μέσον καὶ παθ. συναγείρωμαι. Ῥημ. ἐπιθ. συναγερτὸν ὕδωρ. Ῥημ. παράγ. συναγερ-μός, ἀγορά, ἐξ οὗ τὰ σύνθετα παν-ἠγυρις, ὁμήγυρις (ο=υ αἰολικῶς, ὡς ὄνομα, ὄνομα).

ἀγνοέω-ω (= δὲν γνωρίζω, ἀπατώμαι), παρατ. ἠγνόουν, μέλλ. ἀγνόησω, ἀόρ. ἠγνόησα, παρακ. ἠγνόηκα. Παθ. ἀγνοῦμαι, παρατ. ἠγνοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀγνόησομαι, ἀόρ. παθ. ἠγνόηθην, παρακ. ἠγνόησαι. Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάγνωσιν ἀγνοῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἀγνοία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγνο- ἐκ τοῦ α στερητικῶ καὶ γνο-, ὅπου εὐρίσκεται ἐκ τοῦ γιγνώσκω (= γι-γνώ-σκω) ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ εὐκτ. γνο-ί-η-ν, μεταγνοός, γνό-ητος.

ἀγνυμι (= συντρίβω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζοντο αὐτὸ πάντοτε σύνθετον κατὰ γνυμι, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ ἀόρ. κατεάξα. Παθ. κατὰγνυμαι, ἀόρ. παθ. β' κατεάγην, παρακ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. κατεάγα (= εἰμί συντετριμμένος), ὑπερσ. περιφραστικῶς κατσαγὰς ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατσαγὰς ἴσομαι. Ῥημ. παράγ. ἀκτῆ (τὸ παραθαλάσσιον), Ἀττικὴ (ἀντὶ τοῦ Ἀκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Γαγ-, διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ συλλαβ. αἰτησιν ε, κατ-ε-ε (= κατ-ε-ε-ε), κτλ.

ἀγορεύω (= ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει), παρατ. ἠγόρευον, μέλλ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-) ερω, ἀόριστος β'

μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἰπαν-)ειπον, παρακ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, δι-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, προαπ-)ειρηκα, ὑπερσ. ἀπειρήκειν καὶ ἀπειρηκῶς ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, παρατ. (ἀν-, προ-, προσ-, ὑπ-)ηγορευόμενον μέλλ. μέσ. ὡς παθ. προαγορευέσομαι καὶ μέλλ. παθ. ἀπορηθῆσομαι, ἀταρρηθῆσομαι καὶ προσρηθῆσομαι, Ἀόρ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-, ἀντιπροσ-)ερρήθην. Παρακ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προ-, προσ-)ειρημαι. Ὑπερσ. ἀπειρήμην καὶ ὑπειρημένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόρητος, προαγορευτός, προσρητός καὶ ἀπορητέος. Ῥημ. παράγ. πρόσρησις, πρόσρημα, ἀταρρησις καὶ ἀταρρησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγορ-, ἀγορά (συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ τόπος τῶν πωλουμένων καὶ ἀγοραζομένων), ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν ἀγορᾷ τοῦ λαοῦ), τὸ δὲ ἀγορά ἐκ τοῦ ἀγορ- (τοῦ ἀγείρω).

ἀγρεύω (θηρεύω, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς ἀγρεύω καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. ἀγρεύομαι. Ῥημ. παράγ. ἀγρευμα, ἀγρευτικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγρ-, ἀγρα, ἐξ οὗ κυρ-ἀγρα, κρι-ἀγρα, ποδ-ἀγρα, ἀγρεύω, ζωγρεύω-ω.

ἀγροικίζομαι (φέρωμαι ἀγροικῶς, χωριάτικα). Τὸ ῥήμα εἶναι ἀποθετικόν καὶ εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστώτα σπανίως.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀγροικος ἢ ἀγροῖκος (= ἐν ἀγρῷ οἰκῶν, ἰσομένως=σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι.

ἀγρυπνέω-ω (εἰμί ἀγρυπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρατ. ἠγρῦπνον, μέλλ. ἠγρυπνήσω καὶ ἀόρ. ἠγρῦπνησα.

ΣΗΜ. Ἄγρ-υπτος (ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὑπνον), ἀγρυπνία, ἀγρυπνῶ.

ἀγχω (πνίγω, σφίγγω τὸν λαμόντινος). Τοῦ ἐνεργ. οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα. Παθ. ἐνεστ. ἀγχομαι. Μέσ. ἐνεστ. ἀπάγχομαι, παρατ. ἀπηγχομένην καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπηγάμην. Ῥημ. παράγ. ἀγχο-όνη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγχ-, ἐξ οὗ ἀγχ-ι, ἀγχοῦ (ἀγγύς), ἄσσοι (ἀγχο-ιον), ἀγχο-ώνη, κυν-ἀγχη, συν-ἀγχη.

ἄγω (φέρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐρχηται), παρατ. ἠγόν, μέλλ. ἄξω, ἀόρ. β' ἠγαγον, παρακ. συνῆγα, ἐξῆγα, προῆγα. Παθ. ἀγομαι

παρ. ἠγόμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀζομαι καὶ προσάζομαι καὶ παθητ. ἀχθήσομαι (καὶ ἀπ-, προσ-, προῦπ-, προ-), ἀόρ. παθ. ἤχθη, παρ. παθ. ἤχεται καὶ ἠγμέτος, ὑπερ. παθ. ἠγμέτος ἦσαν καὶ σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, συν-)ῆκτο. Μέσ. ἀγομαι, παρ. ἠγόμεν, μέλλ. μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, προσ-, ἐπεισ-)ἀζομαι, ἀόρ. μέσ. ῥ' ἠγαγόμεν καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπαν-, συναν-, ἐξ-, κατ-, προ-, ὑπ-)ἤχθη, παρ. μέσ. σύνθετος (προ-, ἀν-, προσ-)ῆγμα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπακτός, ἐπεισακτός, ἀκτέον, εἰσακτέον, ἐξακτέον, περιεκτέον καὶ προεκτέον. Ῥημ. παρ. ἀγωγός, ἀγωγή, ἀγωγίμος, ἀγωγός, παιδ-αγωγός.

ἀγωνίζομαι (ὕφισταμαι ἀγώνια, πολεμῶ). Τὸ ῥημα εἶναι ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἐνεστώς ἀγωνίζομαι πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ὁ παρ. ἠγωνίζομαι πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀγωνιόμαι, ἀόρ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγωνισάμην, παρ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγόνισμαι, ὑπερ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγωνίσμην. Χρόνοι μετὰ παθητικῆς διαθέσεως εἶναι μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ἀγωνιέται σπανίως, ἀόρ. παθ. ἠγωνίσθη καὶ παρ. τὰ ἠγωνισμένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγαγώνιστος, ἀνανταγώνιστος, ἀγωνιστέον καὶ προαγωνιστέον. Ῥημ. παρ. ἀγώνισαι, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνιστικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται τὸ ἀγωνίζομαι σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διά, ἀντί, πρό. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀγών.

ἀδικέω-ῶ (εἰμί ἀδικος, κάμω ἀδικημα), παρ. ἠδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἠδίκησα, παρ. ἠδίκηκα, ὑποτακτ. ἀδικήσῃς ῶ, ὑπερ. ἠδικήκειν. Παθ. ἀδικούμαι, παρ. ἠδικούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠδικήθη, παρ. παθ. ἠδίκημαι, ὑπερ. ἠδικήμην καὶ ἠδικημέτος ἦν. Μέσ. ἀναλελ. ἀδικῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαδικητός καὶ ἀδικητέον. Ῥημ. παρ. ἀδικημα.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί. Γίνεται παρὰ τὸ ἀδικος, οὐ ἀντίθετον τὸ ἐνδικος.

ἄθω (ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ), παρ. ἤθω, μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. φθσομαι, ἀόρ. ἤθα. Παθ. ἐνεστ. φθομαι καὶ ἀόρ. φθην.

Ῥημ. ἐπίθ. ἥσπιον καὶ ἐλαστέον. Ῥημ. παρ. φθῆ, φθείον, τραγ-φθός, τραγ-φθῶ, ἐπ-φθῆ, ἐπ-φθός, φθμα, κωμ-φθῶ, -λα.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, ἐπί, πρό, σύν, πρόσ καὶ τῶν διπλῶν κατεπ-, ἐξεπ-. Τὸ φθω γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. ἀείθω κατὰ συναίρεσιν, ἐξ οὗ καὶ ἀοιδῆ, ἀοιδίμος.

ἀθλέω-ῶ (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα ἀθλώ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι. Ῥημ. παρ. ἀθλητής, ἀθλημα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ὁ ἀθλος (=ἀεθλος)=ὁ ἀγών, τὸ δὲ οὐδ. τὸ ἀθλος (=ἀεθλος)= βραβεῖον ἀγῶνος.

ἀθρεύω-ῶ (παρατηρῶ, κυτάζω) καὶ ἀθροῦ, ἀόρ. ἤθρησα καὶ παθ. ἐνεστ. ἀθροῦμετος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθροτέον.

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρ. ἤθροισον, μέλλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἤθροισα, παρ. ἤθροισα, ὑπερ. ἤθροισκιν. Παθ. ἀθροίζομαι, ἀόρ. παθ. ἤθροίσθη, παρ. ἤθροισμαι, ὑπερ. παθ. συνῆθροισμέτοι ἦσαν. Μέσ. ἀθροίζομαι, παρ. μέσ. ἤθροίζομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀθροισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἤθροίσθη καὶ ἀόρ. μέσ. ἤθροισάμην τε, παρ. μέσ. ἤθροισμαι, ὑπερ. μέσ. συνῆθροισμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθροιστέον. Ῥημ. παρ. ἀθροισαίς, ἀθροισμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀθροίζω δασύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικούς, φιλοῦται δὲ κατὰ τοὺς Ἑλλούς. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῆς σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀθρός.

ἀθυμέω-ῶ (εἰμί ἀθυμος, λυπούμαι, φοβούμαι), παρ. ἠθύμουν, ἀόρ. ἠθύμῃσα καὶ κατηθύμῃσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθυμητέον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀθύμος, ἐξ οὗ τὸ ἀθηρμ. ἀθυμία, τὸ δὲ ἀθυμος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ θυμός (=νοῦς, καρδία).

αἰθεύομαι (σέβομαι, εὐλαβούμαι, συγχωρῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρ. ἠδεύομαι, μέλλ. μέσ. αἰδέσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθῆσ. ἠδεύθη καὶ μέσ. ἀόρ. ἠδεύσμην (=συνεχώρησα, ἐξίλασάμην, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα), παρ. ἠδεύομαι. Τὸ παθητ. κατὰ περιφρασιν αἰδοῦς τυγχάνω ἐπὶ τυχός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἀντί, ἐπί. Ῥημ. αἰδέσ-, ἐξ ἧς ἠδέσθη, αἰδέσομαι (ἐκ τοῦ αἰδέσομαι κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ σ, ἐνεκ τῶν ὁποίων δὲν ἐκτείνεται τὸ σ) ἠδεύσμην (ἐκ τοῦ ἠδεύσμην), ἠδεύομαι καὶ αἰδέ-, αἰδέομαι αἰδεύομαι, αἰδέσ-, αἰδέσ-αι (ἀντί αἰδέσ-αι).

αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι τινα, κακοποιῶ). Ἄποσ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀικίζομαι καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἠκισάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἠκίσθη. Ῥημ. παράγ. αἰκισμός.

ΣΗΠ. Γίνεται παρὰ τὸ αἰκία (ὑπερέχ τοῦ στερητ. α καὶ Γικ- τοῦ εἶω, εἶωκα).

αἰνέττομαι (θυμιῶ αἰνιγματωδῶς, μακρόθεν δίδω νὰ ἐνοήσῃ τις). Ἀποθετ. τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος ὁ ἐνεστ. αἰνέττομαι, ὁ παρατ. ἠνιττόμην καὶ ὑψηλιττόμην καὶ ἀόρ. μέσ. ἠνιζάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἀόριστ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἠνιχθην. Ῥημ. παράγ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰνιγματώδης.

ΣΗΜ. Ῥίζ. αἰνιγ-, αἰνέττομαι (=αἰνιγ-ζομαι), αἰνιγ-μα.

αἰρέω-ῶ (λαμβάνω, καταλαμβάνω, κυριεύω), παρ. ἤρουν, μέλλ. αἰρήσω, ἀόρ. ἕ' εἰλον, ὑποστ. εἶλω, εὐκτ. εἶλομαι, προστακτ. εἶλε, ἀπαρ. εἶλεῖν, μετοχ. εἰλών, παρακ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρηκειν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀφηρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. αἰρούμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), παρατ. ἠρούμην, μέλλ. μέσ. αἰρήσομαι, ἀόρ. μέσ. εἰλόμην, παρακ. μέσ. ἤρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἠρήμην. Ἰλαθ. αἰρούμαι (=ἐκλέγομαι διὰ ψήφων, ὡς παθ. τοῦ μέσ. αἰρούμαι, ὡς παθ. δὲ τοῦ αἰρέω εἶναι τὸ ἀλίσκομαι), παρακτ. καθηρούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. διαιρήσομαι καὶ ἀφαιρήσομαι, μέλλ. παθ. αἰρεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠρέθην, παρακ. παθ. ἤρημαι, ὑπερσ. παθ. ἠρήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. ἤρησομαι καὶ ἠρημέος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. αἰρετός, ἀθαίρετος, ἐξαιρετός, καθαιρετός, διαιρετός, ἀφαιρετός, αἰρετέος, ἐξαιρετέος, ἀφαιρετέος, διαιρετέος, προαιρετέος καὶ παλιναίρετος. Ῥηματ. παράγ. αἰρέσεις, διαίρεσεις, ἀφαιρέσεις, ἐξαιρέσεις, προαιρέσεις, καθαιρέσεις, παραιρήμα, ὑφαιρέσεις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντι, ἀπό, διά, ἐκ, κατὰ, πρό, περί, παρά, συνεξ-, προαν-, συγκαθ-, συναν-, ὑπό, κτλ. Ῥίζ. Εαρ-, Εελ-, Εελ-, εἶ οὐ αἰρ-έω, ἀλ-ίσκομαι, εἶλον (=ε-βελον).

αἶρω (σηκώνω, ὑψώνω), παρατ. ἤρον, μέλλ. ἀρῶ, ἀόρ. ἤρα, ὑποστ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρ. ἄραι, μετοχ. ἄρας, παρακ. ἤρακα, ὑπερσ. ἀπήρειν. Παθ. αἰρώμαι, παρακτ. παθ.

ἠρόμην, ἀόρ. παθ. ἤρθην, παρακ. παθ. ἤρημαι. Μέσ. αἰρώμαι, μέλλ. μέσ. ἀρούμαι, ἀόρ. μέσ. ἠράμην τε καὶ ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἤρθην (=ἤρα ἑμαυτόν), παρακ. μέσ. ἐπήρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἤρην τε καὶ ἐπηρήμην ἦσαν. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. ἐπαίρω ἑμαυτόν καὶ συνεπαίρω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἄρ-αις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, δια, ἐπί, ἐκ, αατά, μετὰ, σύν, ὑπὲρ καὶ τῶν ἐπαν-, συνεπ-. Ῥίζ. ἄρ-, αἶρω (=ἀρ-βω), μισθ-αρ-νος.

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνώσιν τινας, καταλαμβάνω, ἰννοῶ). Ἀποθετ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώσ αἰσθάνομαι, παρατ. ἠσθάνομην, μέλλ. μέσ. αἰσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἕ' ἠσθόμην καὶ παρακ. ἠσθημαι. Ῥημ. ἐπιθ. αἰσθητός, ἀναίσθητος, εὐαίσθητος. Ῥημ. παράγ. αἰσθησις, αἰσθητήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, παρά, πρό. Ῥίζ. αἰσθ-, εἶ οὐ ἀόρ. ἠσθ-όμην, αἰσθε-, εἶ οὐ ὁ αἰσθήσομαι καὶ ἠσθημαι, αἰσθατ-, εἶ οὐ ὁ αἰσθατ-ο-μαι.

αἰσχύνω (ἐντροπιάζω τινα), παρατ. καθύσχυνον, μέλλ. καταισχυνῶ, ἀόρ. ἠσχύνω. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρατ. ἠσχυνόμην, μέλλ. μέσ. αἰσχυνοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠσχύνθη καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐπαισχυνθήσομαι. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένον καταισχύνω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναίσχυντος, ὑπεραναισχυντος, αἰσχυντέος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἐπί, ἐκ, ἐπίρ. Ῥίζ. αἰσχ-, αἰσχ-ος, αἰσχῦ-νη, αἰσχῦ-νω.

αἰτέω-ῶ (ζητῶ νὰ λάβω), παρατ. ἤτουν, μέλλ. αἰτήσω, ἀόρ. ἤτησα. Παθ. ἀπαιτοῦμαι, παρατ. ἐξητούμην, ἀόρ. παθ. ἤτήθηκα, παρακ. παθ. ἤτημαι. Μέσ. αἰτοῦμαι, παρατ. μέσ. ἠτούμην, μέλλ. μέσ. ἐξαιτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἤτησάμην. Τὸ δὲ παραιτοῦμαι εἶναι ἀποθετικόν (δπερ ἰδέ). Ῥημ. ἐπιθ. αἰτητέος καὶ ἐξαιτητέος. Ῥημ. παράγ. ἰπαίτης, προσαίτης, αἰτημα, αἰτησις, ἀπαιτησις, ἐξαιτησις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐντι, ἐκ, μετὰ, πρό.

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσ. τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι, παρατ. ἠτιῶμην, μέλλ. αἰτιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἠτιασάμην, ὑπερσ. μέσ. ἠτιάμην. Χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι (σπανίως), ἄορ. παθ. ἠτιάθην, παρακ. παθ. ἠτιάμας. Ἐντὶ τοῦ αἰτιῶμαι τινα λέγεται καὶ κατὰ περιφρασιν ἐν αἰτία ἔχω τιτὰ ἢ δι' αἰτίας ἔχω τιτὰ καὶ ἄντι τοῦ παθ. αἰτιῶμαι λέγεται αἰτίας ἔχω ὑπό τινος καὶ ἄορ. αἰτίας ἔλαβον. Ῥημ. ἐπιθ. αἰτιώσις. Ῥημ. παράγ. αἰτίαμα, αἰτίασις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ κατά. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰτία τὸ αἰτιῶμαι (= αἰτιάομαι).

ἀκούομαι—οἶμαι (ιατρεύω, ἐμβαλλῶ). Ἀποθ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς ἀκούμαι, μέλλ. μέσ. ἀκούμαι καὶ ἄορ. μέσ. ἠκουάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκουστός, ἀνήκουστος. Ῥημ. παράγ. ἀκουστικός, ἀκουστικός.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σύνθετον ἔξακουμαι. Ῥίζ. ἀκου-, ὅθεν τὸ ἀκουστικός, ἀκουστικός (= βελόνη) καὶ ὕστερον ἀκουστικός.

ἀκμαῖζω (εἰμί ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαῖος), παρατ. ἠκμαίζον, ἄοριστ. παρήκμασα, παρακ. παρήκμασα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ παρακμαῖζω. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκμή.

ἀκολουθῶ (εἰμί ἀκόλουθος), παρατ. ἠκολουθούην, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἄορ. ἠκολούθησα καὶ παρακ. ἠκολούθηκα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκολουθητέον καὶ ἐπακολουθητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, συνακολουθῶ, συνακολουθῶ, καὶ συμπαρακολουθῶ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος (α ἀδρος στικόν καὶ κέλευθος—ἔδος—ὁ τὴν αὐτὴν ἔδον βαδίζων).

ἀκοντιζῶ (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρατ. ἠκοντιζόν, μέλλ. συνηρημ. ἀκοντιῶ καὶ ἄορ. ἠκόντισα. Παθ. ἀκοντιζομαι, παρατ. ἠκοντιζόμην, μέλλ. παθ. κατακοντισθήσομαι, ἄορ. ἠκοντισθῆν. Μέσου ἀποθετικοῦ μόνον ὁ μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι. Ῥημ. παράγ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, κατά καὶ σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀκων ἀκοντικός, ἀκόντισις.

ἀκούω (ἀκούω), παρατ. ἠκουον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀκουσομαι, ἄορ. ἠκουσα. Ῥημ. παράγ. ἀκουστικός.

μαι, ἄορ. ἠκουσα, παρακ. ἄορ. ἀκήκουα, ὑπερσ. ἄορ. ἠκηκόειν καὶ ἀκηκόως ἦν, εὐκτ. ἀκηκόως εἶην. Παθ. ἀκούομαι, μέλλ. παθ. ἀκουσθήσομαι, ἄορ. παθ. ἠκούσθη. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκουστός, ἀνήκουστος, ἀξιάκουστος, ἀκουστικός, ἀκουστέον καὶ ἑλακουστέον. Ῥημ. παράγ. ἀκούω, ἀκουσμός, ἀκούσιος. Τὸ εὐ ἀκούω ὑπό τινος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπό τινος εἶναι ὡς παθ. τοῦ εὐ λέγω τιτὰ καὶ κακῶς λέγω τιτὰ.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, κατά, παρά, πρό, πρὸς, ὑπό.

ἀκριβῶω—ῶ (γνωρίζω τι ἀκριβῶς) καὶ ἄορ. ἠκριβῶσα. Παθ. ἄορ. διηκριβώθην, παρακ. παθ. ἀπηκριβώμαι καὶ διηκριβώμαι. Μέσ. διακριβῶμαι, παρατ. μέσ. ἀπηκριβούμην, ἄορ. μέσ. διηκριβώσάμην καὶ παρακ. μέσ. ἀπηκριβώμαι.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀκριβῆς ἀκριβῶω—ῶ (ὡς πλήρης πληρῶω—ῶ, ἀσθενῆς ἐσθενῶω—ῶ).

ἀκροβολίζομαι (πύρρῳθεν μάχομαι, ἐν πολέμῳ προκατέρχομαι τῆς συμπλοκῆς), παρατ. ἠκροβολίζόμην καὶ ἄοριστ. μέσ. ἠκροβολισάμην. Ῥημ. παράγ. ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής, ἀκροβολιστής.

ἀκροῶμαι (ἀκροάζομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἠκροώμην, μέλλ. μέσ. ἀκροάσομαι, ἄορ. μέσ. ἠκροασάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀξιακροάτος. Ῥημ. παράγ. ἀκροάσις, ἀκροάτης, ἀκροάμα, ἀκροατήριον (μτγ.).

ἀλαζονεύομαι (κομπάζω διὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψευδῶς ὑπερηφανεύομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ἀλαζονεύσομαι. Ῥημ. παράγ. ἀλαζονεία, ἀλαζονεῦμα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ καταλαζονεύομαι καὶ καταλαζονεύομαι. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλάδω (καὶ ὑπερβ. ἀλαζονιστάτος).

ἀλαλάζω (φωναίω ἀλαλά, ἐκβάλλω φωνὴν θορυβώδη), παρατ. ἠλάλαζον, ἄορ. ἠλάλαξα, ῥημ. οὐσ. ἀλαλαγή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ ἀνηλάλαζον καὶ ἐπηλάλαξα. Ῥίζ. ἠλάλαγ-, ἠλάλαγη, ἀλαλάζω (=ἀλαλάγ-ζω).

ἀλγέω—ῶ (ἔχω ἄλγος, πονῶ), παρατ. ἠλγον, μέλλ. ἀλγέσω, ἄορ. ἠλγησα. Ῥημ. παράγ. ἀλγηδόν.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετος, περιαιφῶ, συναίφῶ καὶ ἀπλήφῶ.
 Ρίζ. αἰφ-, αἰφω-, αἰφῶ.

ἀλείφω (ἀλείφω). Ὁ ἐνεστώς λέγεται σύνθετος ἐξαλείφω καὶ ἐπαλείφω, παρακτ. ἐξήλειπον, μέλλ. ἐξαλείψω, ἀόρ. ἤλειψα (καὶ ἀπ-, ἐξ-, περι-), παρακτ. ἀπαλήλιφα. Παθ. ἐξαλείφομαι, μέλλ. παθ. ἐξαλειφθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλείφθην (καὶ ἐξ-, ἐπ-), παρακτ. παθ. ἐξαλήλιμμαι, ἐπαλήλιμμαι καὶ ὀπαλήλιμμαι. Μίσο. ἀλείφομαι καὶ ὀπαλείφομαι, παρακτ. μίσο. ἠλείφωμην καὶ ἀπῆλειψάμην, μέλλ. μίσο. ἀλείψομαι, ἀόρ. μίσο. ἠλείψάμην καὶ ἐξῆλειψάμην, παρακτ. μίσο. ἀλήλιμμαι. Ρημ. ἐπιθ. ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἐξαλειπτέος. Ρημ. παράγ. ἀλοιφή, ἀλοιμμ.

ΣΗΜ. Ρίζ. ἰσχυρὰ ἀλειφ-, ἄσθεν. ἀλιφ-, ἐξ ἧς ἀπ-αλ-ήλιφ-α, ἀ-αλιμ-μοι καὶ τὸ ἐπιθ. ἀν-ηλιφῆς (μτγ).

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Μόνον ὁ ἀνεργ. ἐνεστώς. Μίσον ἀλέξομαι, μέλλ. ἀλέξομαι (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τῷ ἐνεστώτος) καὶ μίσο. ἀόρ. ἀλέξασθαι. Ρημ. παράγ. ἀλεξιτήρ, ἀλεξιτήριον, Ἀλέξ-ανδρος.

ἀλιόσκομαι (συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς παθητ. τοῦ αἰρέω), παρακτ. ἠλιόσκομην, μέλλ. μίσο. μετὰ παθ. διαθίς. ἀλώσομαι, ἀόρ. ἑ' ἐνεργ. μετὰ παθ. διαθίς. ἐά' λωκαὶ σπαν. ἤλωκα, ὑποκ. ἀλώ, ἀλώς, ἀλώ, κτλ., εὐκτ. ἀλοίην, κτλ., ὑπερσ. ἀλλείπει, ἀπκρ. ἀλώγει, μετοχ. ἀλόος, ἀλοῦσα, ἀλόω. παρακτ. ἐά' λωκα καὶ σπανίως ἤλωκα, ὑποκ. δάλωκός ὦ, ὑπερσ. φλόκειν. Ρημ. ἐπιθ. ἀλωτός, ἀράλωτος, εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχράλωτος, δοριάλωτος. Ρημ. παράγ. ἀλωσις, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. Ρίζ. φαλ-, ἀλ-, ἀλο-, ἀλω-, ῥηματ. μτγ. κατανάλωσις, καταλώω.

ἀλλάττω (ἀλλάζω), παρακτ. ἀπῆλλαττον καὶ διῆλλαττον, μέλλ. συναλλάξω, διαλλάξω, ἀπαλλάξω, ἀόρ. διήλλαξα, ἀπῆλλαξο, μετήλλαξα, συνήλλαξα, παρήλλαξα, παρακτ. ἀπῆλλαξα καὶ μετήλλαξα. Παθ. ἀλλάττομαι, παρακτ. ἀπῆλλαττόμην, ἀόρ. παθ. ἀπῆλλάχθην καὶ διπῆλλάχθην, ἀόρ. ἑ' παθ. ἠλλάχην καὶ ἀπῆλλάχην, παρακτ. παθ. ἀπῆλλαγμαὶ καὶ ἀντῆλλαγμαὶ καὶ ἐξῆλλάγμαὶ καὶ διπῆλλαγμαὶ, ὑπερσ. παθ. ἀπῆλλάχμην καὶ ἀπῆ-

λλαττός ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀπῆλλάξομαι καὶ ἀπῆλλατμένος ἴσομαι. Μίσον ἀλλάττομαι, παρακτ. μίσο. συνῆλλαττόμην, μέλλ. παθ. ὡς μίσο. ἀπαλλαγήσομαι καὶ διαλλαγήσομαι καὶ μίσο. μέλλ. ἀπαλλάξομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μίσο. διηλλάχθην καὶ ἀόρ. ἑ' παθ. ὡς μίσο. ἀπῆλλάχην, κατηλλάχην, συνῆλλάχην, διηλλάχην, ἐνηλλάχην καὶ ἀόρ. μίσο. ἠλλαξάμην τε (καὶ δι-, ἀντ-, μετ-, ἀντικατ-), παρακτ. μίσο. διῆλλαγμαὶ, ἀπῆλλαγμαὶ, ὑπερσ. ἀπῆλλάχμην καὶ ἀπῆλλατμένος ἦν καὶ διπῆλλατμένος ἦν. Ρημ. ἐπιθ. ἀδιάλλακτος, εὐαπάλλακτος, δυσαπάλλακτος, ἀπαλλακτέος, ἀνταλλακτέος. Ρημ. παράγ. ἀλλαγή, ἀπαλλαγή, διαλλαγή, διαλλακτικὴ, ἐξαλλαγή, μεταλλαγή καὶ μετάλλαξις, καταλλαγή, παραλλαγή καὶ παράλλαξις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετος ὁ ἐνεστώς καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντι, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, σύν, παρά καὶ ἀντικατ-. Ρίζ. ἀλλαγ- ἀλλάττω (=ἀλλάγ-γω).

ἄλλομαι (πηδῶ). Ἀποθ. τὸ ῥῆμα, παρακτ. ἠλόμην καὶ ἐξηλόμην, μέλλ. ἀλοῦμαι καὶ ὄπεραλοῦμαι, μίσο. ἀόρ. ἠλόμην καὶ ἐξηλόμην καὶ εἰσηλόμην καὶ καθηλόμην. Ρημ. παράγωγος ἄλμα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς λέγεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς καὶ ὄπερ. Ρίζ. σαλ-, ἀλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-ζομαι, λατ. calio), ὁ μίσο. ἀόρ. ἑ' ἠλόμην εἶναι πλημμελής.

ἀμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω), παρακτ. ἡμάρτανον, μέλλ. μίσο. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἀόρ. ἑ' ἡμάρτανον, παρακτ. ἡμάρτησα, ὑποκτ. διημάρτηκός ὦ, εὐκτ. διημάρτηκός εἶην, ὑπερσ. ἡμάρτηκειν. Παθ. ἀμαρτάνομαι, παρακτ. ἡμαρτάνετο, ἀόρ. ἡμαρτήθη, ὑποκτ. ἐξημάρτηθῆ, εὐκτ. ἀμαρτηθεῖη, μετοχ. τὰ ἀμαρτηθέντα, παρακτ. ἡμάρτηται, ἀπαρέμφ. ἡμαρτήσθαι, μετοχὴ ἡ ἡμαρτημέτη, τὸ ἡμαρτημένον καὶ συνήθως τὰ ἡμαρτημένα, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ρημ. ἐπιθ. ἀναμάρτητος καὶ ἐπεξημαρτητέος. Ρημ. παράγ. ἀμαρτία, ἀμάρτημα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ καὶ τῶν σύνθετ., προσε-, προσέε-. Ρίζ. ἀμαρτ-, ἀμαρτε-, ἀμαρτατ- ἡ ἑ' ἐνεστώς ἔχει τὸ πρόσφωμα αν.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω) καὶ διαμείβω, ἀόρ. ἤμειψα καὶ ἐξήμειψα. Μέσον ἀμείβομαι (καὶ δι-, παρ-), παρατ. παρεμειβόμεν, ἀόρ. μέσ. παρημειψάμην καὶ προημειψάμην καὶ παθ. ὡς μέσ. ἀπημειψθην (= ἀπεικρινάμην). Ῥημ. παράγ. ἀμειβόμεσθαι (συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι). Ἄποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. παρατ. ἡμιλλώμεν, μέλλ. μέσ. ἀμιλλήσομαι, ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἡμιλλήσθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀμιλλήτεον.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντι καὶ διδ. Ῥι. ἀμιλλ-, ἀμιλλα, ἀμιλλῶμαι (= ἀμιλλάομαι).

ἀμπετέχω (ἐνδύω). Τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκειται μόνον ὁ ἐνεστ. σύνθετος περιαμπετέχω. Μέσον ἀμπετέχομαι (= ἐνδύομαι) καὶ περιαμπετέχομαι, παρατ. ἡμπειχόμεν. Ῥημ. παράγ. ἀμπετέχη.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφι καὶ ἔχω, ἔνθα τὸ φ τῆς προθέσεως ἐπιπέθη παραβαλ. καὶ ἀμπε-τέχω, ἀμφι καὶ ἴσχω).

ἀμύνω (ἀπομακρυνῶ κακὸν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικούμαι) παρατ. ἤμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἀόρ. ἤμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρατ. μέσ. ἤμυνόμεν, μέλλ. ἀμυνόμεναι, ἀόρ. μέσ. ἤμυνάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀμυντέον. Ῥημ. παράγ. ἀμυνα, Ἀμύντας.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀντι, πρό, συνεπ-. Ῥιζ. ἀ-μύν-, ἀμύνω (= ἀμύνω-τω), τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀμφιγνοῶ (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφισβάλλω), παρατ. ἀμφιγνόουν, ἀόρ. ἡμφεγνόησα. Παθ. ἀόρ. ἀμφεγνόηθην.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν αἰτίαν καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετ' αὐτῆς. **ἀμφιέννυμι** (ἐνδύω), παρατ. περιημφιέννυμι, ἀόρ. ἡμφιέννυμι. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλλ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. ἀόρ. σπαν. ἐπιέννυσθαι, παρακ. ἡμφιέννυμαι.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀμφι-έννυ-, ἐν-θέν, εἶμα (= ἐν-μα, ὡς εἰμί-έννυ-μί), ἡμῖν, ἐννυμι (= ἐννυμι).

ἀμφισβητῶ (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον, φιλονικῶ) παρατ. ἡμφισβήτητον, μέλλ. ἀμφισβητήσω, ἀόρ. ἡμφισβήτησα, παρακ. ἡμφισβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητούμαι καὶ διαμφισβητούμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡμφισβητήσθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀμφισβητήτος καὶ ἀναμφισβητήτος. Ῥημ. παράγ. ἀμφισβητήσεις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβήτησιμος, ἀμφισβητησιακῶς.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν αἰτίαν ὡς τὸ ἀμφιγνοῶ ἔσθην καὶ ἔξωθεν.

ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλύω-ω, τοῦ ὁποῦ εὐχρηστοὶ εἶναι μόνον τὸ ἀπαρ. ἀναλοῦν καὶ ἡ μετοχ. ἀναλῶν, παρατατ. ἀνηλίσκον καὶ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνήλωσα καὶ ἐπανήλωσα, συνανήλωσα, ἐπανήλωσα, προανήλωσα, ἀλλὰ κατηγάλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ σπανίως τὰ ἀναλούμενα, παρατ. παθ. ἀνηλίσκομαι καὶ σπαν. ἀνηλούμεν, μέλλ. παθ. ἀναλωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀνήλωθην, παρακ. παθ. ἀνήλωμαι καὶ ἐξανήλωμαι, ἀλλὰ κατηγάλωμαι, ὑπερσ. παθ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Μέσ. ἀναλίσκομαι, παρατ. μέσ. ἀνηλούμεν. Ῥημ. παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων κατά, παρά, πρό, ἐπί, ἐπί, ἀπό, ἐπί. Ῥιζ. ἀναλ- καὶ ἀναλο-

ἀνατέλλω (κάμνω γὰ ἐκβῆ τι ἄνω), παρατ. ἀνιτέλλομαι ἀόρ. ἀνιτέλλω. Ῥημ. παράγ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀνα-τελ-, ἀνατέλλω (= ἀνατέλλω-τω).

ἀνδραποδίζω (καταδουλώνω τὸν ἐλεύθερον). Ἐκ τοῦ ἐνεργητ. μόνον ὁ μέλλ. ἀνδραποδισθῶ καὶ ἀόρ. ἠνδραποδισα καὶ ἐξ-ηνδραποδισα. Μέσον ἀνδραποδίζομαι καὶ ἐξανδραποδίζομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνδραποδισάμην καὶ ἐξανδραποδισάμην, παρακ. μέσ. προσεξηνδραποδισομαι. Παθ. μέλλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠνδραποδισθην καὶ ἐξανδραποδισθην, παρακ. παθ. ἠνδραποδισθῆμαι. Ῥημ. παράγ. ἀνδραποδισίς, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδος, ἀνδραποδίζω, -ομαι.

ἀνέχομαι (= ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπιτρέπω). Μέσον, παρατ. ἠνεσχόμεν, μέλλ. μέσ. ἀνέξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνεσχόμεν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνυσχετός. Ῥημ. παράγ. ἀνοχή.

ἀνῶ (ἀκμάζω, ἀνθίζω) καὶ ἐπανῶ, ἐξανῶ, παρατ. ἠνῶσα, ἀόρ. ἠνῆσα, παρακ. ἀπῆνθηκα καὶ ἐξῆνθηκα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀνθ-, ἐνθη, ἄνθος, ἀνθῶ, ἀνθηρός.

ἀνεῶ-ω (λυπῶ), παρατ. ἠνῶσα, μέλλ. ἀνῶσα, ἀόρ. ἠνῶσα.

Μίσο. ἀνιδῶμαι, παρατ. ἠνιδῶμην, μέλλ. μέσο. ἀνιδόσωμαι, ἄορ. σπανίως ὡς μέσο. ἠνιδῶθην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνί'σ, ἀνιδῶμαι.

ἀνοίγω ὄρα οἴγω.

ἀντιβόλω (παρακαλώ), παρατ. ἠντιβόλων, μέλλ. ἀντιβόλωμαι, ἄορ. ἠντιβόλωσα. Ῥημ. παράγ. ἀντιβόλωσε.

ΣΗΜ. Αἰξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιβόλων, ἠντιβόλωσα μεταγενέστερα.

ἀντιδικῶ (εἰμί ἀντιδικός, ἀντιλέγω), παρατ. ἠντιδικούην, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἄορ. ἠντιδικήσα.

ΣΗΜ. Αἰξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιδικούην, ἠντιδικήσα μεταγενέστερα.

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ) καὶ ἐπαρτῶ, ἀπαρτῶ, ἐξαρτῶ, παταρτῶ, μέλλ. καταρτλήσω, ἄορ. κατήρτησα. Παθ. καταρτλούμαι, παρατ. ἐπηρτλούμην καὶ ἄορ. παθ. διηρτλήθην.

ἀνυ΄τω (τελειώνω) καὶ διαρῶ'τω, ἐξαρῶ'τω, καθαρῶ'τω, προαρῶ'τω, σπανίως δὲ ἀρῶ'ω, παρατ. ἠνρῶτον καὶ σπανίως ἠνρῶτον, μέλλ. καθαρῶσω, ἄορ. ἠνρῶσα καὶ διηρῶσα, καθῆρῶσα, παρακείμ. ἠνρῶκα. Μίσο. ἀνρῶτομαι, μέσο. ἄορ. ἠνρῶσαμην. Παθ. παρακ. διηρῶσθαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνρῶτος καὶ ἀρῆντος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνρῶτο καὶ ἀρῶτο κατὰ τοὺς Ἀττικὸς δασύνεται, ἔχει δὲ τὸ πανταχοῦ βραχύ.

ἀπαντάω-ῶ (ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος) καὶ ἀπατῶ, συναντῶ, προπατῶ, παρατ. ἀπῆντων καὶ ἀπῆντων, μέλλ. μέσο. ὡς ἕνεργ. μόνον ἀπαρτήσομαι, ἄορ. ἀπῆντησα καὶ ἀπῆντησα καὶ συνῆντησα, παρακ. ἀπῆντηκα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπαρτητέον. Ῥημ. παράγ. ἀπῆντησις, ἀπῆντημα.

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό, ὑπό, σὺν καὶ τοῦ ποιητ. ἀπῆνω.

ἀπατάω-ῶ (ἀπατῶ) καὶ ἐξαπατῶ, παρατ. ἠπάτων καὶ ἐξηπάτων καὶ συνεξηπάτων, μέλλ. ἀπατήσω καὶ ἐξαπατήσω καὶ σπαν. διαπατήσω, ἄορ. ἠπάτησα καὶ ἐξηπάτησα, παρακ. μόνον ἐξηπάτηκα, εὐκτ. ἐξηπατηκῶς εἶην καὶ ἐξηπατηκοίμην. Παθ. ἀπατῶμαι καὶ ἐξαπατῶμαι, παρατ. ἠπατώμην, μέλλ. μέσο. ὡς παθ. ἀπατήσομαι καὶ ἐξαπατήσομαι καὶ παθ. ἐξαπατηθήσομαι, ἄορ. ἠπατήθην καὶ ἐξηπατήθην, παρακ. ἠπάτημαι καὶ ἐξηπάτημαι

ῶσαι καὶ συνεξηπάτημαι, ὑπερσ. ἐξηπατήμην. Μίσο. κατ' ἀνάγνωσιν ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. ἐξαπάτητος, δυσεξαπάτητος, εὐεξαπάτητος, ἐξαπατητέον. Ῥημ. παράγ. ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἀπατῶ, ἐξαπάτη, ἀπατηλός.

ἀπειθῶ (εἰμί ἀπειθής). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστῶς, μέλλ. ἀπειθήσω καὶ ἄοριστ. ἠπειθήσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθῆς τὸ ἀπειθῶ καὶ ἀπειθεία.

ἀπειλέω-ῶ (φοβερίζω) καὶ ἐπαπειλῶ, ὑπαπειλῶ, παρακ. ἠπειλούην, μέλλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἠπειλήσα καὶ προσηπειλήσα. Παθ. ἀπειλούμαι καὶ ἄορ. παθ. ἀπειλήθεις. Ἀποθετ. μέσον διαπειλούμαι τινι, παρατ. διηπειλούμην καὶ ἄορ. μέσο. διηπειλησάμην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλή ἀπειλέω, ὡς λῶπη λυπέω.

ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός) ἀποθ. μέσον, παρατ. ἀπηχθάρωμην, μέλλ. μέσο. ἀπεχθήσομαι, ἄορ. μέσο. ἔ' ἀπηχθάρωμην καὶ ἄορ. ἀπῆχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστῶς ἔχει τὸ προσφύμα ἀν-, ρίζ. ἐχθ-, ἀπ-εχθ-καὶ ἀπεχθε- ἐκ τοῦ ἀπεχθῆς, ἐξ οὗ καὶ ἀπέχθεια.

ἀπιστέω-ῶ (εἰμί ἀπιστός, δυσπιστῶ) καὶ διαπιστῶ, παρακ. ἠπίστουην, μέλλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἠπίστησα, παρακ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθητ. ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἠπιστούμην, μέλλ. μέσο. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι καὶ ἄορ. παθ. ἠπιστήθην.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀπιστός, ἀπιστέω-ῶ, ἀπιστία.

ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξειδεύω), παρακ. ἀπεδήμουν, ἄορ. ἀπεδήμησα καὶ παρακ. ἀποδεδήμηκα, ῥημ. παράγ. ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν), ἀποθετ. μέσο. καθ. προσποκρίνομαι, παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινούμαι, ἄορ. ἀπεκρινάμην, παρακ. ἀποκείριμαι, ὅστις εἶναι ἐνίοτε καὶ ὡς παθητ., ὑπερσυντ. ἀπεκεκρίμην, ὅστις σπανίως εἶναι καὶ ὡς παθητ. καὶ ἀποκεκριμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι, ῥημ. ἐπιθ. ἀποκριτέον καὶ ἀναποκρίτως. ῥημ. παράγ. ἀπόκρισις.

ἀποκρίνω (ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω) καὶ ἄορ. ἀπέκρινα. καθ. μέλλ. ἀποκριθήσομαι (=ἀπορριφθήσομαι), ἄορ. παθ. ἀπεκρίθη

(= ἀπεχωρισθῆν) καὶ παρακ. καθ. ἀποκέραμαι (= ἀποκεχωρη-
σμαι). ῥημ. ἐπίθετ. ἀποκριτέον (= ἀποκριπτόν, ἀποχωριστέον).

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), παρακ. ἀπέλαυον, μέλλ. μέσ. ὡς
ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ.
ἀπολελαυκῶς ἦν. ῥημ. παράγ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Συνθετον ἐκ τοῦ ἀπό καὶ λαύω, ὅπερ ἀπλοῦν εἶναι ἐχρηστον.

ἀπολογοῦμαι (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἐμαυτοῦ κα-
τηγορίαν), ἀποθ. μέσ. καὶ ὑπεραπολογοῦμαι παρακ. ἀπελογοῦμαι
καὶ συναπολογοῦμαι, μέλλ. μέσ. ἀπολογήσομαι καὶ συναπολογο-
γήσομαι, ὑπεραπολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀπελογησάμην καὶ ἀτα-
σελογησάμην, ἐναπολογησάμην, παθητ. ἀόρ. ἀπελογήθην (ἀπε-
λύθην, ἠθωώθην) καὶ παθ. παρακ. ἀπολελόγημαι. ῥημ. ἐπίθ. ἀπο-
λογητέον, ῥημ. παράγ. ἀπολόγημα, ἀπολογία. Ἐντὶ τοῦ ἀπολογοῦ-
μαι καὶ ἀπολογία ποιοῦμαι λέγεται.

ἀπορέω-ω (εἰμὶ ἐν ἀπορίᾳ), παρακ. ἠπόρουν μέλλ. ἀπορήσει,
ἀόρ. ἠπόρησα καὶ διηπόρησα, παρακ. ἠπόρηκα. Μέσ. ἀποροῦμαι
(= εἰμὶ ἐν ἀμηχανίᾳ) καὶ διαποροῦμαι, παρακ. ἠποροῦμαι, ἀόρ.
παθ. ὡς μέσ. ἠπορήθην καὶ διηπορήθην καὶ προηπορήθην, παρακ.
μέσ. διηπόρημαι. Παθητ. ἀποροῦμαι καὶ διαποροῦμαι, ἀόρ. παθ.
ἠπορήθην, παθ. παρακ. διηπόρημαι. ῥημ. παράγ. ἀπόρημα.

ἄπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω), παρ. μόνον σύνθετος ἐν-
πτοῖ, δηπτοῖ, προσῆπτοῖ, μέλλ. συνήψω καὶ περιήψω, ἀόρ. ἠψα.
Μέσ. ἄπτομαι, παρακ. μέσ. ἠπτόμην, μέλλ. μέσ. ἄψομαι καὶ ἐψά-
φομαι, ἀόρ. μέσ. ἠψάμην, ἀόρ. παθ. ἠψθην καὶ ἐψαφθεις, παρακ.
ῥημ. ἐπίθ. ἄπτός, περιπλοῖ, ἄπτεον καὶ προσυπτεον.
ῤηματ. παράγ. ἄμμα, ἄψις, ἄψη.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται ὁ ἐνεστώς ἄπτω καὶ σύνθετος (περι-, συν-, ἐξ-, προσ-,
καθ-, ἐν-, ὑφ-), ὁ ἠψα (καὶ συν-, περι-, ἐν-, προσ-), ὁ ἄπτομαι καὶ ἀνθ-,
ἐψ-, καθ-, συν-, προσ-, ἐξ-), ὁ ἠπτόμην (καὶ ἀνθ-, καθ-, ἐψ-), ὁ ἠψάμην
(καὶ ἀφ-, καθ-, περι-, ἀνθ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ἀν-), ὁ ἠψομαι (καὶ ὑφ-, συν-,
ἐξ-, ἐν-).

ἀρῶμαι (εὐχομαι, καταρῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν
ἐντὶ οὗτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολογοὶ μεταχειρίζονται.

ἄρῶμαι ἀρῶμαι καὶ τὸ σύνθετον καταρῶμαι καὶ ἐπαρῶμαι,
παρακ. κατηρῶμην μόνον, μέλλ. μέσ. καταράσομαι καὶ ἐπαράσο-
μαι, ἀόρ. μέσ. σπαν. ἀρασάμετος, συνήθως δὲ κατηρασάμην, ἐπηρα-
σάμην καὶ σπαν. ἐξηρασάμην, παρακ. ἐπήραμαι μόνον. ῥημ. ἐπίθ.
κατάρᾶτος, τρισκατάρᾶτος, ἐπάρᾶτος, πολυάρᾶτος. τὸ παθητ.
ἐκφέρεται κατὰ περίφρασιν ἄραι γίγνεται.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρά, ἀρῶμαι, (= ἄρῶμαι), κατέρω.

ἀργέω-ω (εἰμὶ ἀργός), μέλλ. ἀργήσω καὶ ἀόρ. ἄρησα. Παθ.
ἀργοῦμαι καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρακ. ἀργοίμην μόνον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄργος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργός=ἄργος).

ἄρῶ (ποτιζῶ) καὶ παρακ. ἠρῶον μόνον. Παθ. ἄρδομαι, ὑποτ.
ἄρδεται, εὐκτ. ἄρδοιτο καὶ μετοχ. ἀρδόμενος μόνον.

ἀρέσκω (ἀρέσκω) καὶ ἀπαρέσκω (δὲν ἀρέσκω), παρακ. ἠρε-
σκον καὶ συνῆρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἠρεσα. Μέσον ἀρέσκο-
μαί (τινι=εὐαρεστοῦμαι εἰς τι, ἀρέσκομαι δὲ τινι=ἐξιλεῶ, ἐξευ-
μενίζω τινά), παρακ. μέσ. ἠρεσκόμην καὶ μέτος ἀόρ. ἐξηρεσά-
μην. ῤημ. ἐπίθ. ἀρεστός, δυσἀρεστός, εὐαρεστοτέρως.

ἀρήγω (βοηθῶ), μέλλ. ἀρήξω καὶ ἐπαρήξω μόνον. ῤηματ.
παραγ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἀριθμέω-ω, παρακ. ἠρίθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἠρί-
θμησα, παρακ. ἀπρίθμηκα. Παθ. ἀριθμοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἠρι-
θμήθην, παρακ. παθ. διηρίθμημαι καὶ ἀπρίθμημαι. Μέσ. διαρι-
θμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, καταριθμοῦμαι (ὅστις καὶ ὡς παθ.), πα-
ρατατ. μέσ. ἠριθμοῦμαι καὶ συναριθμοῦμαι, μέλλ. μέσ. διαρι-
θμήσομαι καὶ ἀναριθμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠριθμησάμην (καὶ δι-
κατ-, ἐξ-, ἀν-). ῤηματ. ἐπίθ. ἀναρίθμητος, εὐαριθμητος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατά, ἐν
καὶ ἐνίστε ἀνά.

ἀριστεύω (προγεύομαι), παρακ. ἠρίστων, μέλλ. ἀριστήσω,
ἀόρ. ἠρίστησα, παρακ. ἠρίστηκα καὶ κατηρίστηκα, ὑπερσ. ἠρι-
στήσειν.

ἀριστεύω (πρωτεύω, ἀριστός γίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ
ἄριστος. ἠρίστεισα.

ἀριστοποιοῦμαι (ἀριστῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ὁ ἐνεστ. σπαν. καὶ μετὰ παθ. διαθ. μέσ. τὰ ἀριστοποιούμενα, παρατ. μέσ. ἠριστοποιούμην, μέλλ. μέσ. ἀριστοποιήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠριστοποιησάμην καὶ ὑπερσ. μέσ. ἠριστοποιήμην.

ἀρκέω-ῶ (ἐξαρκῶ, φθάνω), παρατ. ἤρχουν, μέλλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. Παθ. ἀρκείται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπι, ἐπί, διά, πρός. Ἄρχ. δὲ ῥίζ. ἦτο ἀρκεσ-, διὰ τοῦτο ὁ ἀρκέσω καὶ ἤρκεσα δὲν ἐκτείνουσι τὸ σ, διότι προήλθον ἐκ τῶν ἀρκέσ-σω, ἤρκεσ-σα κατ' ἀπλοποίησιν τῶν δύο σ, εἰς δὲ τὸν ἐνεστῶτα μετὰ δύο φωνηέντων τὸ σ ἀπεβλήθη.

ἀρμύττω (προσαρμύζω, συνάπτω, ἐφαρμύζω) καὶ σπανίως **ἀρμόζω**, παρατ. ἤρμωτον. μέλλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμωσα. Παθ. ἀρμύττομαι, ἀόρ. παθ. ἤρμωσθην, παρακ. παθ. ἤρμωμαι. Μέσ. ἀρμύττομαι, μέσ. ἀόρ. συνήρμωσάμην, καὶ παρακ. μέσ. ἤρμωμαι. **ῤημ.** ἐπίθ. ἀνάρμωστος, εὐάρμωστος, συναρμωστέος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἀρμύττω (καὶ προσ-, συν-), ἤρμωτον (καὶ συν-), ἀρμόσω (καὶ συν-), ἀόρ. ἤρμωσα (καὶ συν-, προσ-, ἐφ-, περι-), ἀόρ. παθ. ἤρμωσθην (καὶ συν-), παρακ. ἤρμωμαι (καὶ συν-, προσ-). ῤίζ. ἀρμύγ-, ἀρμόζω (=ἀρμύγ-ζω), ῥημα. παράγ. μεταγενέστερα ἀρμύγη, ἐφαρμογή, συναρμογή.

ἀρνέομαι-οῦμαι (ἀρνούμαι) καὶ **ἐξαρνούμαι**, ἀπαρνούμαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἤρνούμην καὶ ἐξερνούμην, μέλλ. μέσ. ἀπαρνήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἤρνήσθην (καὶ ἀπ-, ἐξ-) καὶ μέσ. ἀόρ. σπανιότερος ἤρνησάμην, παρακ. ἤρνημαι. **ῤημ.** παράγ. ἀρνησις καὶ ἐπίθ. ἐξαρνος, ἀπαρνος.

ἀρνούμαι (λαμβάνω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθesis, τοῦ ὁποῖου ἐπαντᾶ μόνον ὁ ἐνεστῶς. Σύνθετον ἐπίθ. μέσθ-αρνος.

ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ, ὀργώνω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ ἀόριστος. **ἤρρωσα**. Παθ. ἀροῦμαι. **ῤημ.** παράγ. [ἀροτος], ἀρουρα, [ἀροτρον].

ἀρπάζω (ἀρπάζω), παρατ. ἤρπαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἤρπάσομαι, (καὶ δι-) καὶ μέλλ. ἐνεργ. ἀρπάσω, ἀόρ. ἤρπασα, παρακ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρατ. δι-ἤρπαζόμην, μέλλ. παθ. διαρπασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἤρπάσθην.

παρακ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἐξερπάσμην καὶ διερπάσμην. **ῤημ.** ἐπίθ. ἀνάρπαστος. **ῤημ.** παράγ. ἀρπαγή, ἀρπασμός, ἀρπασμα, ἀρπαξ.

ΣΗΜ. Ὁ ἀρπάζω (καὶ ἀν-, ἀφ-, προ-, συν-, δι-, προαν-), ὁ ἤρπασα (καὶ ἀν-, ἀφ-, συν-, δι-, εἰς-, ὑφ-), ὁ ἤρπακα (καὶ ἀν-, δι-, συν-), ὁ ἀρπάζομαι (καὶ ἀν-, ἀφ-, δι-), ὁ ἤρπάσθην (καὶ ἀν-, ἀφ-, εἰς-, δι-, ὑφ-), ὁ ἤρπασμαι (καὶ ἀν-, ἀφ-, δι-). ῤίζ. ἀρπαγ-, ἀρπάζω (=ἀρπάγ-ζω) καὶ ἐρπαδ-, ἐξ οὗ ἀρπασ-μός, ἀρπασ-μα.

ἄρρωστέω-ῶ (εἰμι ἄρρωστος), παρατ. ἤρρωστον καὶ ἀόρ. ἤρρωσθησα. **ῤημ.** παράγ. ἀρρώστημα.

ἀρτώω-ῶ (προσαρτῶ, κρεμῶ). Ὁ ἐνεστῶς μόνον σύνθετος ἀπαρτῶ, μέλλ. ἀπαρτήσω, ἀόρ. ἤρτησα καὶ ἀνήρτησα, ἐπήρτησα. Παθ. ἐξαρτῶμαι, παρακ. παθ. ἤρτημαι. Μέσ. ἀναρτῶμαι καὶ ἀπαρτῶμαι, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι καὶ ἀνασπήρομαι, ἀόρ. μέσ. ἀνήρτησάμην, παρακ. μέσ. ἤρτημαι, ὑπερ. μέσ. ἀνήρτημην.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ἤρτημαι (καὶ ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-, ἐπ-, συν-), ῥημα. παράγ. μεταγενέστερα ἀρτάνη, ἐξάρτημα, παράρτημα, προσάρτημα, προσάρτησις ἀνάρτησις, ἐξάρτησις.

ἀρτύω (συναρμύζω, εὐτρεπιζῶ). Μόνον σύνθετον ἐξαρτύω, παρατ. ἐξήρτυον. Παθ. ἐνεστ. ἐξαρτύομαι, ἀόρ. ἐξαρτυθεῖς, παθ. παρακ. ἐξήρτυμαι καὶ κατήρτυμαι. Μέσ. ἐξαρτύομαι, παρακ. ἐξερτυόμην, μέλλ. μέσ. ἐξαρτύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξερτυσάμην, παρακ. μέσ. ἐξήρτυμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξερτύμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, ῥημα. παράγ. μετὰγ. ἄρτυμα, ἄρτυσις, ἐξάρτυσις, κατάρτυσις.

ἀρύτω (ἀντλῶ). Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ ἀόρ. ἤρῃσα. Μέσον ἀρύτομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἤρυσάμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ εἶναι βραχύ, ὑπάρχει καὶ ἐνεστῶς ἀρύω μεταγενέστερος ὡς καὶ τὰ ῥημα. παράγ. ἄρυσις, ἀρυστήρ καὶ ἀρυτήρ.

ἀρχω (ποιῶ ἀρχήν, εἰμαι πρωταίτιος, ἐξουσιάζω) (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, προῦπ-), παρατ. ἤρχον (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, συν-, προσυπ-), μέλλ. ἀρξω (καὶ σύνθετος ἐξ-, ὑπ-), ἀόρ. ἤρξα, (καὶ σύνθετος ἐπ-, ὑπ-, κατ-). Παθ. ἀρχομαι (ἐξουσιάζομαι), παρατ. ἤρχόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀρξομαι, ἀόρ.

παθ. ἤρχην, παρακ. παθ. σύνθετος (ὑπ-, ἐν-, κατ-, προῦπ-) ἤρχμαι, ὑπερσ. παθ. ὑπήρχμην. Μέσ. ἄρχομαι (ἀρχίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρακ. μέσ. ἤρχομαι (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. μέσ. ἄρχομαι, ἀόρ. μέσ. ἤρχομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-, κατ-, συγκατ-), παρακ. μέσ. ἤρχμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναρκτος, ἀρκτίον, ἐπαρκτέον. Ῥημ. παράγ. ἀρχή καὶ σύνθ. ἐπαρχος, ταξίαρχος, ἐπαρχος, γυμνασι-ἀρχης καὶ ἀρχης, κτλ.

ἀσεβέω-ω (εἶμαι ἀσεβής, φέρομαι ἀσεβῶς πρὸς τὸν Θεόν), (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. ἠσέβουν, ἀόρ. ἠσέβησα, παρακ. ἠσέβηκα, ὑπερσ. ἠσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, ἀόρ. ὑποτ. ἀσεβήθη, παρακ. ἠσέβηται καὶ μετοχ. τὰ ἠσεβήμενα. Ῥημ. παραγ. ἀσέβημα.

ἀσθενέω-ω (εἶμαι ἀσθενής). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ παρακ. ἠσθένουν καὶ ὁ ἀόρ. ἠσθένησα εἶναι εὐχρηστοί.

ἀσθενέω-ω (κάνω τινὰ ἀσθενῆ). Μόνον ὁ μέλλ. ἀσθενώσω, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρασιν ποιῶ τινὰ ἀσθενῆ.

ἀσκέω-ω (γυμνάζω) (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρακ. ἠσκουν, μέλλ. ἀσκήσω, (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. ἠσκησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, προ-, συν-), παρακ. ἠσκηκα, ὑποτ. ἠσκηκῶς ὦ, εὐκτ. ἠσκηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἠσκήκειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρακ. ἠσκούμην, ἀόρ. παθ. ἠσκήθη, παρακ. ἠσκημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), Τὸ μέσον ἀσκέμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀσκητός, ἀνάσκητος, ἀσκητέος, ἀσκητέος. Ῥημ. παράγ. ἀσκησις, ἀσκημα, ἀσκητής, ἀσκητικός.

ἀσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν). Μετοχή, ἣτις λέγεται καὶ τρισφμετος, ἔχει δὲ καὶ παραθετικά ἀσμεναίτατα καὶ ἀσμενέστατα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀδ- μετὰ φίλης ἐκ τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀν-δ-άνω, ἐκ ρίζ. ἀδ-, ἣτις προσλαμβάνει τὸ πρόσφμμα ar- καὶ μετὰ ἑτέρου r πρὸ τοῦ χαραιτήρος), ἀσ-μενος (=ἀδ-μενος, προβλ. καὶ τὸ ποιητ. ἀλ-μενος ἐκ τοῦ ἀλλομαι κτλ.).

ἀσπάζομαι (χαίρειζω, φιλῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθήσεως. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀντ-, ὑπερ-), παρακ. ἠσπάζομην, μέλλ. μέσ. ἀσπάσομαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἠσπασάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀσπαστός, ἀσπαστέος. Ῥημ. παράγ. ἀσπασμός.

ἀστράπτω (λάμπω, κἀμνω ἀστραπήν, ἀστράπτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρακ. ἠστραπτον. Ῥημ. παράγ. ἀστραπή.

ἀσχημονέω-ω (φέρομαι ἀσχημόνως), παρακ. ἠσχημόνησα, μέλλ. ἀσχημοτήσω καὶ ἀόρ. ἠσχημόνησα.

ἀτακτέω-ω (φέρομαι ἀτάκτως, δὲν ἔχω πειθαρχίαν). Μόνον ὁ ἐνεστώς εἶναι εὐχρηστος.

ἀτιμάζω (ὑβρίζω), παρακ. ἠτιμάζον, μέλλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἠτιμάσα, παρακ. ἠτιμάκα. Παθ. ἀτιμάομαι, ἀόρ. ἠτιμάσθη, παρακ. ἠτιμάσμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτιμαστέον.

ἀτιμῶ-ω (κἀμνω τινὰ ἀτιμόν, ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαίων). Μόνον ὁ ἐνεστώς, μέλλ. ἀτιμῶσω, ἀόρ. ἠτιμῶσα καὶ παρακ. ἠτιμῶκα. Παθ. ἀτιμοῦμαι, μέλλ. παθ. ἀτιμωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠτιμώθη, παρακ. ἠτιμῶμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ἠτιμώσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτιμωτέον.

ἀττικέζω (λαλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τὰ ἔθη τῶν Ἀττικῶν), παρακ. ἠττικίζον καὶ ἀόρ. αττικισαί. Ῥημ. παράγ. ἀττικισμός καὶ ἐπίρρ. ἀττικιστί.

ἄττω (κινούμαι) καὶ διἄττω καὶ ἀόρ. ἤσα (ὅστις καὶ σύνθετος ἀν-, ἐπ-, προεξ-).

ἀτυχέω-ω (δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω), παρακ. ἠτύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ἠτύχησα καὶ παρακ. ἠτύχηκα. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. τὸ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶς πραχθέντα) καὶ παρακ. τὰ ἠτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Ῥημ. παράγ. ἀτύχημα, ἀυαίνομαι (ζηραίνομαι). Μόνον ἡ ὑποτ. αὐαίνηται, ἡ εὐκτ. αὐαίνοιτο, τὸ ἀπαρ. αὐαίνεσθαι, μετοχ. τὰ σφραγισμένα καὶ παρακ. νδῶναιετο ἢ ἐξηναίετο.

αὐθαδέζομαι (φέρομαι αὐθαδέως, αὐθαδέζω). Ἀποθ. Μόνον ἡ μετοχή αὐθαδεζόμενος καὶ ἀπαυθαδεζόμενος.

αὐλέω-ω (παίζω τὸν αὐλόν), παρακ. ἠύλουν, ἀόρ. ἠύλησα. Παθ. παρακ. ἠύλούμην. Μέσ. αὐλοῦμαι, παρακ. μέσ. ἠύλούμην. Ῥημ. παράγ. αὐλήμα, αὐλήσις, αὐλήτης, αὐλήτρις.

αὐλέζομαι (μανδρίζομαι, ἐπὶ τῆς αὐλῆς διακυκτερεύω)

Ἄποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἐν-, ἔξ-), παρατ. *ἠύλιζόμεν*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἠύλισθην* (καὶ σύνθετος ἐν-, κατ-) καὶ ἄορ. μέσ. συνθηθέστερος *ἠύλισάμεν* (καὶ σύνθετος ἐν-, ἐπ-).

αὕξω (αὕξανω, αὕρατῶ) (καὶ σύνθετος συν-) καὶ αὐξάνω *επάνιος* (καὶ σύνθετος ἐπ-), παρατ. *ἠύξον*, μέλ. αὐξήσω, ἄορ. ἠύξῃσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐν-), παρακ. *ἠύξηκα*. Παθ. *αὐξομαι* καὶ *αὐξάνομαι*, παρατ. *ἠύξανόμεν* καὶ *ἠύξόμεν*, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *αὐξήσομαι* καὶ παθ. *αὐξηθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἠύξῃθην* (καὶ συν-), παρακ. παθ. *ἠύξημαι* (καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. *ἠύξητο*. Μέσ. *αὐξομαι* καὶ *αὐξάνομαι*, παρατ. μέσ. *ἠύξανόμεν*, μέλλ. μέσ. *αὐξήσομαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἠύξῃθην*, παρακ. μέσ. *ἠύξημαι*. Τὸ μέσον καὶ ἀνακληλυμ. *αὐξάνω ἐμμετόρ*. Ῥημ. παράγ. *αὕξῃσι*.

ΣΗΜ. Ὁ *αὐξομαι* (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), ὁ *αὐξάνομαι* (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-, ὑπερ-). Ῥιζ. αὕξ-, ἥτις λαμβάνει τὸ πρότρομα ε καὶ ἀν. Παραγ. ῤημ. μεταγενέστερα αὕξῃσι, ἀναύξῃσι, αὕξῃσι, αὕξῃσι.

αὐτομολεῶ-ω (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ), παρατ. *ἠύτομόλου*, ἄορ. *ἠύτομόλησα* καὶ ὑπερσ. *ἠύτομόληκει* καὶ ἀπην *τομόλησει*.

αὐτονομεῖομαι-οῦμαι (εἶμαι αὐτόνομος, αὐτοδιοικητός) Ἄποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., ἀπαντὰ δὲ τὸ αὐτονομεῖσθαι καὶ ἡ μετοχ. αὐτονομήμενος.

αὐτοσχεδιάζω (ἔξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἀπηντοσχεδίασα. Ῥημ. ἐπιθ. αὐτοσχεδιαστός, ῤημ. παράγ. αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστής.

αὖω (ἀνάπτω, στεγνώνω, ξηραίνω). Μόνον τὸ σύνθετον *ἐναύω* καὶ ὁ μέσ. ἄορ. *ἐναύσομαι* ἀπαντὰ.

ἀφικνέζω (κάμνω τι ἀφανές, καταστρέφω), παρατ. *ἠφάνιζον*, μέλλ. ἀφάνιῶ, ἄορ. *ἠφάνισα*, παρακ. *ἠφάνηκα*. Παθ. *ἀφανίζομαι*, παρατ. παθ. *ἠφανιζόμεν* (καὶ συνθετ. ἔξ-), ἄορ. παθ. *ἠφανίσθην*, παρακ. παθ. *ἠφάνισμαι*, ὑπερσ. *ἠφανίσθη*. Μέσ. *ἀφανίζομαι* (=καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ). Ῥημ. ἐπιθ. ἀφανιστός, ῤηματ. παράγ. ἀφάνισις.

ἀφικνοῦμαι ὄρα ἐκροῦμαι.

ἄφροντιστέω-ω (εἶμι ἄφροντις, δὲν φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντὰ.

ἀφυλακτέω-ω (δὲν φυλάττω, ἀμελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντὰ.

ἀχαριστέω-ω (εἶμαι ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἰς τινά). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἀχαριστήσοις.

ἄχθομαι (δυσχεροῦμαι, λυποῦμαι). Ἄποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος *συναχθομαι*), παρατ. *ἠχθόμεν* (καὶ σύνθετος *συναχθόμεν*), μέλλ. μέσ. *ἀχθέσομαι* καὶ *συναχθέσομαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἠχθέσθην* καὶ *συναχθέσθην*. Ῥημ. οὐσ. *ἀχθῃδών*.

ἄψευδέω-ω (δὲν ψεύδομαι, εἶμαι ἀληθής). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντὰ.

B

βαδίζω (πορεύομαι τακτικῶς), παρατ. *ἐβάδιζον*, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *βαδιοῦμαι*, ἄορ. *ἐβάδισα* καὶ *διεβάδισα*. Ῥημ. παράγ. *βάδισις*, *βάδισμα*, *βαδισμός*.

βαθύνω (κάμνω τι βαθύ). Μόνον ὁ μέλλ. *βαθυῶ* καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἄορ. *βαθῶναι*.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι), παρατ. μόνον σύνθετος—*ἐβαινον*, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος—*βήσομαι*, ἄορ. ἔνεργ. μόνον σύνθετος—*ἔβην*, ὑποστ.—*βῶ*, εὐκτ.—*βαίην*, προστ.—*βῆθι*, ἀπαρ.—*βῆναι*, μετοχ.—*βάς*, παρακ. *βέθηκα*, τοῦ δ-ποιίου ἀπαντῶσι καὶ συννηρημ. τύποι, ὑποτακτ. *ἐμβεῶσι*, μετοχ. *βεβῶτες*, τοὺς προδιαβεβῶτας καὶ θηλ. τὴν *βεβῶσαν*, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—*ἐβεβῆκειν*, ἢ εὐκτ. κατὰ περίφρασιν—*βεβῆκως εἶην* (μετὰ τῆς κατὰ, διὰ, σύν, παρά). Παθ. *ἀναβαίνομαι*, *καταβαίνομαι* καὶ *παραβαίνομαι*, ἄορ. παθ. *ἀνεβάθην*, *πυρεβάθην* καὶ *συνεβάθην*, παρακ. παθ. *ἀναβέδᾶμαι*, *παραβέδᾶμαι* καὶ *ἐμβέδᾶμαι*. Ῥημ. ἐπιθ. *ἄβατος*, *ἀξέμβατος*, *ἀνέμβατος*, *δέσβατος*, *εὐβατος*, *εὐδιάβατος*, *ἀνάμβατος*, *διαβατός*, *εἰσβατός*.

προσβατός, υπερβατός, επιβατός, καταβατός, διαβατός, υπερ-
δατός. Ῥημ. οὐσ. βάσις, βῆμα, ἀνάβασις, ἀναβάτης, διάβα-
σις, διαβήτης, διαβατήριος, ἔκβασις, ἀπόβασις, εἰσβασις, ἐπι-
δασις, επιβάτης, πρόβασις, πρόβατον, πρόσβασις, σύμβασις, κα-
τάβασις, καταβάτης, μετάβασις.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσ βαίνω καὶ σύνθετος (προσ-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-,
ἐπι-, ἐπι-, παρα-, ἐπεισ-), ὁ εἵταινον (μετὰ τῶν ἀπό, διά, κατά, ἀνά, ὑπέρ,
ἐν, σύν, παρά, ἐκ, εἰς, καὶ ἐπιδια-), ὁ -βήσομαι (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, διά,
παρά, κατά, ἐκ, εἰς, ἐν, ἐπί, πρό, ὑπέρ, σύν, καὶ προσανα-, ἐπανα-), ὁ
-βῆν (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, εἰς, ἀνά, κατά, ὑπέρ, παρά, διά, σύν, ἀπό, ἐπί,
πρό, πρόσ, ἀμφί, συνδι-, ἐπεν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεξ-), ὁ βέ-
θηκα (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, πρό, ὑπό, ἀπό, διά, κατά, πα-
ρά, σύν, ὑπέρ καὶ ὑποκατα), ὁ ἐβεβήκειν (μετὰ τῶν ἀνά, κατά, διά, σύν),
Ῥιζ. βετ-, βῆ-, ἐξ οὗ βα-, καὶ βῆ' = βαν-, βαίνω (= βάν-ιω).

Βάλλω (ρίπτω), παρατ. ἔβαλλον, μέλλ. βαλῶ, ἀόρ. ἕ. ἔβα-
λον, παρακ. βέβληκα, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβλήκειν (μετὰ
τῶν εἰς, ἐν, σύν, διά, ἐκ, ὑπέρ). Παθ. βάλλομαι, παρατ. παθ.
ἐβαλλόμην (καὶ κατ-), μέλλ. παθ. βληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐβλή-
θην, παρακ. παθ. μόνον σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. παθ. μόνον
σύνθετος—ἐβεβλήμην, εὐκτ. μονολεκ. διαβεβλήσθε καὶ διαβε-
βλημένος εἶην, μετ' ὄλ. μ. διαβεβλήσομαι καὶ διαβεβλημένος
ἴσομαι. Μέσον σύνθετον—βάλλομαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, πρό,
μετά, παρά, περί, σύν, ὑπέρ καὶ ἐπεισ-), παρατ. μέσ. σύνθετος
—ἐβαλλόμην (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέλλ.
μέσος σύνθετος—βαλοῦμαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, μετά, περί, σύν,
ὑπέρ), μέσ. ἀόρ. ἕ. ἐβαλλόμην (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό,
ἐν, εἰς, παρά, μετά, πρό, περί, σύν, ὑπέρ, ὑπό, προπαρ-, προσπερι-),
παρακ. μέσ. σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. μέσ. σύνθετος—ἐβε-
βλήμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόβλητος, ἀνυπέροβλητος, μεταβλητέον,
καταβλητέον, ἐμβλητέον, ἐκβλητέον, ἐπεμβλητέον, ἀποβλητέος,
θποβλητέος, Ῥημ. παράγ. βολή, βέλος. Τὸ μέσ. ἀντοπαθῆς κατ'
ἀναλυσιν ὑποβάλλω καὶ ἐμβάλλω ἐμαυτὸν καὶ περιβάλλουσιν
ἄλλήλους.

ΣΗΜ. Ὁ βάλλω (καὶ σύνθετος ἐμ-, ἐπι-, εἰς, ἀντι-, συμ-, ὑπερ-, κατ-

τα-, ἐκ, δια-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, προσ-, κατα-, περι-, ἐπεισ-, ἐπικα-
τα-, ἀντιπαρα-, ἀνθυπο-, συνδια-), ὁ βαλῶ (καὶ σύνθετος ἀπο-, προσ-, εἰσ-,
δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κατά-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-), ὁ ἔβαλον (καὶ σύν-
θετος ἀπο-, εἰσ-, ἐν-, ἐπι-, ἐξ-, δι-κατ-, συν-, παρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-, προσ-,
προαν-, ἀνταν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ βέβληκα (καὶ σύν-
θετ. προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα-, ἐμ-, δια-, κατά-, προσ-, συμ-,
εἰς-, παρακατα-), ὁ βάλλομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-,
παρα-, ἐκ-, ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὁ βληθήσομαι (καὶ σύνθετος
δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-), ὁ ἐβλήθην (καὶ σύνθετος προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-, εἰς-,
ὑπερ-, ἐν-, ἀντ-), ὁ βέβλημαι (μετὰ τῶν συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατά-, ἀ-
να-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὁ ἐβεβλήμην
(μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, περι-, μετ-). Τὸ βάλλω ὅταν μὲν σημαίη τὸ κτυπῶ,
ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ σημαίη τὸ ὀπτῶ κάτω, ἔχει παθῆ. τὸ
κίπτω.

Βάπτω (βυθίζω, πλύνω, χρωματίζω) καὶ ἀόρ. ἔβαψα. Παθ.
ἐμβάπτεσθαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐβάψην. Ῥημ. ἐπιθ. βαπτός, παράγ.
Ῥημ. βαφεύς, βάμμα, ἐμβαμμα.

Βαρύνω (προξενῶ βάρος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ. Παθ. βα-
ρύνομαι, παρατ. ἐβαρύνόμην, ἀόρ. παθ. ἐβαρύνθη καὶ παρακ.
βεβάρημαι (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου βαρέω).

Βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἐξετάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ
(δοτικὸς καὶ σύνθετος δια-), παρατ. ἐβασάνισον, μέλλ. βασανίσω,
ἀόρ. ἐβασάνισα (καὶ σύνθετος δι-). Παθ. βασανίζομαι (ἐναρκεί-
νομαι, δοκιμάζομαι), ἀέρ. παθ. ἐβασανίσθην (καὶ σύνθετος δι-),
παρακ. παθ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὄλ. μ. βεβασανισμένος
ἴσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀβασανιστός, βασανιστέος, βασανιστιόν.
Ῥημ. παράγ. βυσανιστής.

Βασιλεύω (εἶμι βασιλεύς), παρατ. ἐβασίλευον, μέλλ. βασί-
λεύσω, ἀόρ. ἐβασίλευσα. Παθ. βασιλεύομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀβα-
σίλευτος, Ῥημ. παράγ. βασιλεία.

Βεβαιῶ—ῶ (βεβαιώνω), παρατ. ἐβεβαίουν, μέλλ. βεβαιώ-
σω, ἀόρ. ἐβεβαίωσα. Μέσ. βεβαιῶμαι τι, μέλλ. μέσ. βεβαιοῦ-
σομαι, ἀόρ. μέσ. ἐβεβαιώσάμην. Παθ. μόνον ἀόρ. ἐβεβαιώθηκα.
Ῥημ. παράγ. βεβαιώσις.

Βήτω (βηχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ σπανίως.

ΣΗΜ. Ῥιζ. βηχ-, βήτω (= βήχ-ιω), βήξ (ἡ καὶ ὀ).

βιάζομαι (στενοχωρῶ καὶ στενοχωροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ μέσης καὶ παθ. διαθ. Μέσ. βιάζομαι (καὶ προσ-, εἰς-, δια-), παρατ. μέσ. ἐβιάζομαι, μέλλ. μέσ. βιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐβιάσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, προ-), παρακ. μέσ. βεβίασμαι. Παθ. βιάζομαι, παρατ. ἐβιάζομαι, ἄορ. παθ. ἐβιάσθην (καὶ σύνθ. προσ-, ἀπ-), παρακ. παθ. βεβίασμαι. Ῥημ. παράγ. βιαστικός.

βιδάζω (ἀναβιδάζω). Μόνον σύνθετον ἀπάντη-διδάζω (μετὰ τῶν ἀνά, διά, ἐν, εἰς, ἐκ, μετά, πρός, σὺν, καὶ τῶν συνεκ-, ἀντερ-, συνδια-), παρατ. σύνθετος—ἐβιδάζομαι (μετὰ τῶν ἀνά, δια-, ἐκ, εἰς, κατὰ, πρό, σὺν), μέλλ. συννητ. σύνθετος—βιδῶ, -ῶς, -ῶ, κτλ. (μετὰ τῶν διά, ἐν, πρός), ἄορ. σύνθετος—ἐβιδάσσα (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, εἰς, κατὰ, μετά, πρό, πρός, σὺν, ὑπέρ καὶ τῶν ἀνταν-, ἐπαν-, ἀντεν-, μετεν-, συνδι-). Παθ. διαβιδάζομαι καὶ ὑποβιδάζομαι. Μέσ. ἀναβιδάζομαι τινα, μέλλ. συννητ. ἀναβιδῶμαι, ἄορ. ἀνεβιδυσάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναβιδαστέος. καταβιδαστέος.

[βιδρώσκει] (= τρώγω). Μόνον ὁ παρακ. βέβρωκα καὶ καταβέβρωκα καὶ παθ. παρακ. διαβιδρώσθαι καὶ καταβιδρωμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βρωτός, ἡμιβρωτός, παράγ. ῥημ. βρώμα, βρώσις. Τὰ ἄλλοιπαντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ δασίω.

βιοτεύω (ζῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω. Ῥημ. παράγ. βιοτή, βιοτικός, ἀποχειροβίος.

βιδώω—ῶ (ζῶ). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἔλλειπει ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζῶ, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βιδώσομαι (καὶ σύνθετος δια-, συμ-), ἄορ. β' ἐβιδῶν (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἀπ-, κατ-, συν-), ὑποτ. βιδῶ, -ῶς, ῶ, κτλ., εὐκτ. βιδῶν, κτλ., παρασ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. βιδῶναι, μετοχ. βιδῶς, παρακ. βιδῶκα (καὶ σύνθετος δια-, συμ-). Παθ. παρακ. βεβιδῶται, ὁ βεβιδῶμένος βίος καὶ τὰ βεβιδῶμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βιωτός, ἀβιωτός, βιωτός, -έος, διαβιωτέος.

βιδώσκομαι (ζωντανεύω τινά, ζωγονῶ). Ἀποθετ. Μόνον σύνθετον ἀναβιδώσκομαι (ἀναζωγονῶ), παρατ. ἀνεβιδωσάμην καὶ μέσ. ἄορ. ἀναβιδώσασθαι.

βλακεύω (ἀμελῶ, ἀκινήτῳ) καὶ ἄορ. καταβλάκευσα. Ῥημ. ματ. παράγωγ. βλακεία.

βλάπτω (βλάπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ββλαπτον, μέλ. βλάψω, ἄορ. ἐβλάψα (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. βέβλαφα καὶ καταβέβλαφα, εὐκτ. καταβέβλαφός εἰην. Παθ. ββλαπτομαι, παρατ. ἐβλαπτόμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ββλάψομαι καὶ συννητ. παθ. μέλλ. ββλαθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐββλάψθην καὶ συννητ. ἐββλάθη, παρακ. βέββλαμμαι (καὶ σύνθετ. κατ-). Μέσον αὐτοπαθ. ββλάπτω ἑμαυτόν. Παράγ. ῥημ. ββλάψις.

βλαστάνω (ἐξίγω βλαστόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀνα-, παρα-), ἄορ. β' εὐκτ. ββλαστοὶ καὶ ὑπερσ. ἐββλαστοίημι.

βλασφημέω—ῶ (ὕβριζω), παρατ. ἐββλασφήμουν, ἄορ. ἐββλασφήμισα, παρακ. βέββλασφήμηκα.

βλέπω (βίπτω τὰ βλέμματα). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀπο-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, ἀντι-, ἀνα-), παρατ. ββλεπον (καὶ ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ββλέψομαι (καὶ ἀντι-, ὑπ-), ἄορ. ἐββλεψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, ἀν-, δι-, περι-, προσ-, ὑπ-). Ῥημ. ἐπίθ. περιββλεπτός, ββλεπτέος, -έος, ἀποββλεπτέος. Ῥημ. παράγ. ββλέμμα.

βοάω—ῶ (φωνάζω). Ὁ ἐνεστώς καὶ σύνθετος (ἀνα-, δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἐπι-, κατ-, παρα-), παρατ. ἐββῶν (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), καὶ ἄορ. ἐββῶσα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐν-, ἐπ-, συναν-). Παθ. μόνον κατὰ παρακ. διαβεβῶται. Μέσ. ἐπιβῶμαι καὶ διαβῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. περιβῶτος, ἐπιβῶτος.

βοηθέω—ῶ (μετὰ βοῆς τρέγω ὑπὲρ τινος), παρατ. ἐββῶθουν, μέλλ. βοήθησω, ἄορ. ἐββῶθησα, παρακ. βεβῶθηκα, ὑποτ. βεβῶθηκώς ῶ, εὐκτ. βεβῶθηκώς εἰην, ὑπερσ. ἐβεβῶθηκειν (καὶ προσ-) καὶ βεβῶθηκώς ἦν. Τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ παρακ. βεβῶθηται. Ῥημ. ἐπίθ. βοθητέος. Ῥημ. παράγ. βοθητικός.

ΣΗΜ. Το βοηθῶ (καὶ ἀντι-, ἐκ-, ἐπ-, προσ-), ὁ ἐββῶθουν (καὶ ἐξ-πρω-, προσ-), ὁ βεβῶθησιν (καὶ ἐπι-, προσ-, συμ-), ὁ ἐββῶθησα (καὶ ἀντ-, ἐξ-

ἐπ-, περ-, προσ-, συν-, ἐπιξ-), ὁ βοσθήθηκα (καὶ παρα-, προσ-, συμ-) ἰσφρ. οὐσιαστ. βοήθεια.

βόσκω (βόσκω) καὶ **βόσκομαι** μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. βοσός, εὐβοτός, μηλόδοτος, ῥημ. παράγ. βόσκημα.

βουλεύω (εἰμί βουλευτής, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-, συνεπι-), παρατ. ἐβούλευον (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), μέλλ. βουλεύσω (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-), ἄορ. ἐβούλευσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, προ-, συν-, ἀντεπ-), παρακ. βεβούλευκα (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ὑπερσ. μόνον. προεβουλεύειν. Παθ. βουλεύομαι (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-, προεπι-), παρατ. παθ. ἐπεβουλεύομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἐπιβουλεύομαι, ἄορ. παθ. ἐβουλεύθην (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρακ. παθ. βεβούλευμαι (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-). Μέσον βουλεύομαι, (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, μετα-, συμ-), παρατ. μέσ. ἐβουλεύομην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. βουλεύσομαι (καὶ σύνθετ. μετα-), ἄορ. μέσ. ἐβουλεύσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-, συν-), παρακ. μέσ. βεβούλευμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροβουλεύτος, εὐεπιβουλεύτος, δυσεπιβουλεύτος, βουλευτέον, συμβουλευτέον. Ῥημ. παράγ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτήριον, βουλευτής, βουλευτικός.

βούλομαι (ἐπιθυμῶ) (καὶ σύνθετον συμ-), παρατ. ἐβούλομην (καὶ ἠβουλόμην), μέλλ. μέσ. βουλήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐβουλήθην (καὶ σύνθετος συν-), παρακ. βεβούλημαι. Ῥημ. ἐπιθ. βουλήτος, ἀβουλήτος. Ῥημ. παράγ. βούλημα, βούλησις.

ΣΗΜ. Ῥιζ. βολ-, ἐξ ἧς βάλ-νομαι καὶ κατ' ἰσομοίωσιν τοῦ ν βόλλομαι, ἀπλοποιήσῃ δὲ τοῦ λ καὶ ἐναπληρωματικῇ ἐκτάσει βούλομαι (πρὸς ἄλλωμι=δλυ-μι).

βρέχω (βρέχω, κάμνω βροχὴν) καὶ ἄορ. ἔβρεξα. Παθ. βρέχομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐβρέχθην. Ῥημ. παράγ. βροχή, βρέξις.

βροντάω-ῶ (κάμνω βροντήν). Μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐβροντήθην καὶ ὁ παθ. παρακ. ἐμβροτότημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἐμβρότητος.

● **βρύω** (ἀναβρύω, γέμω, εἰμί γεμάτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Το βρύω ἔχει τὸ υ βραχύ, ῥημ. παραγ. μεταγενέστ. βρύσις.

βωμολοχεύομαι (εἰμί βωμολόχος, κινῶ γέλωτα, οὔτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ σεμνύομαι), Ἄποθετ., ἀπαντῶ δὲ μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

Γ

γαμέω-ῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς=νυμφεύομαι), παρατ. ἐγάμουν, μέλλ. συνηρημ. γαμῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστώτος), ἄορ. ἐγημα, παρακ. γεγάμηκα, ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν καὶ γεγαμηκῶς ἦν, εὐκτ. γεγαμηκῶς εἶην. Μέσ. γαμοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς συγκατατιθεμένης νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ἐπιτρεπούσης ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμι=ὑπ'ἀνδρεύομαι), μέλλ. συνηρ. γαμοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐγημάμην, παρακ. μέσ. γεγάμημαι. Ῥημ. ἐπιθ. γαμητή.

γάνυμαι (φαιδρύνομαι, χαίρω), καὶ μέσ. παρακ. γεγαυμένος (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου γανῶ-ῶ).

γαυρίζω-ῶ (καυκρῶνω, ὑπερηφανεύομαι) καὶ μέσ. γανυρίζομαι (ἐπὶ ἵππου καυκρωτὰ περιπατοῦντος) μόνον.

γαυρούμαι-οῦμαι (φουσκῶνω, ὑπερηφανεύομαι), Ἄποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιγαυρωθείς.

γεγωνέω-ῶ καὶ **γεγωνίσκω** (φωνάζω μεγαλοφώνως) εὐρίσκειται μόνον ἢ προστ. γεγωνεῖται, τὸ ἀπαρεμφ. γεγωνεῖν καὶ ἡ μετοχὴ γεγωνίσκων.

[γείνωμαι] = γεννώμαι. Εὐρίσκειται μόνον τοῦ μέσου ἀορίστου [ἐγεινάμην]=ἐγέννησα ἢ μετοχὴ γεινάμενη (=μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=γονεῖς).

γειτονεύω (εἰμί γείτων). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις λέγεται καὶ γειτνιάω-ῶ καὶ γειτορέω-ῶ, οὔτινος καὶ παρατ. ἐγειτόνουν καὶ ῥημ. παραγ. γειτόνημα.

γελῶ-ῶ (γελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-, δια-, ἐκ-, προσ-, ἐπεγ-), παρατ. ἐγέλωρ (καὶ σύνθετος κατ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι (καὶ σύνθετος κατα-), ἄορ. ἐγέλασα (καὶ κατ-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-). Παθ. καταγελάσασθαι

ἄορ. παθ. ἐγελάσθην καὶ συνηθέστ. κατεγελάσθην. Ῥημ. ἰσθ, καταγέλαστος καὶ ὑπερκαταγέλαστος.

ΣΗΜ. Τὸ γελάω-ᾶ ἔχει τὸ α πανταχοῦ βραχύ.

γελωτοποιέω-ᾶ (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ἔλως λέγεται κατὰ περίφρασιν γέλωτα ποιῶ καὶ παρέχω.

γέμω (εἶμαι γεμάτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἔγεμον.

γεμίξω (γεμίζω, κάμνω τι γεμάτον). Μόνον ὁ ἄορ. ἐγέμισα.

Μέσ. γεμιζομαι. Παθ. μόνον κατ' ἄορ. ὑπεργεμισθην καὶ παθ. παρακ. γεγεμισμένος.

γενεαλογέω-ᾶ (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. γενεαλογήσας. Ἄορ. παθ. τὰ γενεαλογηθέντα.

γενειάσκω (ἀρχίζω νὰ ἐβγάζω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γενειάω-ᾶ (ἔχω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γεννάω-ᾶ (παράγω τέκνα· ἐπὶ τοῦ πατρός, σπανίως δὲ ἐπὶ μητρός), παρατ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἄορ. ἐγέννησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-), παρακ. γεγέννηκα. Παθ. γεννώμαι, παρατ. ἐγεννώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γεννήσομαι, ἄορ. παθ. ἐγεννήθην, παρακ. παθ. γεγέννημαι. Μέσον μόνον κατ' ἄορ. ἐγεννησάμην. Ῥημ. ἐπιθ. γεννητός, ἀγέννητος. Ῥημ. παράγ. γέννημα, γέννησις, γεννήτης.

γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω) (καὶ σύνθετος ἐπι-), παρατ. ἐγέφαιρον, μέλλ. γεραρῶ. Παθ. γεραίρομαι.

γεύω (ἔστιω, φιλεύω τινά). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. γεύομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), μέλλ. μέσ. γεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐγευσάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-), παρακ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγέφουντο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγευστός, γευστέον.

γεωμετρέω-ᾶ (εἶμι γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς.

γεωργέω-ᾶ (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἶμι γεωργός), παρατ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωρήσω, ἄορ. ἐγεώργησα. Παθ. γεωργοῦμαι, παράγ. Ῥημ. γεώργημα.

[γῆθω] = χαίρω, εὐφραίνομαι. Μόνον ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ χαίρω.

γηράσκω (γηράσκω, γηράζω) (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-

συγ-) καὶ γηράω-ᾶ μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηρᾶν καὶ καταγηρᾶν καὶ κατὰ μετοχ. καταγηρῶν, μέλλ. γηράσω, καταγηράσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγγηράσομαι καὶ καταγηράσομαι, ἄορ. ἐγήρασα (καὶ σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀπαρέμφ. γηρᾶται (ὡς ἐκ τοῦ ἄορ. β' κατὰ τὰ εἰς μι ἐγήραν κατὰ τὸ ἀπέδραν), παρακ. καταγεγήρακα καὶ ἐγκαταγεγήρακα καὶ παραγεγήρακα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγήρατος.

γηροτροφέω-ᾶ (γηροκομῶ), μέλλ. γηροτροφῆσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, ἄορ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

γίγνομαι (γίνομαι), παρατ. ἐγιγνόμην, μέλλ. μέσ. γιγήσομαι, ἄορ. μέσ. β' ἐγεγόνην, παρακ. γέγονα καὶ γεγονώς εἶμι, ὑποτακ. γεγονώς ᾶ, εὐκτ. γεγονώς εἶην καὶ παρακ. μέσ. γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ γεγονώς ἦν καὶ ὑπερσ. μέσ. ἐγεγόνην καὶ συγγεγενημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. γεγονώς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγέννητος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. γεν καὶ ἀσθενῆς γν, ἐξ ἧς δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως ἔγινε γί-γνο-μαι, πρὸλ. καὶ νοο-γνόν, καὶ φρε-, ἐξ ἧς γενήσομαι, γεγένημαι. Τὸ γίγνομαι καὶ σύνθετον συγ-, ἀπο-, προσ-, ἐγιγνόμην (καὶ σύνθετ. περι-, δι-, παρ-, ἐπ-), γεγήσομαι (καὶ περι-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, σύγ-) ἐγεγόνην (καὶ συν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, παρ-), γεγένημαι (καὶ συγ-, περι-, παρ-, δια-, ἐγ-, προ-, ἐπι-, προσ-).

γιγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, μετα-, κατα-, συγ-, προ-, παρακα-, προκατα-), παρατ. ἐγίγνωσκον (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἀπ-, μετ-, ἐπ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, ἀπο-, κατα-, προκατα-, προσκατα-), ἄορ. β' ἔγνω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, συν-, διαν-, προσαν-, παραν-, προδι-, ὑπαν-), ὑποτ. γῶ, γῶς, γῶφ, κτλ., εὐκτ. γνοιῆν κτλ., προστ. γῶθι, γῶτα, κτλ., ἀπαρ. γῶται, μετοχ. γνούς, κτλ., παρακ. ἔγνωκα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, προκατ-), ὑποτ. ἔγνωκός ᾶ, εὐκτ. ἔγνωκός εἶην, ὑπερσ. ἔγνωκειν καὶ ἔγνωκός ἦν (καὶ δι-), μετ' ὄλ. μέλ. ἔγνωκός ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-

(δια-, ἐπανα-, παρανα-), παρατ. ἐγινωσκόμην (καὶ σύνθετος ἀνα-, κατ-), μέλλ. παθ. γνωσθήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἐγνωσθήν (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, κατ-, διαν-, μεταν-, προσκατ-), παρακ. ἐγνωσμαι (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, κατ-, προ-), ὑπερσ. ἀνεγνωσμένη, διεγνωσμένη καὶ κατεγνωσμένη. Ρημ. ἐπιθ. γνωστός, ἀγνωστός, δὺγνωστός, γνωστός, γνωστέον, συγγνωστός. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωσιν γινώσκω ἑμαυτὸν, καταγινώσκω ἑμαυτοῦ. Ρημ. παράγ. γνώμη, διαγνώμη, συγγνώμη, γνώσις, διάγνωσις, γνωστήρ, γνώμων.

γλέχομαι (ἐπιθυμῶ). Ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρτατικ. ἐγλεχόμην.

ΣΗΜ. Ρίζ. γλιτ-, ἐξ ἧς γλίτ-χος (ἀντὶ τοῦ γλιτ-χος), γλίχομαι (= γλίτ-σκουαι, πηλ. ἔρχουαι=ἔρ-σκουαι).

γνωρίζω (γνωρίζω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐπι-), παρατ. ἐγνώριστον, μέλλ. γνωρισῶ, ἀόρ. ἐγνώρισα (καὶ σύνθετος ἀν-), παρακ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, μέλλ. παθ. γνωρισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγνωρίσθην, παρακ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμεν. Ρηματ. παραγ. γνώρισις, γνωριστής.

γοητεύω (ἀπατώ, κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις καὶ κατυροητεύω λέγεται, καὶ ἀόρ. ἐξεροητεύσα. Παθ. γοητεύομαι, ἀόρ. ἐροητεύθην, παρακ. γεροητεύμαι. Ρημ. ἐπιθ. δυσροητεύτος, φηματ. παράγ. γοητεία, γοητεύημα.

γράφω (γράφω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐγ-, μετα-, παρα-, προ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-, προσαπο-), παρατ. ἔγραψον (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, μετ-), μέλλ. γράψω (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-), ἀόρ. ἔγραψα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, μετ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ἀντέπ-), παρακ. γέγραφα (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, προσ-, συν-, ὑπο-, ἀντέπ-), ὑπερσ. ἐγεγράψουν καὶ γεγραφώς ἦν. Παθ. γράφομαι, παρατ. παθ. ἐγραφόμην, μέλλ. παθ. γραφήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἀντεγ-), ἀόρ. παθ. ἐγράφη (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, δι-, μετ-, προ-, προσ-, συναν-, προαν-, παρεν-). παρακ. παθ.

τέγραμμαι, ὑπερσ. παθ. ἐγεγράμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-) καὶ ἦν γεγραμμένος, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀναγεγράψομαι καὶ ἐγεγεγραμμένος εἶσομαι. Μέσ. γράφομαι, παρατ. μέσ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλλ. γράψομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐγραψάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐξ-, εἰς-, μετ-, προσ-, ὑπ-, συν-), παρακ. μέσ. τέγραμμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐγεγεγραμμένος ἦν. Ρημ. ἐπιθ. γραπτός, ἀνάγραπτος, παρέγγραπτος, περιγραπτός, γραπτέος, περιγραπτέον. Ρημ. παράγ. γραφή, γραφένς, γραμμή, γράμμα. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάγνωσιν, ἐγγράφω ἑμαυτόν.

ΣΗΜ. Τὸ γράφομαι (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐπι-, συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρα-), ὁ ἐγραφόμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, παρ-), ὁ τέγραμμαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἀντι-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-, προσ-, συγ-), ὁ ἐγεγράμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-).

γρύζω (γρύλλίζω, μουμουρίζω). Μόνον σύνθετον ἀναγρύζω καὶ ἀόρ. ἀπλοῦς ἐγρύξα.

γυμνάζω (γυμνάζω τινα) (καὶ σύνθετος προσ-), παρατ. ἐγύμναστον, ἀόρ. ἐγύμνασα. Μέσ. γυμνάζομαι (καὶ σύνθετος συν-), παρατ. μέσ. ἐγυμναζόμην (καὶ σύνθετος συν-), μέσ. μέλλ. γυμνάσομαι (καὶ σύνθετος ἐγ-), ἀόρ. μέσ. ἐγυμνασάμην καὶ ἀόρ. παθ. ὦς μέσ. ἐγυμνάσθην (= ἐγύμνασα ἑμαυτόν), παρακ. μέσ. γεγύμασμαι. Ρημ. ἐπιθ. ἀγύμναστος, γυμναστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. γυμνάω ἑμαυτόν. Ρημ. παράγ. γυμνασία, γυμνάσιος, γυμναστής.

γυμνασιάρχῳ - ὦ (εἰμὶ γυμνασιάρχης), παρατ. ἐγυμνασιάρχουν, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, παρακ. γεγυμνασιάρχηκα. Παθ. γυμνασιαρχοῦμαι. Μέσ. γυμνασιαρχεῖται ὁ δῆμος.

γυμνώω - ὦ (γυμνῶω). Μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ὦς μέσ. ἐγυμνάθην, ὅστις καὶ ὦς παθ. εὐρίσκεται ἐγυμνώθην ὑπὸ τινος. Ρημ. ἐπιθ. γυμνωτέος. Ρημ. παράγ. γυμνωσις.



Τάκνω (δαγκάνω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, συν-), παρατ. ἔδακνον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δήξομαι, ἀόρ. ἕ' ἔδακον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπ-). Μέσ. καὶ παθ. δάκτομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δέδηγμαί. Ῥημ. παράγ. δῆγμα.

Ταμάζω (δαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ δαμάζω, ἀόρ. παθ. ἔδαμάσθη, μέσ. ἀόρ. καταδαμασόμενος καὶ ῥημ. ἐπιθ. ἀδάματος.

Τανείζω (δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθ. εἰς-), μέλλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάσεια (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. δεδάσεια, ὑπερσ. ἐδανείκειν καὶ δεδανεικῶς ἦν, εὐκτ. δεδανεικῶς εἶην. Μέσ. δανείζομαι (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐδανειζόμεν, μέλλ. μέσ. δανείσομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐδανεισάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἐδανείσθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δεδάσειομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, προσ-), ὑπερ. μέσ. καὶ παθ. δεδανεισόμενος ἦν. Ῥημ. παραγ. δάνεισμα, δανειστής.

Ταροθάνω (κοιμῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον καταταροθάνω καὶ ἐπιταταροθάνω, ἀόρ. κατέταρθον καὶ ἐπικατέταρθον, παρακ. κατατεθάρθηκα. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ καθέσθω.

Τέδοικα (ροβοῦμαι), παρακίμ. με σημασίαν ἐνεστώτος, τοῦ ἠποίου εὐχρηστον εἶναι μόνον τὰ τρία ἐνικά τῆς ἥριστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ ἡ μετοχὴ δεδοικῶς καὶ δεδοικυῖα, ὑπερσ. ἐδεδοίκειν, ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδοίκεσαν μόνον. Λέγεται δὲ ὁ παρακ. καὶ δέδια (ἐξ ἀσθενοῦς θέματ. δι), δέδια, δέδιμεν, δέδιτε, δέδιασι, ὑποτακ. δέδη καὶ δέδιασι μόνον, ἀπαρεμ. δεδιέναι καὶ μετοχ. δεδιῶς καὶ οὐδ. τὸ δεδιῶς μόνον ὑπερσ. ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει καὶ τρίτον πληθ. ἐδεδίισαν μόνον. Μέλλ. μέσ. δέισομαι καὶ ἀόρ. ἔδεια (καὶ σύνθετ. κατ-).

Τείκνωμαι· ὅρα ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 150.

Τειλιόω—ῶ (δὲν τολυῶ, εἶμαι δειλός). Ἀπλοῦν εἶναι μετα-

γενέστερον. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον ἀποδειλιῶ, μέλλ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀπεδειλιάσα καὶ κατεδειλιάσ, παρακ. ἀποδεδειλίακα, ῥημ. ἐπιθ. ἀποδειλιατέον.

Τειπνέω—ῶ (δειπνῶ) (καὶ σύνθ. συν-), παρατ. ἐδειπνον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. δειπνήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἐδειπνησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. δεδείπνηκα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἐδειπνήκειν καὶ δεδειπνηκῶς ἦν.

Τειπνέζω (φιλεύω τινὰ ἐν δείπῳ), παρατ. ἐδειπνίζον καὶ ἀόρ. ἐδειπνισα μόνον.

Τειπνοποιέω—ῶ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δείπνου). Τοῦ ἐνεργ. μόνον τὸ ἐδειπνοποιεῖν. Μέσ. δειπνοποιεῖσθαι (=δειπνῶ), παρατ. ἐδειπνοποιούμην, ἀόρ. μέσ. ἐδειπνοποιήσάμην.

Τεκάζω (δώρις διασθεῖρω, δωροδοκῶ τινα) καὶ **συνδεκάζω** καὶ **ἐνδεκάζω** (=ἐορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τῆν δεκάτην ἡμέραν) καὶ ἀόρ. **συντεδέκασα**. Παθ. παρατ. ἐδεκαζόμεν καὶ παθ. παρακ. δεδεκασμένα.

Τεκατεύω (δεκατίζω, ἐκλέγω τὴν δεκάτην), μέλλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἀπαρ. δεκατεύσαι. Ἀόρ. παθ. ἐδεκατέσθη, ῥημ. παράγ. δεκατεντήριον.

Τελεάζω (ἀπατῶ). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστώσ **τελεάζομαι** εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

Τεξιόωμαι (χαιρετίζω πιάτων τὴν δεξίαν τινος). Ἀποθ. μέσον. παρατ. ἐδεξιόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. δεξιόσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδεξιόσάμην. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. τὸ δεξιόθηται.

Τέρω (γδέρνω) καὶ ἐκτέρω καὶ ἀόρ. ἐξέειρα μόνον. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. ἀπετέρην, ῥημ. ἐπιθ. γεόδαρτος. Ῥημ. παράγ. δέρμα, δορά.

Τεσμεύω (δένω) καὶ ἀόρ. ἐδέσμευσα μόνον. Παθ. παρακ. δεδμευμαι.

Τεσπόζω (εἶμι δεσπότης, κυριεύω), παρατ. ἐδεσπόζαν, ἀόρ. ἐδεσπόσα. Παθ. δεσπόζομαι καὶ ῥημ. ἐπιθ. ἀδέσποτος.

δεύω (βρέχω, υγραίνω). Μόνον ἡ ἀόρ. ἐδεύσα καὶ ἡ παθ. παρακ. δεδευμένος ῥημ. σύνθ. δευσο-ποιός.

δέχομαι (λαμβάνω τὸ διδόμενον ἐν χερσὶ), ἀποθ. μέσον, παρακ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδεξάμην, παρακ. δέδεγμαί. Παθ. χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. μόνον ἡ ἀόρ. εἰσδεχθεὶς (=δεκτός γενόμενος) καὶ ὑπερσ. προσεδέδεκτο. ῥημ. ἐπίθ. παραδεκτός, -τέον, ἀποδεκτέον, προσδεκτέον, ὑποδεκτέον. ῥημ. παράγ. δοχή, ἀποδοχή, διαδοχή, ὑποδοχή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐν, ἐξ, κατά, παρά, πρὸς καὶ ὑπό. Τὰ μὲν ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔχουσι χ, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων λέξεων κ, ὡς διαδοχή, διάδοχος, ἀνάδοχος, κτλ., ἀλλὰ ξυνοδόκος, δωροδόκος, κτλ., δωροδοκῶ, ἀχυροδόκη, κτλ.

δέω (ἔχω ἀνάγκην), δεῖς, δεῖ, κτλ. εἶναι προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον, προσωπικὸν δ' εἶναι, ὅταν συντάσσεται μετὰ τὴν γενικὴν πολλοῦ, ὀλίγου, τοσοῦτου (λέγεται καὶ σύνθετ. ἐν-), παρακ. ἔδεον (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), μέλλ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), παρακ. δεδέηκε. Μέσον δέομαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, προσ-, συν-), παρακ. ἐδεύμην (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-, προσ-), μέσ. μέλλ. δεήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐδεήθην (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσ. δεδέημαι, ῥημ. ἐπίθ. ἀδέητος. ῥημ. παράγ. θέησις.

δέω-ᾶ (δένω), μόνον συνδεῖ καὶ γ' πληθ. δοῦσι, ὑποτ. συνδῆ ἀπαρ. δεῖν (καὶ σύνθετ. συν-, ἀνα-, ἐγκατα-), μετοχ. δῶν (καὶ ὑπο-), δοῦσα, δοῦν (καὶ συν-). Παρακ. ἐρέδουν, ἔδεις, ἐρέδει (καὶ κατέδει, συνέδει, ἀπέδει), ἐδείτε, ἐρέδουν (καὶ κατέδουν, συνέδουν). Μέλλ. δῆσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-). Ἄόρ. ἔδησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, συν-). Παρακ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκει. Μέσ. ὑποδοῦνται καὶ συνδοῦνται, παθ. δὲ καταδεῖται, συνδεῖται, ἐνδοῦνται, ἀπαρ. δεῖσθαι, μετοχ. μέσ. καὶ παθ. ἀναδούμενος (καὶ συνδούμενος, διαδούμενος, ὑποδούμενος). Παρακ. μέσ. περιεδοῦμεθα καὶ παθ. συνεδέεσθε. Μέλλ. παθ. δεθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐδέθην (καὶ σύνθετος ἐν-, συν-). Ἄόρ. μέσ. ἀρεθούσα-

μη. Παρακ. δέδεμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, ὑπο-) ὑπερσ. ἐδεδέμην. Μετ' ὄλ. μέλλ. δεδήσομαι. ῥημ. ἐπίθ. ἀδετος, συνδατός, ἀνυπόδητος, ἀσύνδετος, μεταδετέον. ῥημ. παραγ. διαμός, θέσις, διάδημα, ὑπόδημα, σύνδεσις, σύνδεσμος, ὑπόδεσις, καταδέσμος.

δηλώω-ᾶ ᾶρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 136.

δημαγωγέω-ᾶ (εἰμί δημαγωγός) καὶ μέλλ. δημαγωγῆσομαι μόνον.

δημεύω (κάμνω τι δημόσιον, δημεύω) καὶ ἀόρ. ἐδήμευσα μόνον. Παθ. δημεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐδημεύθην, παρακ. δεδήμευμαι. ῥημ. παράγ. δήμευσις.

δημιουργέω-ᾶ (πλάττω, κατασκευάζω) καὶ ἀόρ. ἐδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐδημιουργήθην καὶ παρακ. παθ. δεδημιούργημαι.

δημοκρατέομαι-οῦμαι (κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), ἀποθ., παρακ. ἐδημοκρατούμην καὶ μέσ. μέλλ. δημοκρατήσομαι μόνον.

δηρῶω-ᾶ (λεηλατῶ, καίω, φονεύω), παρακ. ἐδήρουν, μέλλ. δηρῶσω, ἀόρ. ἐδήρῶσα. Παθ. δηρῶμαι, ῥημ. ἐπίθ. ἀδήρως.

δικαιτάω-ᾶ (κρίνω ὡς δικαιοτήτης), παρακ. κατεδίτητον, μέλλ. δικαιοτήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-), ἀόρ. ἐδικαίτησα (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-), παρακ. δεδικαίτηκα, ὑπερσ. κατεδεδικαίτηκειν. Μέσ. δικαιοτῶμαι (=ζῶ εἰδός τι ζῶης) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-), παρακ. ἐδικαίτῶμην, μέσ. μέλλ. δικαιοτήσομαι, ἀόρ. μέσ. κατεδικαίτησάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐδικαίτηθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. μέσ. δεδική-ημαι καὶ παθ. ἀποδεδικήτημαι καὶ καταδεδικήτημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξεδεδίτητο. ῥημ. παράγ. δικαιοτήμα, δικαιοτήριον, δικαιοτήτης.

διάκονεω-ᾶ (εἰμί διάκονος, ὑπηρέτῶ), μέλλ. διακονήσομαι ἀόρ. ἀπαρ. διακονῆσαι καὶ μετοχ. διακονήσας. Παθ. διακονοῦμαι. ἀόρ. παθ. ἐδιακονήθην καὶ παρακ. παθ. δεδιακόνημαι. ῥημ. παράγ. διακόνημα, διακόνησις.

διαλέγω (καθαρίζω, συνάγω), μέλλ. διαλέξω καὶ ἀόρ. διέλι-

ἴα. Μίσρον διαλέγομαι (ἀμοιβαίως λέγω, συνομιλῶ), (καὶ σύνθετ., προσδια-), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι καὶ σπαν. παθ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελέχθην, παρακ. μέσ. διείλεγμαι, ὑπερσ. μέσ. διειλέγμην καὶ ὡς παθ. διείλετο, ρημ. ἐπίθ. ὡς οὐσιαστ. διάλεκτος, διαλεκτέον.

διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., παρατ. διανοοῦμην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διανοήθην, παρακ. διανονόμην, ὑπερσ. διενενοήμην, ρημ. ἐπίθ. ἀδιανοήτος, διανοητέον καὶ προσδιανοητέον.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαι), παρατ. διεχειρίζον, ἀόρ. διεχειρίσα, παρακ. διακεχειρίκα. Μέσ. διαχειρίζομαι μόνον. Παθ. διαχειρίζομαι, παρατ. παθ. διεχειρίζομην. Ῥημ. παράγ. διαχείρισις.

διδάσκω (διδάσκω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, προ-), παρατ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάξω (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐπεκ-), ἀόρ. ἐδίδαξα (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-), παρακ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέλλ. μέσ. διδάξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδίδαξάμην, ἀόρ. παθ. ἐδιδάχθην (καὶ σύνθ. ἀν-, προ-), παρακ. παθ. δεδίδαγμαί, ῥημ. ἐπίθ. δ. δακίος, ἀδιδάκτος, διδακτέον. Ῥημ. παραγ. δίδαγμα, διδαχθή.

διδοῦσκω (δραπετεύω). Μόνον σύνθετον εἶναι εὐχρηστον ἐπι- διδοῦσκω, ἐκδιδοῦσκω καὶ διαδιδοῦσκω, παρατ. ἀπεδίδρασκον καὶ διεδίδρασκον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι, ἀόρ. ἕ' ἀπέδραῖν, ἀπέδραῖς, ἀπέδραῖ, κτλ., ὑποτ. ἀποδραῖω, ἀποδραῖε, ἀποδραῖ, κτλ., εὐκτ. ἀποδραῖην, κτλ., προστ. ἠλλεῖπει, ἀπαρ. ἀποδραῖναι, μετοχ. ἀποδραῖ; καὶ σπαν. διαδραῖς. Παρακ. ἀποδραῖκα, ὑπερσ. ἀπεδεδραῖκεν.

δίδωμι ὄρα Ἡμετ. Μεγάλ. ἑλλ. Γραμμ. σ. 149

δικάζω (κρίνω ὡς δικαστής) (καὶ σύνθ. ἐκ-, δια-, κατα-, συν-), παρατ. ἐδίκαζον, μέλλ. δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασα (καὶ σύνθ. ἐπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι (καὶ σύνθετ.

δια-, ἐπι-, προσ-), παρακ. ἐδικαζόμην (καὶ σύνθ. ἐπ-), μέσ. μέλλ. δικάσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐδικασάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), ἀόρ. παθ. ἐδικάσθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. δεδίκασαι (καὶ σύνθετ. ἐπι- κατ-), ὑπερσ. μέσ. ἐδεδικάσμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδίκαστος. Ῥημ. παράγ. δικαστής, δικαστήριον.

διορθῶ-ῶ (διορθώνω), μέλλ. διορθῶσω, ἀόρ. διώρθωσα, παρακ. διώρθωκα. Μέσ. διορθοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. διορθοῦμην, μέλλ. μέσ. διορθώσομαι, ἀόρ. μέσ. διορθωσάμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδιόρθωτος.

δισταίω (ἔχω δισταγμόν, ἀμφιβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς δισταίω εἶναι εὐχρηστος.

διψῶ (διψῶ), διψήεις, διψή, κτλ., μέλλ. διψήσω καὶ ἀόρ. ἐδίψησα μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ διψῶ συναρτίζεται εἰς ἡ, διότι ἦτο διψήω-ῶ, διψήεις-διψήεις, κτλ.

διώκω (καταδιώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, κατα-, μετα-, προ-, συν-), παρατ. ἐδίωκον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπανιώτερ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. διώξω, ἀόρ. ἐδίωξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-), ἀόρ. ἕ' ἐδιώκαθον μόνον καὶ τὸ ἀπαρεμφ. διώκασθαι, παρακ. δεδίωχα. Παθ. διώκομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, μετα-), παρατ. ἐδιώκομην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. παθ. ἐδιώχθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, συγκατ-). Ὡς παθ. τοῦ διώκω εἶναι καὶ τὸ φεύγω ὑπὸ τιτος. Ῥημ. ἐπίθ. διωκτέος, διωκτέον, μετυδιωκτέον. Ῥημ. παραγ. διώξις, διώγμα.

δοκέω-ῶ (φαίνεται μοι, ὅταν δὲ εἶναι ἀπρόσωπον=φαίνεται εὐλογον), προσωπ. καὶ ἀπρόσωπον (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐδόκουν, μέλλ. δόξω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἔδοξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, μετ-, συν-). Παθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ καταδοκοῦμαι (=ὑποπτεύομαι), ἀόρ. παθ. καταδοχθεῖς, παρακ. δεδοκται καὶ δεδογμέτορ ἐστί, ὑποτ. δεδογμέτορ ἦ, προστ. δεδόχθα, ἀπαρ. δεδόχθαι, μετοχ. δεδογμετος (καὶ σύνθετ. προ-

συν-), ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν, εὐκτ. δεδογμένον εἶη, ῥημ. ἐπίθ. ἀδόκητος. Ῥημ. παραγ. δόξα (= δόκ-τια).

Ἐράω-ῶ (πράττω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἔδρων, μέλλ. δράσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἔδρασα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. δέδρακα. Παθ. δρώμαι, παρατ. ἐδράμην, ἀόρ. παθ. σπασίως τὸ δρασθέν, παρακ. παθ. δέδραμαι, ῥημ. ἐπίθ. δραστήον. Ῥημ. παράγ. δράμα, δραστηκός, δραστήριος.

Ἐύναμαι (ἐμπορῶ), ἀποθ. ὑποτ. δύναμαι, δύνη, δένηται, κτλ., εὐκτ. δυνάμην, δύναιο, δύναιτο, κτλ., προστ. μόνον δυνάσθω, ἀπαρ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος. Παρατ. ἐδυνάμην ἐδύναω, ἐδύνατο, κτλ. (καὶ ἡδυνάμην), μέλλ. μέσ. δυνήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐδυνήθην (καὶ ἡδυνήθην) καὶ ἐδυνάσθην (μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ἄνευ προστακτικῆς) πάντοτε διὰ τοῦ ε καθ' ἰστικὴν. Παρακ. δεδύνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυνατός, ἀδύνατος. Ῥημ. παράγ. δύναμις, δυνάστης.

Ἐυναστεύω (εἰμί δυνάστης, τυραννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρατ. ἐδυνάστευον, ἀόρ. ἐδυνάστευσα καὶ κατεδυνάστευσα. Παθ. δυναστεύομαι μόνον.

Ἐυσκολεῖναι (δυστροπῶ, δυσκαλεῖομαι), παρατ. ἐδυσκολαῖνον καὶ μέλλ. δυσκολανῶ μόνον.

Ἐυστυχεῖναι (εἰμί δυστυχής, δυστυχῶ), παρατ. ἐδυστέχουν, μέλλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστέχησα (καὶ σύνθετ. προ-, συν-), παρακ. δεδυστέχηκα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. μόνον τοῦ ἀόρ. παθ. ὑποτ. δυστυχήθη (= ὑπὸ δυστυχίας καταληφθῆ) καὶ τὰ δυστυχθέντα (= τὰ μετὰ δυστυχίας πραχθέντα, τὰ δυστυχήματα). Ῥημ. παράγ. δυστέχημα.

Ἐυσχεραίνω (κάμνω δυσχερές, ἀγανκτώ, ὀργίζομαι). παρατ. ἐδυσχεραίνον, μέλλ. δυσχεραίνῶ, ἀόρ. ἐδυσχεράνα. Παθητ. δυσχεραίνομαι ὑπότινος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. δυσχερατίον. Ῥημ. παρχγ. δυσχεράσιμα.

Ἐυωπέομαι-οῦμαι (ὑποπτέω, φοβούμαι), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνιστώς καὶ ὁ παρατ. ἐδυσωπέμην.

Ἐύω (βυθίζω). Παρὰ τοῖς Ἀπτικαῖς λέγεται σύνθετον μόνον.

Ἐποδύω, ἐκδύω, ἐποδύω, παρατ. μόνον ἐπέδυσον, μέλλ. κατακαταδύσω, ἀόρ. σύνθετος ἀπέδυσσα, ἐπέδυσσα, ἐξέδυσσα, κατέδυσσα, παρακ. μεταβ. ἀποδέδυσκα. Μέσ. δύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐν-, κατα-, παρα-, παραπο-, ὑπο-) καὶ δύνα (= δύομαι), παρατ. μέσ. ἐδύομην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. δύσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-, ὑπο-). Ἄορ. ἑ' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυν, ἔδυσ, ἔδῦ, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἔξαν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), ὑποτ. δύω, εὐκτ. ὑποδύοι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδύσαι, ἐνδύσαι, καταδύσαι, μετοχ. δύς, δύσα, δύν, (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἔξαν-, κατα-, παρα-, ὑπο-). Παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυσκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐγεδέδυσκειν. Παθητ. ἐκδύομαι καὶ ἐνδύομαι, παρατ. παθ. ἐξεδύομην, ἀόρ. παθ. ἐξέδύθη, παρακ. παθ. ἀποδέδυσμαι καὶ ἐκδέδυσμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄδυτος καὶ ἀποδυτίος. Ῥημ. παράγ. ἐνδύσις.

Ἐωροδοκέω-ῶ (δῶρα δέχομαι μὲ μωπτήν ἔννοιαν, κοινῶς δωροδοκοῦμαι) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐδωροδόκουν, μέλλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, παρακ. δεδωροδόκηκα. Παθητ. δωροδοκοῦμαι, ἀόρ. παθ. τὰ δωροδοκηθέντα (= τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέντα), παρακ. παθ. δεδωροδοκῆται (= ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πέπρακται) καὶ τὸ δεδωροδοκημένον (= τὸ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀδωροδόκητος.

Ἐωροῦμαι (δῶρον προσφέρω, δωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐδωροῦμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. δωρησομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδωρησάμην, παρακ. μέσ. δεδώρημαι. Παθητ. μόνον ἀόρ. παθ. ἐδωρήθη καὶ παοακ. παθ. δεδώρηται. Ῥημ. παράγ. δώρημα.

E

Ἐῖω-ῶ (ἀφίνω), παρατ. εἶω, μέλλ. εἶσω, ἀόρ. εἶασα, παρακ. εἶασα. Παθητ. εἶμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. εἶσομαι, ἀόρ.

παθ. εἰάθην, παρακ. παθ. εἰάμαι. Ρημ. ἐπίθ. εἰάτος και εἰάτορ.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα κατὰ πρῶτον ἦτο σεβᾶω-ᾶ, διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰς εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, εἶωρ (=εἰ-εἶσαν, εἰ-εἶσαν καὶ συναϊρέσει εἶωρ), εἶασα (=εἰ-εἶσαν).

ἐγγυάω-ᾶ (ἐγχειρίζω, ὑπισχοῦμαι, ἀροσθωνίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-), παρατ. ἡγγύωρ (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-), ἄορ. ἡγγύησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-, παρ-), παρακ. ἡγγύηκα, ὑπερσ. ἡγγύηκειν καὶ ἡγγύηκός ἦν. Μέσ. ἐγγυᾶμαι (=ἐγγυᾶμαι, κάμνω ἑμαυτὸν ἐγγυητὴν καὶ =μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) (καὶ σύνθετ. παρ-), παρατ. μέσ. ἡγγυᾶμην, μέλλ. μέσ. ἐγγυήσομαι, ἄορ. μέσ. ἡγγυησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-), παρακ. μέσ. ἡγγύημαι, ὑπερσ. μέσ. ἡγγυήμην καὶ ἡγγυημένος ἦν. Παθητ. κατεγγυᾶμαι, ἄορ. παθ. ἡγγυήθην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. διηγγύημαι καὶ ἐξηγγύημαι. Ρημ. ἐπίθ. ἀγγυητὴ γυνή (=ἡ μνηστευμένη κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ ἑταίρα). Ρημ. παράγ. ἐγγύησις, ἐξεγγύησις, διεγγύησις, παρεγγύησις, ἐγγυητής.

ἐγεύρω (ἐξυπνώ, διεγείρω τινά) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), παρατ. ἡγείρον, μέλλ. ἐξεγερῶ, ἄορ. ἡγείρα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-), παρακ. β' ἀμετάβ. ἐγρήγορα (=εἶμι ἀγρυπνος), ὑπερσ. ἐγρηγόρειν. Μέσ. ἐγείρομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἡγέρθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), ἄορ. μέσ. β' σπανιώτερ. ἡγρόμην καὶ ἐξηγρόμην. Παθ. ἐγείρομαι ὑπό τινος, παρατ. παθ. συνηγείρομην, ἄορ. παθ. ἡγέρθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Ρημ. παράγ. ἐγερσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ ἰσχυρὰ ἐγερ- (ἐξ ἧς ἐγείρω=ἐγέρ-ω) καὶ ἀσθενής ἐγρ-, ἦτις ἀπανελήφθη ὀλόκληρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδιπλώσει τοῦ ἐγρ-ἡγορ-α.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινώ, κάμνω ἐγκωμίων τινος), παρατ. ἐνεκωμιάζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐνεργ. ἐγκωμιάσω, ἄορ. ἐνεκωμιάσα, παρακ. ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ παθ. παρακ. ἐγκεκωμιάσμαι μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐγκωμιάζω ἑμαυτὸν. Ρημ. ἐπίθ. ἀνεγκωμιάστος.

ἐγχειρέω-ᾶ (ἐπιχειρῶ, χειρουργῶ), παρατ. ἐνεχειρῶν,

ἐγχειρήσω, ἄορ. ἐνεχειρήσα, παρακ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐνεχειρήκειν. Ρημ. ἐπίθ. ἐγχειρητέον. Ρημ. παράγ. ἐγχειρησις.

ἐγχειρέζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος), παρατ. ἐνεχειρίζον, μέλλ. ἐγχειρῶ, ἄορ. ἐνεχειρίσα, παρακ. ἐγκεχειρίκα. Μέσ. μόνον ἄορ. μέσ. ἐνεχειρισάμην. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσ. ἐγχειρίζω ἑμαυτὸν. Παθ. μόνον ἄορ. παθ. ἐνεχειρισθην.

ἐζομαι (βάλλω ἑμαυτὸν νὰ καθίσω, κάθημαι). Ἀποθ. καὶ μόνον σύνθετον καθέζομαι (καὶ σύνθετ. παρακαθ-, περικαθ-, ἐγκαθ-, προσκαθ-, συγκαθ-), παρατ. μετὰ σημασίας ἀοριστοῦ ἐκαθεζόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-, συμ-, παρ-), μέλλ. συνηρ. καθεσθῆμαι (καὶ σύνθετ. προσκαθ-).

ἐθέλω (θέλω) καὶ συνεθέλω, ἐνίοτε δὲ θέλω, παρατ. ἤθελον, μέλλ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσει, θελήσει, θελήσουσι, θελήσειν), ἄορ. ἤθελησα, ὑποτ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσῃ), εὐκτ. ἐθελήσοιμι, προστ. ἐθέλησον, ἀπκρ. ἐθελήσοι (σπανιώτ. δὲ θελήσαι), μετοχ. ἐθελήσας (σπανιώτατ. δὲ θελήσας), παρακ. ἤθεληκα, ὑπερσ. ἤθεληκειν. Ρημ. παράγ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω εἰς τὰς φράσεις θεοῦ θέλοτος, ἀν θεός θέλω, εἰν θεοῦ θέλωσι.

εἶθίζω (συνηθίζω τινά), (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-, συν-), παρατ. εἶθίζον καὶ προσεἶθίζον, μέλλ. εἶθιῶ, ἄορ. εἶθισα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρακ. εἶθικα. Μέσ. καὶ παθ. εἶθίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἶθισθην καὶ συνεἶθισθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. εἶθισμαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. εἶθισμην καὶ εἶθισμένος ἦν καὶ παθ. συνεἶθισμένος ἦν. Ρημ. ἐπίθ. εἶθιστέον, συνεἶθιστέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν εἶθίζω ἑμαυτὸν. Ρημ. παράγωγ. εἶθισμα-

[εἶω]. Ἀγχοστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εὐχοστός δὲ ὁ παρακ. εἶωθα (=εἶθισμαι, συνηθίζω), ὑποτ. εἶώθω, ὑπερσ. εἶώθειν καὶ εἶώθω ἦν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. εἶθρ-, εἶωθα (=εἰ-εἶωθα, εἶ ὡ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ

καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ ε εἰς εἰ ἐπράπη καὶ τὸ ἦ εἰς ω. Δε ἔφη φῆγ-νυμι, ἔρωγα).

εἰκάζω (ὁμοιάζω τινά τι, συμπεραίνω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἔξ-, προ-, προσ-), παρατ. ἤκαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀπεικίσομαι καὶ ἀντεικάσομαι, ἀόρ. ἤκασα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, παρ-). Παθ. εἰκάζομαι, παρατ. ἤκαζόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. καὶ παθ. ἤκασθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-), παρακ. παθ. ἤκασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐξήκαστο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπεικαστέον. Ῥημ. παραγ. εἰκασία, εἰκαστής, εἰκαστικός.

ΣΗΜ. Ἡ δὲ τοῦ ἦ ἀβῆσις καὶ ἀναδύλωσις εἶναι Ἀττικὴ, ἡ δὲ δὴ τοῦ εἰ εἶναι μεταγενεστέρα.

εἶπω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ) (καὶ σύνθετ. ὑπ-, παρ-), παρατ. εἶπον (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. εἶξω (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἀόρ. εἶπα (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἀόρ. β' εἶκαθον, τοῦ ὁποῖου εὐχρηστα εἶναι μόνον ὑποτ. παρειακάθη καὶ εὐκτ. ὑπεικάθομι.

[**εἶπω**] = ὁμοιωῦ· εὐχρηστος ὁ παρακ. δοῖκα μετὰ σημασίαν ἐνεστώτος (= ὁμοιάζω, φκίνομαι), τοῦ ὁποῖου τὸ γ' πληθ. λέγεται δοῖκασι καὶ εἶξασι (καὶ σύνθετ. προσ-), ὑποτ. δοῖκω, εὐκτ. δοῖκομι, προστακ. ἐλλείπει, ἀπαρ. εἶκέναι (καὶ σύνθετ. προσ-), μετοχ. εἰκώς (καὶ σύνθετ. προσ-), εἰκόνα, εἰκός (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. ἐφκείν.

ΣΗΜ. Ῥιζ *Fiκ-*, ἐξ οὗ τὸ εἶξασι (= *Fe-Fiξασιν* κατ' ἀναλογίαν τοῦ θ *κασσι*), εἰκέμαι (= *Fe-Fικέμαι*), εἰκός (= *Fe-Fικώς*).

εἶμαρται· ὄρα μείρομαι.

εἶμα (εἶμαι) εἰ, ἐστί, ἐστόν, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστέ, εἶσι, ὑποτ. εἶ, ἦς, ἦ, κτλ., εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον, εἶήτην καὶ εἶτην, εἶημεν καὶ εἶμεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν, προστ. ἴσθι, ἔστω, ἔστον, ἔστε, ἔστωρ καὶ ὄντων, ἀπαρ. εἶναι, μετοχ. ὄν, ὄσα, ὄν. Παρατ. ἦ καὶ ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην, ἦμεν, ἦτε καὶ ἦτε. ἦσαν. Μέλλ. ἔσομαι, ἔσει, ἔσται κτλ., ἀόρ. ἐγγέμην, παρακ. γέγομαι ὑπερσ. ἐγγόμην. Ῥημ. ἐπίθ. συνεστέον.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμα εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐξ, ἐν· μετὰ, παρά, περί, πρός, σὺν καὶ μετὰ τοῦ συμπαρ.

εἶμα (πορεύσομαι), εἰ, εἶσι, ἔτον, ἔτον, ἔμεν, ἔτε, ἔσσι, ὑποτακ. ἔω, ἔης, ἔη, εὐκτ. ἰοίην καὶ σπανίως ἰοίμι, ἰοίς, ἰοί κτλ. προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτον, ἴτε, ἰόντων, ἀπαρ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰούσα, ἰόν. Παρατ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. περιτέον, διεξιτέον, ἀπιτέον, διεξιτέον, ἐπιπιτέον, προσιτέον, ἰτέος-τέον, παριτητέα, ἐξιτητέον, δυσπάρητος.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμα καθ' ὀριστικὴν ἔχει σημασίαν μέλλοντος = πορεύσομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Ῥημ. ἰ-, ἐξ ἦς εἰ-. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, παρά, περί, πρός, πρός, σὺν καὶ τῶν διπλῶν ἐπεξ-, διεξ-, ἐπιπ- κτλ.

εἶργω (κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, περι-), παρατ. εἶργον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), μέλλ. εἶρξω (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Παθ. εἶργομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. εἶργόμην (καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. εἶρξομαι, ἀόρ. παθ. εἶρχθην, παρακ. παθ. ἀνεἶργμαι καὶ περιεἶργμαι, Ῥημ. ἐπίθ. ἀεργτος.

εἶργνω (ἐγκλείω, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον) καὶ καθείργνω (καὶ καθείργνω) (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Παθ. καθείργνομαι, ἀόρ. παθ. εἶρχθην, παρακ. εἶργμαι (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Ῥημ. ἐπίθ. εἶρχτή.

ΣΗΜ. Παρὰ Πλάτωνι ὁ ἀόριστ. εὐρίσκεται καὶ ἔρξας, καθέρξας, περιέρξας, συνέρξας.

εἶρωνεύομαι (ἀρνούμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, ἐλαττώ τὸ ἑαυτοῦ, οὐ ἀντίθετον τὸ ἀλαζονεύομαι), ἀποθ. οὔτινος μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. εἶρωνεύομαι. Ῥημ. παραγ. εἶρωνεία.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρατ. ἐξεκκλησίαζον καὶ ἠκκλησίαζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκλήσιασα καὶ ἠκκλησίασα. Ῥημ. παραγ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστής.

ἐλαττώ-ω (σμικρύνω) και ἀόρ. ἡλάττωσα μόνον. Μέσω και παθ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἡλαττούμην, μέλλ. μέσ. ἐλαττώσομαι και ἐλαττωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡλατιώθην. Ῥημ. παραγ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἐφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης, καταδιώκω) (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προσ-), παρατ. ἤλαυνον (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ, παρ-, προσ-), μέλλ. συνηρ. ἐλάω, ἐλάω, ἐλάω. κτλ. (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), ἀόρ. ἤλασα (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προσ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρακ. μόνον σύνθετος ἀπελήλακα, ἐξελήλακα, προσήλακα, περιελήλακα. Παθ. ἐλαύνομαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, περι-), παρατ. ἤλαυνόμην (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. μόνον σύνθετος ἀτηλάθην, ἐξηλάθην και περιηλάθην. Ἄόρ. μέσ. ἡλασάμην και ἐξελασάσθαι. Παρακ. παθ. ἐλήλαμαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Ῥημ. ἐπίθ. εὐήλατος, νεήλατος, σφυρήλατος, ἐλατέον. Παραγ. Ῥημ. ἔλασις, διέλασις, ἐξέλασις, προέλασις.

ἐλέγχω (ἐξελέγγω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ) (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-), παρατ. ἤλεγχον (και σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐλέγξω (και σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. ἤλεγξα (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Παθ. ἐλέγχομαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρατ. παθ. ἤλεγχόμην (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέλλ. παθ. ἐλεγχθήσομαι (και σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἤλεγχθην (και σύνθετ. ἐξ-), παρακ. ἐλήλεγμαι (και σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. ἐξέληλεκτο και ἐξεληλεγμένοι ἦσαν μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. και ἀνάλυσ. ἐξελέγγω ἐμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλεγκτός, ἀνέλεγκτος, εὐέλεγκτος, δυσεξέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἐλεγκτέον, ἐξελεγκτέος. Ῥημ. παράγ. ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός.

ἐλεέω-ω (ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι), παρατ. ἤλεον, μέλλ. ἐλεήσω (και σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἤλεησα (και σύνθετ. κατ-). Παθ. ἐλεοῦμαι, παρατ. ἤλεούμην, μέλλ. παθ. ἐλεηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἤλεηθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνελέητος.

ἐλελίξω (φανάξω ἐλελεῦ, τὸ ὑποῖον ἦτο ἐπίφθεγμα πολυεπίκον). Μόνον τὸ ἐλελίξουσι και ὁ ἀόρ. ἤλελιξαν.

ἐλίττω (τυλίσσω, στρέφω, γυρίζω), συνήθως εὐρίσκειται σύνθετον ἀνελίττω (ὑπερ και ἀνελίττω παρὰ Πλάτωνι), και ἐξελίττω, ἀόρ. ἐίλιξα (και σύνθετ. ἐξ-, περι-). Παθ. ἐλίττομαι, παρακ. παθ. ἀνείλιγμα. Μέσ. ἐξελίττομαι περιελίττομαι (ὑπερ και περιελίττομαι παρὰ Πλάτωνι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. περιελίχθην, παρακ. μέσ. ἐνείλιγμα.

ἐλκω (σύρω) (και σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, καθ-, περι-, συν-, συνεφ-), παρατ. ἐίλικον (και σύνθετος ἀνθ-, ἀφ-, καθ-, περι-, ὑφ-), μέλλ. μόνον συνέλιξω και καθέλιξω, ἀόρ. ἐίλικσα (και σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐξ-, καθ-, συν-), παρακ. μόνον καθείλικκα. Παθ. ἐλκομαι (και σύνθετ. δι-, ἐφ-, περι-), παρατ. παθ. εἰλικόμην, ἀόρ. παθ. καθείλικθην, παρακ. παθ. ἀνείλικῶμαι και καθείλικῶμαι. Μέσ. ἐφέλικομαι και προσέλικομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφέλικσαμην και προσείλικσαμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλκτέον και συναλκασίον. Τὸ μέσον αὐτοπαθές και ἀλληλοπαθές κατ' ἀνάλυσιν, ἐλκωέμαντόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παράγ. ἐλίξις.

ἐλληγνέζω (διαλέγομαι ἐλληγνιστί). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστιώς και ὁ παθ. ἀόρ. ἤλληγνίσθησαν.

ἐλπίζω (ἐχω ἐλπίδα, νομίζω), παρατ. ἤλπιζον, ἀόρ. ἤλπισα (και σύνθετ. ἐπ-). Παθ. ἐλπίζομαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ἐμείω-ω (ξερνῶ), παρατ. ἤμουρ και ἀόρ. ἐξήμεσα μόνον.

ἐμπεδῶ-ω (στερεώνω, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω), παρατ. ἤμπεδουν, μέλλ. ἐμπεδώσω και ἀόρ. ἤμπεδωσα μόνον.

ἐμποδίζω (ἐμποδίζω), παρατ. ἐνεποδίζον, μέλλ. ἐμποδίσω μόνον. Παθ. ἐμποδίζομαι μόνον.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι, εἶμαι ἔμπορος) ἀποθ., μέλλ. μέσ. ἔμπορεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἔμπορευσάμενος μόνον.

ἐναντιόομαι-οὔμαι (ἐναντιώνομαι) ἀποθ., παρατ. ἤναντιόομαι, μέλλ. μέσ. ἐναντιώσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἤναντιώθη παρακ. ἤναντιώμαι. Ῥημ. παράγ. ἐναντιώσις.

ἐνεδρεῶ (κάμνω ἐνέδραν), παρατ. ἐνήδρευον καὶ ἀόρ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρευομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνεδρευομαι, ἀόρ. παθ. ἐνήδρευθην. Μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχ. ἐνεδρευσάμενος.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνεχυρον), παρατ. προσηνεχυράζον, μέλλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἀόρ. ἠνεχυράσθη μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιάζω - ᾧ (εἰμί ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιάσω καὶ ἀόρ. ἐνθουσιάσας. Ῥημ. παράγ. ἐνθουσιασίς καὶ ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι - οὔμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, τῷ νῷ τίθημι τι, σκέπτομαι) ἀποθητ., παρατ. ἐνεθυμούμην, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθην (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. μέσ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐντεθύμητο. Παθ. μόνον τοῦ παρακ. τὸ ἐντεθυμημένον (= ἐσκεμμένον). Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθυμητέον. Ῥημ. παράγ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω - ᾧ (βάλλω τι ἐν τῷ νῷ, σκέπτομαι), παρατ. ἐνενοόουσι, ἀόρ. ἐνενόησα (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. ἐνενοήκα. Μέσων ἐννοῶμαι (ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημι τι), παρατ. ἐνενοούμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐννοήθαις.

ἐνοχλέω - ᾧ (ἐνοχλῶ), παρατ. ἠνώχλων, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, παρακ. ἠνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἠνωχλούμην καὶ παρακ. παθ. παρηνώχλησθε μόνον.

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τινι, παραγγέλλω) ἀποθ., παρατ. ἐντελλόμην, ἀόρ. μέσ. ἐντετελάμην, παρακ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἐντέταλμαι. Ῥημ. παράγ. ἐντολή.

ἔξεσσι (εἶναι ἐπιτετραμμένον, ὑπάρχει δύναμις ἔξωθεν) ἀπρόσωπ., ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξέσται, μετοχ. ἐξόν. Παρατ. ἐξῆν. Μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐκγεγήσεται, εὐκτ. ἐξέσσοιτο, ἀπαρ. ἐξέσσοθαι, μετοχ. ἐξέσσομενον καὶ ἐκγεγησόμενον. Ἀόρ. ἐξεγήκετο.

ἔξετάζω (ἔξετάζω) (καὶ σύνθετ. προς-, συν-), παρατ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ συνήρημ. ἀπαρ. ἐξετάσωμεν, ἀόρ. ἐξήτασα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-), παρακ. ἐξήτακα. Παθ. ἐξετάζομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐξηταζόμην, μέλλ. παθητ. ἐξετασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐξητάσθη, παρακ. παθ. ἐξήτασμαι (καὶ σύνθετ. προς-). Ῥημ. ἐπίθ. ἐξεταστέον καὶ ἀνεξεταστός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἐξετασίς, ἐξετασμός, ἐξεταστής.

ἐορτάζω (ἔχω ἑορτήν, ἑορτάζω), παρατ. ἐώρταζον, ἀόρ. ἐώρτασα. Ῥημ. παράγ. ἐώρτασις.

ἐπαγορθῶ - ᾧ (ἐπανάγω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν), παρατ. ἐπηγόρθουν, μέλλ. ἐπαγορθώσω, ἀόρ. ἐπηγόρθωσα (καὶ σύνθετ. συν-). Μέσ. ἐπαγορθοῦμαι, παρατ. μέσ. ἐπηγορθοῦμην, μέλλ. μέσ. ἐπαγορθώσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπηγορθωσάμην. Παθ. χρόνοι μόνον μέλλ. ἐπαγορθωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπηγορθώθην, παρακ. ἐπηγόρθωται. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπαγορθώτες. Ῥημ. παράγ. ἐπαγόρθωσις, ἐπαγόρθωμα.

ἐπειγώ (βιάζω) καὶ συνήθως κατεπείγω, παρατ. κατήπειγον. Μέσ. ἐπείγομαι, παρατ. ἠπειγόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠπειχθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπεικτέον.

ἐπιθυμέω - ᾧ (ἐπιθυμῶ), παρατ. ἐπιθεύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, παρακ. ἐπιτεθύμηκα. Παθ. μόνον τὸ ἐπιθυμούμενα καὶ ἀνεπιθυμεῖσθαι. Ῥημ. παράγ. ἐπιθυμητής, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητικός.

ἐπικουρέω - ᾧ (εἰμί ἐπίκουρος, βοηθῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω (καὶ σύνθετ. ἀντ-), ἀόρ. ἐπεκούρησα. Παθ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. ἐπικουρησθαι. Ῥημ. παράγ. ἐπικούρησις.

ἐπιμελόμαι καὶ ἐπιμελέομαι - οὔμαι (ἐπιμελοῦμαι, εἶμαι ἐπιμελής), ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-), παρατ. ἐπιμελόμην καὶ ἐπιμελούμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ἐπιμελήσομαι (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ παθ. ὡς μέσ. σπανιώτατα ἐπιμελήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιμελήθην, παρακ. ἐπιμεμή-

ἄημα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιμελητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιμέλημα ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός.

ἐπί-στυμαι (γνωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, προσ-, συν-), ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, κτλ., εὐκτ. ἐπισοταίμη, ἐπισοταίο, κτλ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω, κτλ., ἀπαρ. ἐπίστασθαι, μετ. ἐπιστάμενος, παρατ. ἠπιστόμη, ἠπίστω, κτλ., μέλλ. μέσ. ἐπιστήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠπιστήθη, ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστητός. Ῥημ. παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστατέω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐπιστάτου, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπιστάτησα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστατητέον.

ἐπιτετήδεύω (πράττω), παρατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδέω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, παρακ. ἐπιτετηδευκα. Παθ. ἐπιτηθεύομαι καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετηθεύεται καὶ ἐπιτετηθευμένος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιτηθευτέον. Ῥημ. παραγ. ἐπιτηδεύμα, ἐπιτηδεύσις.

ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), παρατ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπεύω καὶ ἀόρ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐπετροπεύθη (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετροπευμένος μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐπιτροπεύα, ἐπιτροπεύσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ῶ (βάλλω χεῖρι εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι), παρατ. ἐπιχειροῦν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, παρακ. ἐπιχειρήθη. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (= προσβάλλομαι καὶ πράττομαι), παρατ. ἐπεχειροῦμη, ἀόρ. παθ. ἐπεχειρήθη. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιχειρητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιχειρήμα, ἐπιχειρήσις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ. ὁ ἐπιστῶς ἔπομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-), παρατ. εἶπαμη (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-, συνεφ-), μέλλ. μέσ. ἐφομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. μέσ. ἐσπόμη (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, συνεφ-), ὑποτ. μόνον σύνθετος ἐπισπομαι καὶ συνεπισπομαι, εὐκτ. ἐπισποίμη, προστ. ἐπισποῦν καὶ συνεπισποῦν, ἀπαρ. ἐπισπέσθαι καὶ συνεπισπέσθαι, μετοχ. ἐπισπόμενος καὶ συνεπισπόμενος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ποτ. εἶ και ἄλλοις αἰσ. εἶ ἦς ὁ ἀόρ. εἶ

επ-δ-μη, ὁ παρατ. εἶπαμη (= ἐ-επ-όμη) μετὰ τὴν συκοπὴν τῷ σ καὶ συναίρεσιν τοῦ εε εἰς ει.

ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον σύνθετον περιέπω (= περιποιῶμαι, καλῶς μεταχειρίζομαι), παρατ. περιείπον καὶ μέλλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιέποιτο καὶ παρατ. περιείποτο.

ἔρω-ῶ (ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ σφίδρα), παρατ. ἤρω, ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἠρώσθη (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. ἐρῶμαι (ὑπό τινος καὶ σύνθετ. ἀντι-) μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐραστός, ἐρατή, πολυέρατος, ἀξιέρατος.

ἐργάζομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως (ὁ ἐνεστῶς καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-, ἐναπ-, προεξ-, συναπ-), παρατ. ἐργάζομη (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ἐργάσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-), ἀόρ. μέσ. ἐργασάμη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, ἐπεξ-), παρακ. μέσ. ἐργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. ἐργάσομη (καὶ σύνθετ. ἐπ-), καὶ ἐργασμένος ἦν. Χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι μόνον ὁ παθ. μέλλ. ἐξεργασθήσομαι καὶ κατεργασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐργάσθη (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. ἐργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-, προ-, προσεξ-), ὑπερσ. παθ. ἐργάσομη (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), μετ' ὀλίγ. μέλλ. παθ. ἐργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατέργαστος, ἀδυσχερῆστος, δυσκατέργαστος, ἐργαστικός, -τέον, περιεργαστέον. Ῥημ. παράγ. ἐργαστήρ, ἐργάτης, ἐργασία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥεγ-, διὰ τοῦτο ἐργασμαι (= ῥε-ῥεργασμαι), ὁ δὲ παρατ. κατ' ὄργας ἦτο ἠργασάμη, ἀόρ. ἠργασάμη, ὑστερον δὲ πρὸς ἀμοιῶσιν διὰ τὸ τοῦ παρακ. ει ἐτίθη πανταχοῦ ει.

ἔρειζω (ἐρεθίζω), ἀόρ. ἠρέθισα καὶ παρακ. ἠρέθισα. Παθ. ἐρεθίζομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ὑπερσ. ἀνηρέθιστο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐρεθιστέον.

ἔρειζω (στηρίζω). Μόνον σύνθετον ἀντερρίδω καὶ ὑπερρίδω, παρατ. ἀντήρειδο, ἀόρ. ἠρεια (καὶ σύνθετ. ἀντ-). Μέσ. ἀπερρί-

δομαι καὶ ἐπερῖδομαι καὶ ἄορ. μέσ. ἀπηρευσάμην. Ῥημ. παράγ. ἔρεισμα.

ἐρευνάω-ῶ (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἠρεύων ἄορ. ἠρεύησα. Παθ. ἐρευνώμαι (καὶ σύνθετ. δι-). Μέσ. διερευνώμαί τι, προσεξερευνώμαι, διεξερευνώμαι, μέσ. μέλλ. προδιερευνησάμην, ἄορ. μέσ. διηρευνησάμην, ἀνηρευνησάμην καὶ συνεξερευνησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιερευνητός, ἀνερευνητός, δυσδιερευνητός, ἐρευνητέον, διερευνητέον.

ἐρίζω (φιλονικῶ), παρατ. ἤριζον καὶ ἄορ. ἤρισα, ὡς παθ. δι κατὰ περίφρασιν ἕρις γίγνεται.

ἐρμηνεύω (εἶμαι ἐρμηνεύς) (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρατ. ἠρμήνευον, μέλλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἠρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Ῥημ. παραγ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρω (περιπατῶ, πορεύομαι, μεταγενεστ. δὲ σύρομαι μὲ τῆν κοιλίαν). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ἐξέρπει (=ἐξέρχεται) καὶ καθέρπει (=κατέρχεται) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἐρπετόν (=ζῶον).

ἔρω (περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάθην). Ἐνεστώς μὲ σημασ. παρακειμένου, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἡ ὀριστικὴ (καὶ σύνθετ. ὑπ-), τὸ ἀπαρ. ἔρρειν καὶ ἡ μετοχ. ἔρρων.

ἐρυθρίαω-ῶ (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἠρυθρίασα (καὶ σύνθετ. ἀν-).

ἐρύκω (ἀναγκαιτίζω, ἀπομακρύνω). Μόνον τὸ ἐρύκειν καὶ ἀπερύκω καὶ ὁ ἄορ. ἀπήρῃξα.

ἔρχομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω). Τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἡ ὀριστικὴ εὐρίσκεται ἀπλή (καὶ σύνθετ. ἀπ-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπ-, διεξ-, συνεισ-, ὑπεξ-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ εἶμι, εὐρίσκεται δὲ μόνον ὑπέρχεσθαι καὶ μετοχ. ὑπερχόμενος, παρατ. ἦειν ἢ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἄορ. ἦλθον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰσ-, κατ-, συν-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-, ἐπεισ-, κτλ.), παρακ. ἐλήλυθα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, κατ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἐπαν-, ἐπέξ-, προεισ-, προδι-, διεξ-), εὐκτ. προεληλυθίης καὶ περὶ εληλυθῶς

ἦην, ὑπερσ. ἐληλυθῆεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, κατ-, παρ-, προσ-, προ-, διεξ-, ἐπαν-) καὶ συνεληλυθῶς ἦν, ἐπανεληλυθῶς ἦν, περὶ εληλυθῶς ἦν.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἐρ-, ἔρχομαι (=ἔρ-σχομαι, ὡς γλι-χομαι=γλιτ-σχομαι, εἰλ-, εἰλ-υθ-, εἶ οὐ ἦλθον (ἐκ τοῦ ἦλυθον).

ἐρωτάω-ῶ (ἐρωτῶ) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, ὑπ-), παρατ. ἠρώτων (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, προσ-, ἐπαν-), μέλλ. ἐρωτήσω (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-) καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. συνηθέστ. ἐρήσομαι (καὶ ἀν-, ἐπ-), ἄορ. ἠρώησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-) καὶ συνηθέστ. ἄορ. μέσ. ἠρώμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), παρακ. ἠρώτηκα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. ἐρωτῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), ἄορ. παθ. ἠρωτήθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. παθ. μόνον προστακ. ἠρωτήθη καὶ μετοχ. ἠρωτημένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνερωτητέον. Ῥημ. παράγ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτητικός.

ἔσθ'ω (τρώγω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), παρατ. ἠσθιον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἄορ. ἔφαγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, κατ-, συν-), παρακ. ἐδήδοκα καὶ κατεδήδοκα. Παθ. μόνον παρακ. κατεδηδεσμένος. Ῥημ. ἐπ. ἐδεστός, ἐδεστέον, καὶ σύνθετ. θρηπῆδεστος (=σκοληκῶβρωτος). Ῥημ. παράγ. ἔδεσμα, ἐδάδη.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἐδ-, ἐξ οὗ ἔσθω (=ἔδ-θω) καὶ ὕστερον ἐσθ'ω, καὶ ἐδε-, ἐξ οὗ ἐδ-ήδο-κα (πρὸς ἄλλ. ἐνεκ-, ἐν-ήνοχ-α, λεγ-, συν-εἰλοχ-α κτλ.), ἐδεσ-, ἐδηδεσ-μαι ἔδεσ-μα.

ἔστιάω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνταφ-), παρατ. εἰστίων, ἄορ. εἰστιάσα, παρακ. εἰστιάκα. Μέσ. ἐστιῶμαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. μέσ. εἰστιώμην, μέσ. μέλλ. ἐστιάσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. σπαν. ἐστιαθῆσα καὶ συνειστιάθη, παρακ. μέσ. εἰστιᾶμαι. Παθ. σπαν. ἐστιῶμαι ὑπό τινος, ἄορ. παθ. ἐστιαθείς, παρακ. παθ. προστ. ἐστιῶσθω. Ῥημ. παραγ. ἐστιασίς, ἐστιώτωρ.

ἔτοιμάζω (κάμνω ἐτοιμέν), παρατ. ἠτοίμαζον, μέλλ. ἐτοι

μάω. Μέσ. ἐτοιμάζομαι, παρατ. μέσ. ἡτοιμαζόμεν, ἀόρ. μέσ. ἡτοιμασάμην, παρακ. μέσ. ἡτοιμασμαι. Παθ. ἐτοιμάζομαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἡτοιμαστο.

εὐδαιμονέω-ω (εἰμι εὐδαίμων) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἡδαιμόνου, μέλλ. εὐδαιμοίησω, ἀόρ. ἡδαιμόνησα (καὶ σύνθετ. ἐν-).

εὐδαιμονίζω (νομίζω τιὰ εὐδαίμονα, καλοτυχίζω), παρατ. ἡδαιμόνισον, μέλλ. εὐδαιμοιῶ, ἀόρ. ἡδαιμόνισα. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. εὐδαιμοιῶμαι ἐμάντον. Ῥημ. παρὰ γ. εὐδαιμόνισμα.

εὐδοκίμω-ω (εἰμι εὐδόκιμος, καλὴν ὑπέληψιν ἔχω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ὑπερ-), παρατ. ἡδοκίμου, μέλλ. εὐδοκίμησω, ἀόρ. ἡδοκίμησα, παρακ. ἡδοκίμηκα. Ῥημ. παραγ. εὐδοκίμησις.

εὐθῶ (κοιμῆμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπλοῦς ἐνίστε, συνήθως δὲ σύνθετος καθυῖδω (καὶ συγκαθ-), παρατ. ἡυδον σπανίως, συνήθως δὲ ἐκάθευδον καὶ σπανιώτ. καθυῖδον, μέλλ. καθυῖδῶ. Ῥημ. ἐπιθ. καθυῖδητέον.

εὐεργετέω-ω (ἀγαθῶς εὐεργεσίαν) (καὶ σύνθετ. ἀντ-), παρατ. εὐεργέτου, μέλλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐεργήτησα, παρακ. εὐεργέτηκα καὶ εὐεργήτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἀ. ρ. παθ. εὐεργετήην, παρακ. παθ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐεργέτητο καὶ εὐεργήτητο μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. εὐεργετητέον. Ῥημ. παραγ. εὐεργεσία, εὐεργετήμα.

ΣΗΜ. Τὸ εὐεργετῶ διακρίνεται ἐντῆ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει.

εὐθυμέωμαι-οῦμαι (εἶμι εὐθυμῶς, εὐθυμῶ), ἀποθετ., παρατ. ἡθυμοῦμαι, μέλλ. μέσ. εὐθυμοῦμαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐθυμητέον.

εὐλαθεύωμαι-αυθιμικε (φοβοῦμαι, φυλάττομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-), παρατ. ἡλαθόμην, μέλλ. μέσ. εὐλαθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡλαθήην (καὶ σύνθετ. δι-, προ-), παρακ. δι-ἡλαθήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐλαθητέον καὶ διε-λαθητέον.

εὐλογέω-ω (ἐγκωμιάζω), παρατ. ἡλόγου, ἀόρ. ἡλόγησα. Παθ. εὐλογοῦμαι καὶ μέλλ. ῁. σ. ὡς παθ. εὐλογησάμην.

εὐρίσκω (εὐρίσκω) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρατ. ἡρίσκον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), μέλλ. εὐρήσω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεχ-), ἀόρ. ἡύρον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεχ-), παρακ. ἡύρηκα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προσεξ-), εὐκτ. ἡύρηκός εἶην, ὑπερσ. ἡύρηκός ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι τε (= ἀπολαύω, ἐπιτυχάναω τινός), παρατ. μέσ. ἡύρισκόμεν, μέλλ. μέσ. εὐρήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἡύρομην, παρακ. μέσ. ἡύρημαι. Παθ. εὐρίσκομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-), παρατ. παθ. ἡύρισκόμεν (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παθ. εὐρήθησομαι (καὶ ἀν-), ἀόρ. παθ. ἡύρηθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρακ. παθ. ἡύρημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. παθ. ἡύρημην. Ῥημ. ἐπιθ. εὐρετός, ἀνεύρετος, εὐερέτος, δυσερέτος, εὐρετέον, ἀνευρετέον, ἐξευρετέον. Ῥημ. παραγ. εὐρετής, εὐρεσις, εὐρημα.

ΣΗΜ. Ἡ ἀξίησις καὶ ἡ ἀναδιπλώσις γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ ΗΥ, πλημμελῆς δὲ εἶναι ἡ διὰ τοῦ ΕΥ γινόμενη.

εὐσεβέω-ω (εἰμι εὐσεβής), παρατ. ἡσεβον. Παθ. μόνον εὐσεβοῦντο καὶ ἀόρ. παθ. ὑπισ. εὐσεβέθη. Συνήθως δὲ λέγεται κατὰ περιφρασιν εὐσεβής εἰμι, εὐσεβῶς ἔχω.

εὐτυχέω-ω (εἰμι εὐτυχής) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἡτύχουν, ἀόρ. ἡτύχησα, παρακ. ἡτύχηκα, (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. μόνον τὸ ἡτύχησαν. Παθητ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. ἡτύχηται (= μετ' εὐτυχίας κατώρθωται). Ῥημ. παραγ. εὐτήχημα.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινός διατίθημι, τέρπω, εὐφροσύνην παρέχω), παρατ. ἡφραϊνον, ἀόρ. ἡφράνα. Μέσ. εὐφραίνομαι, παρατ. ἡφραϊνόμεν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. συνηρημα. εὐφρατοῦμαι καὶ σπανιώτ. παθ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡφρανθήην.

εὐχομαι (εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, καυχῶμαι) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρατ. ἡχόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, προσ-, συνεπ-), μέλλ. μέσ. εὐξομαι (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-) ἀόρ. μέσ. ἡξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, συν-, συνεπ-). Παθ. παρακ. ἡχεται. Ῥημ. ἐπιθ. εὐκτός, ἀπεικτός, πολύευκτος καὶ εὐκίον.

ΣΗΜ. Ἡ ἀθέσις καὶ ἡ ἀναδίπλωσις γίνονται μόνον διὰ τοῦ ΗΥ, τλημ-
μελῆ δ' εἶναι τὰ διὰ τοῦ ΕΥ εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους.

εὐωχέω-ῶ (φιλεύω), παρατ. εὐώχουν. Μέσ. εὐωχοῦμαι, πα-
ρατ. εὐωχούμην, μέλλ. μέσ. εὐωχήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. εὐ-
ωχήθην.

ἔχω (ἔχω, κατέχω, δύναμαι) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-,
ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑπερ-, ὑπ-), πα-
ρατ. εἶχον (καὶ σύνθετ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθέσ.), μέλλ. ἔξω (καὶ
σύνθετ. ἀνθ-, καθ-, μεθ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑφ-, ἀντιπαρ-) καὶ
σχήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-), ἀόρ. ἔσχον
(καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προ-, προ-, ὑπ-,
ὑπερ-, ἀντιπαρ-), ὑποτ. σχῶ, κτλ., εὐκτ. σχοίην ἀπλή οὐσα, σύν-
θετος δὲ —σχοῖμι, προστ. σύνθετ. σχέε, σχέτω, κτλ. (μετὰ τῶν
προθέσ. ἐπί, κατά, παρά, πρὸς, ὑπό), ἀπαρ. σχεῖν, μετοχ. σχάν.
Παρακ. ἔσχηκα (καὶ σύνθετ. κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ-). Μέσ.
καὶ παθ. ἔχομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, ἐν-, κατ-, προ-, παρ-,
προσ-, περι-, ὑπερ-, συν-, προσ-, παρ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. εἰ-
σχόμην (καὶ ἀπ-, ἀντ-, κατ-, παρ-, περι-, προ-, συν-), μέλλ. μέσ.
ἔξομαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἀνθ-, παρ-), καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνέ-
ξομαι καὶ συνέξομαι μέλλ. μέσ. παρασχέσομαι καὶ ἀποσχέσομαι,
ἀόρ. μέσ. ἔ' ἀπεσχόμην, παρσχομην καὶ ἐπσχομην, ἀόρ. μέσ.
ὡς παθ. ἐσχόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐν-, συν-), παρακ. μέσ. πα-
ρέσχημαι καὶ ἀπέσχημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνεκτός, καθεκτός, εὐκά-
θεκτος, δυσκάθεκτος, δυσἀνεκτος, ἀνασχετός, ἐκτός, -έον, πηρε-
πτόον, μεθεκτόον, προσεκτόον, ἀνεκτόον, ὑνεκτόον, συνεκτόον,
ἀνεκτόον, ἐπισχετέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. παρέχω ἑμαυ-
τόν, κατέχω ἑμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητ. εἶναι ἐνίοτε ἴσον μὲ μέσον
μάλιστα εἰς τὴν φράσιν εἶχε δὴ». Ῥημ. παράγ. ἔξις, σχέσις,
σχῆμα, ἀνοκωχῆ, διοκωχῆ, παροχῆ, μέτοχος, ὑπεροχῆ, μέθεξις,
κάθεξις.

ἔψω (ψήνω) (καὶ σύνθετ. καθ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐψήσο-
μαι, ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἐψομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἐψός, ἐψητός Ῥημ.
παραγ. ἐψήσις, ἔψον, ὀπτός.

Z

ζάω-ῶ (ζῶ). ζῆς, ζῆ, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-,
συ-), προστ. [ζῆ], ζήτω, παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη, κτλ. (καὶ σύν-
θετ. δι-), μέλλ. ζήσω καὶ διαζήσω, συνθηθέστερ. δὲ ὁ μέλλ. βιώ-
σομαι, ἀόρ. ἐβίων, κτλ., παρακ. βεβίωκα (ὄρα βιδῶ-ῶ).

ΣΗΜ. Τὸ ζῶ συναϊρεῖται εἰς η, διότι ἤτο ποτε ζήω-ζῶ, ζήεις-ζῆς
ζήεις-ζῆ κτλ.

ζεύγνυμι (ζεύγω). Ἄπλουθ ἐἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς
Ἄττικαῖς πεζολόγοις εἶναι σύνθετον, συζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι
καὶ μεταζεύγνυμι, παρατ. ἀνεζεύγνυ μόνον, ἀόρ. ἐζευξα καὶ ἀνέ-
ζευξα. Παθ. ζεύγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-), ἀόρ. παθ. ἐζέ-
γην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), καὶ σπανίως ἐζεύχθην, παρακ. ἐζευ-
γμαι (καὶ σύνθετ. δι-, συν-). Μέσ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ. μέσ. συνε-
ζεύξατο. Ῥημ. παραγ. διάζευξις, σύζευξις.

ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ, κτλ. καὶ ἀόρ. ἔζεσα μόνον. Ῥημ. πα-
ράγ. ζέσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχικὴ ζεσ-, ἐξ ἧς τὸ μεταγεῖστ. ζεσ-τός, τὸ δὲ σ μεταξὺ
δύο φωνηέντων καὶ πρὸ ἄλλου σ ἀποβάλλεται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται
τὸ Ε εἰς Η εἰς τὸν ἀόριστον.

ζημιόω-ῶ (ζημιῶ, τιμωρῶ σωματικῶς ἢ χρηματικῶς) (καὶ
σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐζημίουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα
(καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐζημίωκα. Παθ. ζημιόομαι, παρατ.
ἐζημιόομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ζημιώσομαι καὶ σπανίως ὁ παθ.
ζημιώθησομαι, ἀόρ. παθ. ἐζημιώθη, παρακ. παθ. ἐζημιώμας,
ὑπερσ. παθ. ἐζημίωσα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ζημιῶ
ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ζημιώμα.

ζώννυμι (ζώνω). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος καὶ σπάνιος πα-
ραζωννύς. Παθ. καὶ μέσ. παρακ. διεζώται καὶ διεζωμέτος. Ῥημ.
ἐπιθ. ἀζωστος. Ῥημ. παράγ. διάζωμα, ζώνη.

Η

ἡθάσκω (ἀρχίζω ἢ ἡθῶ). Μόνον ἢ ἐνεστώδῃ ἡθάσκει.

ἡθῶ-ῶ (εἶμαι εἰς ἡθικὴν ἡλικίαν, ἀκμάζω) καὶ ἀνηθῶ, μέλλ. ἐφηθήσουσι, ἀόρ. ἡθησα καὶ ἀνηθησα καὶ παρακ. παρήθηκα.

ἡγεμονεύω (εἶμαι ἡγεμών), ἀόρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. μόνον ἡγεμυγεύεσθαι.

ἡγήσομαι-οὔμαι (ἡδηγῶ, νομίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, εἰς-, ἐφ-, καθ-, προ-, ὑφ-), παρακτ. ἡγήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, προ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. ἡγήσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, καθ-, ὑφ-, ἐπεκδι-), ἀόρ. μέσ. ἡγήσομαι (καὶ δι-, εἰς-, ἐξ-, καθ-, προδι-, ὑφ-), παρακτ. μέσ. ἡγήσομαι, ἐξηγήσομαι καὶ διήγησομαι (δοτικὴ σπανίως καὶ ὡς παθητ.). Ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. τὸ περιπρηθεῖν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἡρητέος. Το μέσ. κατ' ἀνάγκην ἡγοῦμαι ἐμαντόν.

ἡδοίμαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), παρακτ. ἡδοίμαι (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἡδοίμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡδοίμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, ὑπερ-). Ῥημ. παρακτ. ἡδοίμαι.

ἡκω (=ἐληλυθα) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐξ-, ἐφ-, δι-, καθ-, παρ-, προ-, περι-, προσ-, συν-), παρακτ. ἡκον (=ἐληλύθειν) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπαν-, προκαθ-, προσ-), μέλλ. ἡξω (=ἐληλυθῶς ἔσομαι). Τὸ δὲ ἀπρόσωπον προσήκει λέγεται καὶ προσήκόν ἐστι, ὑποτακτ. καὶ προσήκον ἦ, ἢ παρακτ. καὶ προσήκον ἦν.

ἡμέι (λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντῶσι μόνον τοῦ παρατατ. ἐν διαλόγοις τὸ ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἦ.

ἡττάομαι-ῶμαι (εἶμι κατώτερος, νικῶμαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρακτ. ἡττώμαι, μέλλ. μέσ. ἡττήσομαι καὶ παθ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. ἡττηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡττήθη, παρακτ. ἡττήμαι (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἡττήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀήττητος

Θ

θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω), παρακτ. ὑποτ. τεθήλη καὶ ἀπαρ. τεθηλέαι.

θανατόω-ῶ (θανατόωνω, φονεύω), μέλλ. θανατώσω, ἀόρ. θανατώσομαι. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, ἀόρ. παθ. θανατώθη, Ῥημ. παρακτ. θανάτωσις.

θάπτω (θάπτω, ἐνταφιάζω) (καὶ σύνθετ. συν-), παρακτ. θάπτομαι (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θάψω, ἀόρ. θάψα, (καὶ σύνθετ. συν-, κττ-). Παθ. θάπτομαι (καὶ σύνθετ. συγκατα-), παρακτ. θάπτομαι, μέλλ. παθ. ταφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτάφη (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-), παρακτ. παθ. μόνον συν-τάφωμαι, τάφεται, ἀπαρ. τεθάφθαι, μετοχ. τεθαμμένος. Ῥημ. παρακτ. ταφή.

θαρσύνω-ῶ καὶ θαρσύνω-ῶ (ἔχω θάρρος, δὲν φοβοῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀνα-), παρακτ. θάρρουν (καὶ ἀν-) καὶ θάρσου, μέλλ. θαρρήσω καὶ θαρρήσω, ἀόρ. θάρρησα καὶ θάρρησα (καὶ σύνθετ. ἀν-), παρακτ. τεθάρρηκα (καὶ ἀνα-, ἀπο-) καὶ τεθάρρηκα.

θαρσύνω (δίδω τινὶ θάρρος) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, παρα-) καὶ θαρσύνω, παρακτ. θάρρουν (καὶ σύνθετ. παρ-) καὶ θάρρουν, ἀόρ. θάρρυνα καὶ θάρρυνα (καὶ σύνθετ. παρ-).

θαυμάζω (θαυμάζω, ἀπορῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρακτ. θαυμάζω, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. θαυμάσομαι, ἀόρ. θαυμάσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακτ. τεθαύμακα. Παθ. θαυμάζομαι, παρακτ. θαυμάσομαι, μέλλ. παθ. θαυμάσθησομαι, ἀόρ. παθ. θαυμάσθη. Ῥημ. ἐπιθ. θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, θαυμαστός.

θεάομαι-ῶμαι (παρατηρῶ, κτίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δι-, κττ-, παρ-, συν-), παρακτ. θεῶμαι (καὶ σύνθετ. κττ-), μέλλ. μέσ. θεάσομαι (καὶ σύνθετ. συν-, ἐπαν-), ἀόρ. μέσ. θεάσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, κττ-, συν-), παρακτ. θεάσομαι, ὑπερσ. θεάσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. θεατός, ἀθεατός, ἀξιοθεατός, θεατέος, διαθεατέος.

θεραπεύω (περιποιοῦμαι, λατρεύω, λατρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), ἐπ-, παρακτ. θεραπεύω, μέλλ. θεραπεύσω, ἀόρ. θεραπεύσομαι

(καὶ σύνθετ. προ-, ὑπερεξ-), παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. θεραπεύομαι, παρατ. ἐθεραπεύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. θεραπεύομαι, ἄορ. παθ. ἐθεραπεύθην, παρακ. παθ. τεθεράπευμαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. θεραπεύω ἑμναυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. θεραπευτός, ἀθεραπευτός, θεραπευτέον. Ῥημ. παράγ. θεραπεία, θεραπεία, θεραπευτής, θεραπευτικός.

Θερίζω (ἀμεταβ. = διάγω τὸ θέρος, μεταβ. δὲ = θερίζω καρπόν). Μόνον ὁ ἐνεστώσ και ὁ ἄορ. ἐθέρισσα καὶ ἐξέθέρισσα. Παθ. παρακ. τεθερισμένος. Ῥημ. παράγ. θεριστής.

Θερμαίνω (ζέσταινω) καὶ ἄορ. διεθέριμνα. Παθ. θερμαίνομαι, παρατ. διεθερμαίνοντο, ἄορ. παθ. ἐθερμάνθην (καὶ σύνθετ. παρ-).

Θεωρέω-ῶ (ἐξετάζω, παρατηρῶ) (καὶ σύνθετ. παρα-, συν-), παρατ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἄορ. ἐθεώρησα (καὶ σύνθετ. παρ-, συν-), παρακ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι καὶ παρατ. κατεθεωροῦμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθεώρητος, θεωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. παραθεωρῶ ἑμναυτόν (= προσβάλλω). Ῥημ. παραγ. θεώρημα, θεώρησις, θεωρητικός.

Θέω (τρέχω), θεῖς, θεῖ, κτλ. (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, παρα-, περι-, κατα-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, ἀνα-, ὑπο-, συν-, μετα-, ὑπερ-, προσ-, προεκ-, συνδια-, ἀντιπαρα-, συγκατα-, συμπαρα-, ἐπεκ-), παρατ. ἔθειον (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προσ-, ἐξ-, ἐπέξ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον μεταθεύομαι. Παθ. μεταθέομαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τρέχω.

Θήγω Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ θήγω, ὁ παθ. θήγομαι καὶ ὁ παθ. παρακ. τεθηγμένος.

Θηρέω-ῶ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θηράσω, ἄορ. ἐθήρησα, παρακ. τεθήρηκα. Μέσ. θηρώμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ παθ. θηρῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. θηρατέος, θηρατέον. Ῥημ. παραγ. θηρατικός, θηρατρον.

Θηρέω (κυνηγῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θήρῃσω, ἄορ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι, παρατ. μέσ. ἐθήρευομαι. Παθ. θηρεύομαι, ἄορ. παθ. ἐθήρευθην.

Ῥημ. ἐπίθ. ἀθήρευτος, δυσθήρευτος. Ῥηματ. παράγ. θήρευσις, θήρευσις, θήρευτικός.

Θεγγάνω (ἀπτομαι, ἐγγίζω). Μόνον ὁ ἄορ. ἔ' ἔθιγον εἰς τοὺς τύπους θιγῆς καὶ θιγῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἀπτομαι.

Θλιῖνω (πιέζω) καὶ ὁ ἄορ. ἐθλίψα. Παθ. ἐκθλίβομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐθλίφθην.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἑναπο-, προαπο-, συναπο-, ὑπεραπο-), παρατ. ἐθνησκον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος ἀποθανοῦμαι (καὶ σύνθετ. συναπο-), ἄορ. ἔ' μόνον ἀπέθανον (καὶ σύνθετ. συναπ-, ὑπεραπ-, προαπ-, ἑναπ-, ἀνταπ-), παρακ. μόνον ἀπλοῦς τέθνηκε καὶ τεθνήκασι καὶ τέθνατον, τέθναμεν, τεθῆσιν, ὑποτ. μόνον τεθνήκωσι, προστ. μόνον τεθνήτω, ἀπαρ. τεθνηκῆναι καὶ συνήθ. τεθῆναι, μετοχ. τεθνηκώς καὶ τὸ τεθνηκός καὶ τεθνεώς (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ τεθνεῶσα, ὑπερσ. ἐτεθνήκει καὶ ἐτεθνήκεισαν καὶ ἐτέθνησαν, εὐκτ. τεθναίην, τεθναίην, τεθναίην καὶ τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκῶς ἔσομαι. Ῥημ. παραγ. θνή-α-τος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θαν-, θνα-, θνη-, ἐξ οὗ θνήσκω (= θνη-ίσκω).

Θορυβέω-ῶ (κάννω θόρυβον), παρατ. ἐθορυβούν (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. θορυβήσω, ἄορ. ἐθορυβήσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. θορυβοῦμαι, παρατ. ἐθορυβοῦμαι, μέλλ. παθ. θορυβηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐθορυβήθην, παρακ. παθ. τεθορυβήμαι, ὑπερσ. ἐτεθορυβήσω καὶ τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθορυβητός.

Θραῖττω (ταράττω) καὶ ὁ ἄορ. ἐθραῖξα μόνον.

Θραύω (συντρίβω) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ ὁ ἄορ. κατέθραυσα. Παθ. θραύομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. παθ. κατέθραυθην, παρακ. παθ. παρατεθραυμένος καὶ συντεθραυμένος.

Θρυλέω-ῶ (ψιθυρίζω, διασημίζω τι), παρατ. ἐθρύλλον καὶ μέλλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-), παθ. παρακ. τεθρύλημαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. παθ. διετεθρύλητο. Ῥημ. ἐπίθ. πολυθρύλητος.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω) (καὶ σύνθετ. δια-). Μέσ. θρύπτωμαι (= κάννω τσακίσματα, καλλωπίζω κτλ.), παρατ. μέσ. ἐθρυ-

πτόμην. Παθ. θρύπτομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρ. πτρομαι. δια-
τεθρυμμένος καὶ ἀποτεθρυμμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἐθρυπτος. Ῥημ.
παραγ. τρυγή, θρύψις, θρυπτικός.

θυμόμαι-οὔμαι (ὀργίζομαι, θυμώνω). Ἄποθ. Μόνον ἔ
ίνεστώς καὶ ἔ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐθυμώθη καὶ παρακ. ~~ε~~εθυμώμενος.

Θύω (θυσιάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, προ-, συν-), παρατ.
ἔθιον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ.
ἔθισα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρακ. τέθικα. Μέσ. θύομαι (διὰ
τοῦ ἱερέως κάμνω θυσίαν), παρατ. μέσ. ἐθύομην, μέσ. μέλλ. θύ-
σομαι, ἀόρ. μέσ. ἐθύσάμην, παρακ. μέσ. τέθικμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτε-
θύμην. Παθ. θύομαι, ἀόρ. παθ. ἐθύθη, παρακ. παθ. τέθικμαι,
ὑπερσ. παθ. ἐτεθύμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἄθυτος, θυτός. Ῥημ. παραγ.
θυσία, θύμα.

θωρακίζω (ἰνδύω θώρακα, ὄχυρῶ). Μόνον ἔ ρ. ἐθωράκισα.
Μέσ. παρατ. ἐθωρακίζομην, παρακ. μέσ. τεθωράκισμαι. Παθ. πα-
ρακ. τεθωράκισμαι (καὶ σύνθετ. κατα-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀθωρακιστος.

I

ἰάομαι-ἰάμαι (ἰατρεύω) ἀποθετ (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ.
μέσ. ἰάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἰάσάμην. Παθ. ἰάομαι μετὰ παθ. διαθ.
ἰάθη. Ῥημ. ἐπιθ. ἰατός, εὐιατος, ἀνίατος, δυσίατος. Ῥημ. πα-
ραγ. ἰασίς, ἰασίμος, ἰαμα. ἰατρός.

ἰδρώω-ῶ (ιδρώνω). Μόνον ἡ μετοχὴ ἰδρῶντι τῷ ἰππῷ καὶ
ἔ ἀόρ. ἰδρώσα (καὶ σύνθετ. ἐν-).

ἰδρῶω (ἀνεγειρῶ, κτίζω) καὶ ἔ ἀόρ. μεθιδρύσας. Μέσ. ἰδρῶ-
μαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρῶσάμην (τι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἰδρῶθη (= ἰδρῶσα
ἑαυτὸν), παρακ. μέσ. ἰδρῶμαι (καὶ σύνθετ. καθ-). Παθ.
παρακ. ἰδρῶμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀρίδρυτος. Ῥημ. παραγ. ἰδρῶμα,
ἰδρῶσις.

ἔζω (καθίζω τινά), σπανίως ἀπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον κα-
θίζω (καὶ σπανίως ξυρίζω, προσίζω, ἐρίζω, ἀνακαθίζω, προσκα-
θίζω, ἐγκαθίζω), παρατ. ἐκάθιστον μόνον, μέλλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκά-

θισα (καὶ δι-) καὶ σπανίως καθίσα. Μέσ. ἔζομαι, συνήθως δὲ κα-
θίζομαι (καὶ σπαν. παρακαθ-, συγκαθ-), παρατ. ἐκαθίζομην καὶ
ἐπεκαθίζομην καὶ συνεκαθίζομην, μέλλ. μέσ. καθιζήσομαι, παρα-
καθιζήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκαθισάμην, παρεκαθισάμην καὶ συγ-
παρακαθισάμην.

ἔημι (ρίπτω), εἶς, ἔησι (καὶ σύνθετ. μεθ-, ἀν-, παρ-, δι-, ζυν-,
καθ-, καθυφ-), παρατ. ἔην, εἶς, ἔει, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀφ-, παρ-,
ἀν-, συν-, ἐφ-, καθ-, προσ-), μέλλ. ἔησω (καὶ συνήθως σύνθετ. ἀν-,
ἀφ-, δ-, ἐν-, μεθ-, προ-, συν-), ἀόρ. ἀ' ἦκα μόνον ἐν τῷ ἐνιαῷ
καὶ πληθ. ἀριθμῷ τῆς ὀριστικῆς (καὶ σύνθετ. καθ-, συν-, παρ-,
ἀν-, ἀφ-, ἐρ-, δι-, εἰσαφ-, ἐπαν-, διαφ-, ἔξαφ-), ἀόρ. β' μόνον κα-
τὰ πληθ. καὶ δυϊκ. ὀριστικ. καὶ μόνον σύνθετ. -εἶμεν, -εἴτε, -εἴσιν,
κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, μετὰ, διὰ, παρὰ), ὑποσ. -ῶ, -ῆς, -ῆ (σύν-
θετ. πάντοτε μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, ἐπὶ καὶ καθυφ-), εὐκτ. -εἴην,
κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἐπὶ, παρὰ, σὺν), προστ. -ἔς, -ἔτω, κτλ. (μετὰ
ἀπό, παρὰ, πρό, σὺν), ἀπαρ. -εἶται (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐπὶ, κα-
τὰ, παρὰ, σὺν καὶ ἐπαφ-, συγκαθ-, καθυφ-, ἐπαν-, διαφ-), μετοχ.
ἴς, -εἶσα, -ἔν (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διὰ, ἐν, ἐπὶ, κατά, παρὰ, προ-,
καθυφ-, συγκαθ-), παρακ. -εἶκα (σύνθετον πάντοτε μετὰ τῶν ἀνά,
ἀπό, κατά, παρὰ, καθυφ-). Μέσ. ἔημαι (καὶ σύνθετ. προ-, ἐφ-,
παρ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-, ἀν-, μεθ-), παρατ. ἔημην (καὶ σύνθετ. προ-,
ἀφ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-), μέσ. μέλλ. σύνθετος μόνον-ἔησομαι (μετὰ
τῶν πρό, ἀπό, πρός, ὑπὲρ), ἀόρ. μέσ. ἀ' μόνον προήκω, προήκασθε,
προήκατο, μέσ. ἀόρ. β' μόνον σύνθετ. -εἶμην (μετὰ τῶν ἀπό, πρό,
ὑπό, πρός, εἰς), παρακ. μέσ. καὶ παθ. -εἶμαι (σύνθετ. μόνον μετὰ
τῶν ἀπό, μετὰ, πρό, ὑπό, διαφ-, καθυφ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ.
εἶμην (σύνθετ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, πρό, κατά, ὑπό) καὶ ἀφει-
μένος ἦν. Παθ. ἀφίεμαι καὶ ἀγίεμαι, μέλλ. παθ. ἀφειθήσομαι
καὶ ἀγείθησομαι, ἀόρ. παθ. ἀφείθη, παρείθη, προσείθη καὶ ἀφεί-
θη, παρακ. -εἶμαι, ὑπερσ. -εἶμην. Ῥημ. ἐπ. κάθετος, ἀφειτος, συ-
νιτός, ἐνετός, δυσσύνετος, ἐγκάθετος, ἀνετίος, μεθετίος, προ-
ετίος, ἀφειτέος, παρετέος. Ῥημ. παραγ. ἀφεισι, ἀφεισις, ἀφεισις,
ἔησις.

ἐκετεύω (παρακαλῶ ὡς ἐκέτης), παρατ. ἐκέτευον, μέλλ. ἐκετεύσω, ἀόρ. ἐκέτευσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκετευτέον. Ῥημ. παραγ. ἐκετεύτεια. τὸ δὲ ἐκεσία ἐκ τοῦ ἐκέτης.

ἐκνέομαι—**οὐμαί** (ἐρχομαι, φθάνω), ἀποθ. ἀπλοῦν εἶναι μόνον τὸ ἐκνούμενος (= προσήκων, ἀρμόζων), πάντοτε δὲ ἄλλοτε λέγεται σύνθετον ἀφικνούμαι, ἐξικνούμαι, ἐφικνούμαι, εἰσαφικνούμαι, παρατ. ἀφικνούμην, ἐξικνούμην καὶ δικνούμην, μέλλ. μέσ. ἀφίξομαι, ἐφίξομαι καὶ ἐξίξομαι, ἀόρ. μέσ. ἕ. ἐκόμεν σπαν. ἀπλοῦ, συνήθως δὲ σύνθετος ἀφικόμην, ἐφικόμην καὶ ἐξικόμην, παρακ. ἀφίγμαι καὶ σπαν. ἐφίγμαι, ὑπερσ. ἀφίγμην (καὶ σύνθετ. προαφ. προαφ.). Ῥημ. παραγ. ἀφίξεις, προίξ (= προ-ἴξ).

ἐλάσσομαι (ἐξίλεώνω) ἀποθ., παρατ. ἐλάσσομην, μέσ. μέλλ. ἐλάσσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξίλασσομην καὶ ἐφιλάσσομην. Παθ. ἀφ. μετὰ παθ. διαθ. ἐξίλασθέν.

Ἔσθημ. ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 146.

ἰσχυρίζομαι (δυσχυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, ἐν-), παρατ. ἰσχυρίζομην (καὶ σύνθετ. δι-), μέσ. μέλλ. δυσχυριόμην καὶ ἐτισχυριόμην, ἀόρ. μέσ. ἰσχυρισάμην καὶ δυσχυρισάμην καὶ ἀπισχυρισάμην. Παθ. σπανίως ἰσχυριζόμενος σίδηρος ὑφ' ἑλπωρ. Ῥημ. ἐπίθ. ἰσχυριστέον Ὡς ἐνεργ. εὐρίσκειται μόνον ὁ μέλλ. συνισχυριῶ (= ὁμοῦ ἰσχυροποιήσω).

ἰσχυῶ (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύον) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συ-, ἐπ-) παρατ. ἰσχυῶν, μέλλ. ἰσχυῶσω, ἀόρ. ἰσχυῶσα, παρακ. μόνον ἰσχυρε. Ῥημ. παραγ. ἐπίθ. ἰσχυρός.

ἰσχω (ἔχω, οὐ τις εἶναι ἰσχυρότερον) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, μετ. περι-, ἀν-, προ-, προσ-, ἀντ-), παρατ. παραἰσχων. Μεσ. προἰσχομαι. Παθ. ἰσχομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. παθ. ἰσχετο.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σϷ- καὶ ἄσθεν. σϷ καὶ δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδικλώσεως [σί-σϷ-ω], ἰσχω.

ἰχνεύω (παίρω τὰ ἰχνη) καὶ ὁ ἀόρ. ἰχνευσα. Παθ. ἰχνεύομαι μόνον. Ῥημ. παράγ. ἰχνεύτεια, ἰχνεύσεις.

Κ

καθαίρω (καθαρίζω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, δια-), μέλλ. καθάρω, ἀόρ. ἐκάθιρα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. καὶ παθ. καθαίρομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-), μέλλ. μέσ. καθαρόμην (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐκαθηρεύμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἀόρ. παθ. ἐκαθάρθην, παρακ. κεκαθαρμένος (καὶ σύνθετ. ἐκ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκάθαρτος. Ῥημ. παραγ. κάθαρσις, κάθαρμα.

καθέζομαι ὄρα ἔζομαι.

καθεύδω ὄρα εὔδω.

κάθημαι (μένω καθεζόμενος) κάθησαι, κάθηται, κτλ. ἀποθ. θετ. οὐδέτ. καὶ ὡς παρακ. τοῦ καθέζομαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-, παρα-), ὑποτ. καθήται, καθώμεθα, καθήσθε, καθώνται (καὶ σύνθετ. ἀντι-), εὐκτ. καθήμην καὶ καθήσθε μόνον, προστ. εἶναι ποιητ. [κάθησο, καθήσθω], ἀπαρ. καθήσθαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συγ-), μετοχ. καθήμενος (καὶ σύνθετ. ἐπι-, πηρα- περι-, προσ-, συγ-, ὑπο), παρατ. ἐκαθήμην, παρεκάθησο, ἐκάθητο (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, προσ-) καὶ ἐκάθηντο (καὶ σύνθετ. παρ-, συν-, ὑπερ), καὶ καθήμην, καθήτο καὶ καθήτοτο, καθήμεθα, καθήντο.

ΣΗΜ. Τὸ κήθ-ημαι γίνεται ἐκ κήθ-, ἦσ-, ἦτις εὐρίσκειται εἰς τὸ καθήσο καὶ τὸ ἦσ-υχο, τὸ δὲ σ' ἀλλαγῶς ἀπεβλήθη, ὡς ὑποτ. καθῶμαι (= καθ-ἦ(σ)-ωμαι, καθ-ἦωμαι καὶ συναίρεσει καθῶμαι, ὡς κτητῶν κτητῶν), εὐκτ. καθήμην (= καθ-ἦ(σ)-ἦμην).

καθίζω ὄρα ἴζω.

καίω (φονεύω). Ἀπλοῦν μόνον τῆς προσκτικ. τὸ καινόντων, πάντοτε δ' ἄλλοτε σύνθετον κατακαίω, παρατ. κατέκαινον, μέλλ. κατακαίνω, ἀόρ. β' κατέκαινον, παρακ. κατακαίονός, μετ' ὄλ. μέλ. κατακαίονός ἔσομαι, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ θνήσκω ἐπὶ τινος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. και-, ἐξ οὗ κατακαίονα, καὶ καινός, ἐξ οὗ καινός, καινός (= καιν-ἴω).

καίω (καίω) καὶ καίω (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἀντι-, προ-, κατα-), παρατ. ἐκαίον καὶ ἐκαῖον (καὶ σύνθετ. κατα-), μέλλ. καίω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἐκαίονα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατα-, τω-, συγκατ-), παρακ. καταέκαινα. Παθ. καίομαι καὶ καίομαι

(καί σύνθετ. ἐκ-), μέσ. δὲ περικαίωμα, παρατ. παθ. μόνον ἐκαύθη (καί σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. παθ. κατακαυθήσομαι καὶ ἐκαυθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκαύθη (καί σύνθετ. κατα-, προσ-, συν-), παθ. παρακ. κέκαυμαι (καί σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. κατεκέκαυτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκανστος, πυρίκαντος. Ῥημ. παραγ. καύμα, καύσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καF, καυ-, κᾱ, τὸ δὲ I συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος τῆς ρίζης καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ F ἢ τὸ υ.

καλέω-ω (ὀνομάζω, προσκαλῶ) (καί σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, ἐπι-, εἰς-, μετα-, παρα-, συγ-, ἀντεγ-, συμπαρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. ἐκάλουν (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, παρα-, προσ-, συν-, ἀντεν-), μέλλ. συνηρ. καλῶ (καί σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-, παρα-, συγ-), ἀόρ. ἐκάλεσα (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρα-, προσ-, προσπαρ-, συν-), παρακ. κέκλημα (καί σύνθετ. ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. ἐνεκεκλήμην. Παθ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-), παρατ. παθ. ἐκαλούμην (καί σύνθετ. ἐπ-, μέλλ. παθ. κληθήσομαι (καί σύνθ. ἀντι-), ἀόρ. παθ. ἐκλήθη (καί σύνθετ. ἀν-, εἰς-, παρ-, προ-, προσ-), παρακ. παθ. κέκλημαι (καί σύνθετ. ἀνα-, ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. παθ. παρεκεκλήμην, μετ' ἄλλ. κέκλησομαι. Μέσ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἐπι-, προ-, προσ-, ἀντι-, προ-), παρατ. μέσ. σύνθετος—ἐκαλούμην (μετὰ τῶν ἀνά-, ἐπι-, πρό-, πρὸς-), μέλλ. μέσ. συνηρ. προκαλοῦμαι, ἐκαλοῦμαι καὶ ἐκαλοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκαλεσάμην (καί σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-, κατα-, παρ-, προ-, προσ-, ἀντιπροσ-). Ῥημ. ἐπίθ. κλητός, ἐκκλητός, σύγκλητος, αὐτόκλητος, ἀκκλητός, ἀνεγκλητός, ἀπαράκλητος, εὐπαράκλητος, ἀνεπίκλητος, παράκλητος, εὐανάκλητος, κλητέος-τέον, παρακλητέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ ἀγαλελυμ. καλῶ ἑμυτὸν (καί παρα-). Ῥημ. παραγ. κλησις, κλητήρ, πρόσκλησις, παράκλησις, ἐκκλησιμα.

καλινδοῦμαι ὄρα κυλινδῶ.

καλύπτω (σκεπάζω) (καί σύνθετ. ἐπι-, περι-, συγ-), παρατ. περιεκάλυπτον, μέλλ. ἐγκαλύψω, ἀόρ. προσεκάλυπα, ἀπεκάλυπα, κατεκάλυπα, περιεκάλυπα, ἐξεκάλυπα. Μέσ. σύνθετ. — καλύ-

πτομαι (μετὰ τῶν ἐν, κατά, παρὰ καὶ πρό), ἀόρ. μέσ. σύνθετ.—ἐκαλύψαμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, σύν), παρακ. μέσ. κέκαλυμμαι (καί σύνθετ. κατα-, ἐγ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ἐνεκεκάλυμην. Παθ. μέλλ. διακαλυφθήσομαι, παρακ. παθ. προκεκάλυμμαι, ἐπι-κέκαλυμμαι καὶ ἐκκεκάλυμμαι. Ῥημ. παραγ. καλύπτρα.

κάλνω (κοπιᾶζω, ἀποκάλνω, ἀσθενῶ) (καί σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐκαμνον (καί σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κίμοῦμαι, ἀόρ. ἔ' ἐκαμον (καί σύνθετ. ἀπ-, προσπ-), παρακ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποκμητόν.

κάμπτω (λυγίζω, γυρίζω) (καί σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-, συγ-, ὑπο-), παρατ. ἐπέκαμpton, ἀόρ. ἐκαμψα (καί σύνθετ. ἐπ-, κατα-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. κάμπτομαι (καί σύνθετ. συγ-, κατα-), ἀόρ. παθ. ἐκάμψην (καί σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. συγ-κέκαμμένος. Ῥημ. ἐπίθ. καμπτός, ἀκαμπτος. Ῥημ. παραγ. καμπή, καμπτήρ, καμπύλος, κάμψις.

καρπύομαι-οὔμαι ἀποθετ. (συλλέγω τὸν καρπὸν, ἀπολαύω τινός), παρατ. ἐκαρπούμην, μέλλ. μέσ. καρπώσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκαρπώσάμην, παρακ. μέσ. κέκαρπαμαι. Ῥημ. παραγ. κάρπωσις.

καρτερέω-ω (ὑποφέρω, ἀντίχω εἰς τοὺς κόπους) (καί σύνθετ. δια-, ἐγ-, προσ-), παρατ. ἐκαρτέρουν (καί σύνθετ. δι-), μέλλ. καρτερήσω, ἀόρ. ἐκαρτέρησα (καί σύνθετ. δι-, προσ-). Ῥημ. παραγ. καρτέρημα, καρτέρησις.

καταφρονέω-ω (καταφρονῶ), παρατ. κατεφρόνουν, μέλλ. καταφρονήσω, ἀόρ. κατεφρόνησα, παρακ. καταπεφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρατ. κατεφρονοῦμην, μέλλ. παθ. καταφρονηθήσομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καταφρονησομαι, ἀόρ. παθ. κατεφρονήθη, παρακ. παθ. καταπεφρόνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος, δυσκαταφρόνητος. Ῥημ. παραγ. καταφρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητικός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνέλυο. καταφρονῶ ἑμυτὸν.

κατηγορέω-ω (κατηγορῶ) (καί σύνθετ. ἀντι-, συγ-), παρατ. κατηγόρουν (καί σύνθετ. συγ-), μέλλ. κατηγόρησω (καί συν-

θετ. ἀντι-, συγ-) καὶ κατεῶν, ἀόρ. κατηγορήσα (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προς, συγ-) καὶ κειῶν, παρακ. κατηγορήκα καὶ καταρήκα, ὑπερσ. κατηγορήκων. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρατ. κατηγορούμην, μέλλ. παθ. κατηγορηθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατηγορήθη (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. κατηγορήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐκατηγόρητος καὶ κατηγορητέον. Ῥημ. παράγ. κατηγορήμα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. κατηγορῶ ἐμαντοῦ.

κεῖμαι (εἶμαι κατάκοιτος, κάθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι) ἀποθετ. ὑδέρ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἀνα-, κατα-, ἀπο-, π.ο., προς-, προσεπι-) καὶ εἶμι κείμενος, ὑποτακτ. κέηται (καὶ συγ-, κατα-), διακέησθε, σιγκατακέωνται καὶ ᾧ κείμενος, εὐκτ. κέοιτο (καὶ ἐγ-, ἐκ-, κατα-) καὶ προσκείοντο, ἐλικέοντο, διακείοντο καὶ εἴην κείμενος (καὶ ἀπο-), προστ. κατάκεισο, κείσθω (καὶ δια-, ἀπο-, προς-, συγ-) μόνον, ἀπαρεμφ. κείσθαι (καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, παρα-, προς-, συγ-), μετοχ. κείμενος (καὶ ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, κατα-, προ-, προς-, συγ-, υπεκ-), παρατ. ἐκείμην (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προς-, συν-, ὑπεξ-), καὶ ἦν κείμενος, μέλλ. μέσ. κείσομαι (καὶ δια-, ἐπι-, κατα-, προς-, ὑπο-, ἐπανα-). Ῥημ. ἐπιθ. διακειτέον. Ῥημ. παραγ. κείη καὶ σύνθετ. ἀπόκοιτος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχικ. κει, ἥτις γίνεται κει-, ταύτης δε τὸ Ι ἐπομένου φωνήεντος ἀποβάλλεται, ὅθεν κέηται [= κεί-ηται], κέοιτο [= κεί-οι-το], κείσθαι [= κεί-ε-σθαι, κέ-εσθαι], διὰ τοῦτο τὸ ἀπαρέμφ. ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Τὸ κείμαι πολλάκις ἀναπληροῖ τὸν παρακ. τέθειμαι, ἀφρησμ. ἐξ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἶναι τὸ θέοις, ὅθεν ἐπάκειμαι, ὑπόθεσις, διάκειμαι διάθεσις, κτλ.

κεῖρω (κουρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. κερῶ ἀόρ. ἀπέκειρα. Μέσ. μέλλ. ἀποκεροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκείρωμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. κεκαρμένος καὶ ἀποκεκαρμένος. Ῥημ. παραγ. κέρμα κουρά, κουρεῖς, κόρη.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω) (καὶ σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-), παρατ. ἐκέλευσα (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. κέλευμα. Παθ. κελεύομαι, παρατ. μέσ. ἐπεκελευόμην, ἀόρ. παθ. ἐκελεύσθη (καὶ σύνθετ. ἀντ-),

παρακ. παθ. κεκελευσμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, ἀντοκέλευστος, κελευσιτέον. Ῥημ. παράγ. κέλευμα, ἐγκέλευμα, παρακελευστής, κελευσιτής, κελευστικός. Ἀποθετ. εἶναι τὸ διακελεύομαι (= προτρέπω, παρακινῶ), πα.ο.τ. διεκελευόμην, μέλλ. μέσ. διακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσθήμην καὶ ῆμ. ἐπιθ. διακελευσιτέον. Ἀποθετ. καὶ τὸ παρακελεύομαι (= παρακινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρα-), παρατ. παρεκελευόμην (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), μέλλ. μέσ. πορακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. παρεκελευσθήμην (καὶ σύνθετ. συμ-), ῆμ. ἐπιθ. παρακελευστός. ῆμ. παράγ. παρακέλευσις.

κεράννυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συγ-) καὶ σπανίως κεραννύω, ἀόρ. ἐκέρασα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-). Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συγ-, ἐπεγ-), μέλλ. παθ. κερθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκέρασθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, συν-) καὶ ἐκράθη (καὶ σύνθετ. συν), μέσ. ἀόρ. συνεκερασάμην καὶ ἐνεκερασάμην, παρακ. παθ. κέρραμαι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. παθ. ἐκέρρατο. καὶ μέσ. συνεκέρρατο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκρατος, εὐκρατος, ἀκέρρατος, συγκρατέον. Ῥημ. παράγ. κρᾶσις, σύγκρασις.

κερδαίνω (κερδίζω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐκέρδαμον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κερδαῶν, ἀόρ. ἐκέρδατα, παρακ. προσκεκέρδησαι.

κῆδοι αἰ ἀποθετ. (φροντίζω). Μόνος ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἐκηδόμην. Ῥημ. παράγ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (το).

κηρυκεύω (διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ). Μόνον ὁ ἀορ. ἐκηρύκευσα. Μέσων ἐπικηρυκεύομαι (= προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος) καὶ προσκηρυκεύομαι, παρατ. ἐπεκηρυκευόμην, μέλλ. μέσ. ἐπικηρυκεύσομαι καὶ προσκηρυκεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκηρυκευσάμην καὶ διεκηρυκευσάμην καὶ προσκηρυκευσάμην. Ῥημ. παραγ. κηρυγία, ἐπικηρυγία.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κήρυξ, προσκλιῶ, διατάττω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρατ. ἐκηρύττον (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-), μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκέρυξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. ἐπικηρύχγα. Παθ. κηρύττομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ- ἐπι-), παρατ. παθ. ἐκηρυτιόμην, μέλλ. παθ. κηρυθήσομαι ἀόρ.

κλ. ἐκηρέχθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἔξ-), μέσ. ἀόρ. ἐκηρέχεσθαι μέσος, παρακ. παθ. κηκίρησθαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκήρυκτος. Ῥημ. παραγ. κήρυγμα.

κίθαρίζω (κροῖω τὴν κيثάρην). Μόνον ὁ ἐνεστώσ κτλ ὁ ἀθεριστ. ἐκίθαρισα. Ῥημ. ἐπίθ. κίθαριστορ. Ῥημ. παράγ. κίθαρσις, κίθαρσις, κίθαρισμα, κίθαριστικός.

κινδυνεύω (κινδυνεύω, πολεμῶ, φρίνομαι) (καὶ σύνθετ. ἀποκαρα-, προ-, συγ-), παρατ. ἐκινδύνεου (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστώσ), μέλλ. κινδυνεύσω (καὶ σύνθετ. παρακ-, προ-, συγ-), ἀόρ. ἐκινδύνεου (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προ-, συν-), παρακ. κεινδύνεον (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἐκινδυνεύομαι, μέλλ. παθ. κινδυνευθήσομαι, ἀόρ. παθ. τὰ κινδυνευθέντα (= τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), παθ. παρακ. διακινδυνευμένοι γάρματον, μετ' ὄλ. μ. κεινδυνεύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. διακινδυνεύομαι (= ἀμοιβαίως πολεμῶ). Ῥημ. ἐπίθ. κινδυνεύορ, διακινδυνεύορ. Ῥημ. παραγ. κινδυνεύσις, κινδυνεύμα.

κινέω -ω (κινῶ, ταρσύνω, ἐνχλῶ, ἐρεθίζω) (καὶ σύνθετ. διακ-, μετα-, παρακ-, προ-, ὑπο-), παρατ. ἐκίνορ (καὶ σύνθετ. δι-, ὑπ-), μέλλ. κινήσω (καὶ σύνθετ. παρακ-), ἀόρ. ἐκίνησα (καὶ σύνθετ. μετ-, προ-), παρακ. κεινήσα (καὶ σύνθετ. παρακ-, ὑπο-). Μέσ. καὶ παθ. κινῶμαι (καὶ σύνθετ. μετα-), παρατ. μέσ. ἐκινῶμαι, μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, μέλλ. παθ. καὶ ὡς μέσ. κινήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθη (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. κεινήσθαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκίνητος, ἀεικίνητος, δυσκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος, κινήσις, -τέον. Ῥημ. παράγ. κινήσις, κινήσις.

κίχρησις (δανείζω), ἀόρ. χίρησα, ὑποτ. χίρησις, προστ. χίρησαι, ἀπαρ. χίρησαι, μετοχ. χίρησις. Μέσ. ἀόρ. χίρησθαι. Παθ. παρακ. διακίχρησις. Ῥημ. παράγ. χίρησις.

κλάζω (κλάμνω κλαγγήν, βοῶ). Ποιητικόν, παρά δὲ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολογίαις ὁ ἐνεστώσ ἀνακλάζω καὶ ὁ παρακ. κλάζω. Ῥημ. παραγ. κλάγγη.

κλαίω (κλαίω) καὶ κλαίω (ἀσυναίριτως), παρατ. ἐκλαῖορ (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κλαύσομαι καὶ κλαίσο καὶ [κλαίσο], ἀόρ. ἐκλαῖσα. Μέσ. ἀόρ. ἀνακλαύσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἀποκλαίω ἐραστόρ. Ῥημ. παράγ. κλαύμα, κλαύμορ καὶ σύνθετ. κλαύσις.

κλαίω -ω (σπῶ, θαίω). Μόνον ὁ παρατ. ἀνέκλων καὶ διέκλων, ἀόρ. κατέκλωσα. Μέσ. σφρακλώμαι (= λυγίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπεκλώθη (=*συνεκινήθη*). Παθ. παρακ. ἐκκλώσθαι (= ἀποκεκοφθῆαι), κατακλώσθαι καὶ σφρακλώσθαι (= συντετραμμένον), ὑπερσ. παθ. ἐναποκλώσθαι (= ἐνδόν συνετέτριπτο). Ῥημ. παράγ. κλαίσις.

κλείω (κλείω) καὶ ἀρχαιότερον κλήω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατα-, συγ-), παρατ. ἐκλήορ (ἢ ἐκλείορ καὶ σύνθετ. ἔξ-, συν-), μέλλ. κλήσω (ἢ κλείσω καὶ σύνθετ. ἀπο-, συγ-), ἀόρ. ἐκλήσα (ἢ ἐκλείσα καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἔξ-, κατ-, περι-, συν-). Παθ. ἐνεστώσ σύνθετος -κλήσομαι (ἢ κλείσομαι μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐπί, περί, σύν), παρατ. παθ. ἀπεκλήσομαι καὶ κατεκλήσομαι (ἢ κατεκλείσομαι), μέλλ. παθ. σφρακλώσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκλήσομαι (ἢ ἐκλείσομαι καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. κέκλωμαι (ἢ κέκλειμαι καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατα-, συγ-), ὑπερσ. ἐκκλήσομαι (ἢ ἐκκλείσομαι καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, κατ-). Μέσ. κατακλήσομαι, ἀόρ. μέσ. σύνθετος -ἐκλήσομαι (μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, κατά, περί). Ῥημ. ἐπίθ. κλήσις (ἢ κλείσις), ἀκλήσις (ἢ ἀκλείσις). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κλήω ἐραστόρ. Ῥημ. παράγ. κλήσις (ἢ κλείσις), ἀπέκλωσις, σφρακλωσις.

κλέπτω (κλέπτω) (καὶ σύνθετ. διακ-, ἐκ-), παρατ. ἐκλεπτορ (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ ἐνεργ. στανίως κλέψω, ἀόρ. ἐκλεψα (καὶ σύνθετ. ἔξ-), παρακ. κέκλορα. Παθ. κλέπτομαι (καὶ σύνθετ. παρακ-), ἀόρ. παθ. ἐκλεπθῆ (καὶ σύνθετ. ἔξ-, δι-), παρακ. παθ. διακλέπται. Ῥημ. παράγ. κλέμμα, κλέπτικ, κλοπή.

κλίνω (γίρνω). Ὁ ἐνεστώσ μόνον σύνθετος -κλίνω (μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά καὶ τῶν παρακ-, παρακατα-), παρατ. μέσ.

νον κατέκλιον, μέλλ. κλίω, άόρ. εκλίνα (και σύνθετ. άν-, έπ-, έν-, έξ-, έπ-, κατ-). Μία. κατακλίνομαι και άποκατακλίνομαι, παρατ. μέσ. εκλίτετο, μέλλ. έ' παθ. ώς μέσ. κατακλινήσομαι, άόρ. έ' παθ. ώς μέσ. εκλί'νην (και σύνθετ. κατ-, έν-, έγκατ-), ώς παθ. δέ ο άπεκλίτην (= άνετράπην), παρακ. μέσ. κέκλιμαι, παθ. δέ ο έπικεκλιμένος και έγκεκλιμένος. Ρημ. παραγ. κλίμα, κλίμαξ, κλί'τη, κλίσιον, κατάκλισις.

κλύζω (βρέχω). Ό ενεστώς σύνθετος κατακλύζω, εκκλύζω και προσκλύζω, μέλλ. κατακλύσω, άόρ. εκλύσα (και σύνθετ. κατ-, έπ-), παρακ. επικέκλυκα. Παθ. κατακλύζομαι και περικλύζομαι, άόρ. παθ. κατεκλύσθη. Άόρ. μέσ. αποκλύσασθαι. Ρημ. παραγ. κατακλύσμός.

κοιμῶ - ὠ (άποκοιμίζω). Μόνον ο άόρ. κατεκοίμησα. Μία. κοιμῶμαι (και σύνθετ. άπο-), παρατ. έκοιμήμην, άόρ. παθ. έκοιμήθη (και σύνθετ. άπ-, έξ-), παρακ. έπικεκοιμήσθαι. Τα έλλείποντα αναπληρουνται υπό τού κοιμίζω. Ρημ. παραγ. κοιμησις.

κοιμίζω (άποκοιμίζω) και συνηθίστ. κατακοιμίζω, άόρ. έκοιμυσα. Παθ. κοιμίζομαι.

κοινολογέομαι - ούμαι άποθετ. (άνκοινοῦμαι, συκίπτομαι), παρατ. έκοινολογοῦμην, άόρ. μέσ. έκοινολογησῶμαι και ύπερσ. έξεκοινολόγητο.

κοινώ - ὠ (δημοσιεύω, άνκοινοῦ) και άόρ. έκοίνωσα (και σύνθετ. άν-, έπαν-). Μία. κοινοῦμαι (και σύνθετ. άνα-, έπι-), παρατ. έκοινοῦμην (και σύνθετ. άν-), μέσ. μέλλ. κοινώσομαι, και μέσ. έκοινοσάμην (και σύνθετ. άν-, έπ-, συν-), παρακ. μέσ. επκοινωμένος, ύπερσ. άνεξεκοινωτο. Παθ. άόρ. έκοινοῦσθη.

κολάζω (τιμωρώ) (και σύνθετ. συγ-), παρατ. εκόλαζον, μέλλ. κολάσω, άόρ. εκόλασα. Παθ. κολάζομαι, μέλλ. παθ. κολασσῶμαι, άόρ. εκόλασθη, παθ. παρακ. κέκλασμαι, ύπερσ. ήν κολασμένος. Μία. κολάζομαι, μέλλ. μέσ. κολάσομαι, άόρ. μέσ. εκολασῶμαι. Ρημ. επίθ. εκόλαστος, κολαστός και κολαστίον. Ρημ. παραγ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον, κολαστικός

κολούω (κολοβώνω) και άόρ. εκόλουσα. Παθ. κολοβομαι και άόρ. εκολούσθη.

κομιζώ (φέρω) (και σύνθετ. εις-, έν-, δια-, κατα-, παρα-, προς-, συγ-, ύπεκ-), παρατ. εκόμιζον (και σύνθετ. άπ-, εις-, κατ-), μέλλ. κομιῶ (και σύνθετ. άπο-, προς-), άόρ. εκόμισα (και σύνθετ. άν-, δι-, εις-, έξ-, κατ-, παρ-, περι-, προς-, συν-, συμπαρ-, συνεξ-), παρακ. κέκομιχα (και σύνθετ. εις-, κατα-, προς-). Μία. κομιζομαι (και σύνθετ. άνα-, άπο-, δια-, εις-, κατα-, μετα-, προς-, συγ-), παρατ. μέσ. εκομιζόμην (και σύνθετ. άπ-, δι-, εις-, έξ-, κατ-, παρ-, περι-), μέλλ. μέσ. κομιοῦμαι (=λήφομαι), μέλλ. παθ. ώς μέσ. κομισθήσομαι (=κοιῶ έμαυτόν), άόρ. μέσ. εκομισάμην (=έλαβον και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, εις-, έξ-, παρ-, προς-, συν-, ύπεξ-), άόρ. παθ. ώς μέσ. εκομισθη (=έκόμισα έμαυτόν), παρακ. μέσ. κέκομισμαι (και σύνθετ. συγ-), ύπερσ. μέσ. συνεκομισμην, ξ κέκομισμην, και άνεξεκομισμην. Παθ. κομιζομαι (και σύνθετ. άνα-, δια-, εις-, συγ-), παρατ. σύνθετος -έκομιζόμην (μετά των άνά, κατά, παρά), μέλλ. παθ. κομισθήσομαι (και σύνθετ. δια-), άόρ. παθ. εκομισθη (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, έξ-, εις-, μετ-, παρ-, συμπαρ-), παρακ. παθ. κέκομισμαι (και σύνθετ. άνα-, κατα-, συγ-). Ρημ. έπ. ασυγκόμιστος, κομιστίον. Ρημ. παραγ. κομιδή, συγκομιδή, κομιστικός.

κοιμψεύομαι (πράττω ή λέγω τι κοιψῶς) άποθετ. άόρ. μέσ. εκοιμψευσάμην και μέσ. παρακ. κέκοιμψευται. Παθ. παρακ. κέκοιμψευμένος (=λεπτῶς εξηρημένος). Ρημ. παραγ. κοιψέλας.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω) (και σύνθετ. άντι-, άπο-, δια-, εκ-, κατα-, περι-, προ-), παρατ. εκοπτον (και σύνθετ. άντ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, προ-, συνεξ-), μέλλ. κόψω (και σύνθετ. άπο-, δια-, έν-, κατα-, περι-), άόρ. εκόψα (και σύνθετ. άντ-, άπ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, προ-, συν-, άντεξ-), παρακ. περικέκοφα, διακέκοφα, έπικέκοφα και συνεκεκοφα. Παθ. κόπτομαι (και σύνθετ. δια-, κατα-), παρατ. παθ. εκοπτόμην (και σύνθετ. δι-, έξ-), μέλλ. παθ. έσκόπησομαι, άόρ. παθ. εκόπη (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, συν-), παρακ. παθ. κέκοπμαι (και σύνθετ. εκ-

κατα-, περι-, συγ-), ὑπερσ. ἀπεκόκοτο, μετ' ὄλ. μέλλ. κατακο-
κόφομαι. Μέσ. κόπομαι (=στερνοτυπούμαι). Τό μέσ. αὐτοπαθ.
καί κατ' ἀνάλυσ. κόπτω ἐραυτόν (=ἐνοχλῶ, καταπονῶ). Ρῆμ.
καρέγ. κόμμα. κόπος.

κορέννυμι (χορταίνω). Μόνον ὁ μέσ. παρακ. κεκορεσμένος,
τὰ δὲ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πλημ. καὶ πληρῶ.
Ρῆμ. ἐπιθ. ἀκόρεστος. Ρῆμ. παράγ. κόρος καὶ σύνθετ. ἀφίκορος.

κουφίζω (ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-) καὶ ἀόρ. εἰ-
κουφίσαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. κουφίζομαι καὶ ἀόρ. ἐκου-
φίσθη (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀνακουφίζω ἐμαυ-
τόν. Ρῆμ. παράγ. κοφισίς.

κραίω (ἐκβάλλω κραυγῆν). Μόνον ὁ ἀόρ. β' ἀτέκραγον καὶ
ἀτέκραγον, ὁ παρακ. κέρραγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

κρέμνυμαι (κρέμνυμαι). Εἶναι ὡς παρακ. τοῦ κρεμάννυμαι
καὶ εὐχρηστος εἶναι μόνον ἢ ὄρειτ. καὶ ἡ μετοχ. κρεμύμετος (καὶ
σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-), παρακ. ἐκρεμύμην.

κρεμάννυμι (κρεμῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ ἀόρ. ἐκρε-
μῶσα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. κρεμάννυμαι, ἀόρ. παθ. ἐκρεμά-
σθη (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Μέσ. ἐκκρεμάννυμετος. Ρῆμ. ἐπιθ. κρο-
μαστός.

ΣΗΜ. Ρίζ. κρεμνι-, κρεμάννυμι [=κρεμῶ-νυμι], ὁ δὲ ἀόρ. ἐκρεμῶ-
σα ἐκ τοῦ [ἐκρεμῶσα] κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ Σ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκταί-
νεται τὸ Α ἐκ Η.

κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω) (καὶ σύν-
θετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, προ-, ἐπιδια-, συνεπι-), παρακ. ἐκρι-
νω (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-), μέλλ. κρίνω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-,
ἐγ-, ἐπι-), ἀόρ. ἐκρίνω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-),
παρακ. ἐκρίνω. Παθ. κρίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-,
προ-, συγ-), παρακ. παθ. ἐκρινόμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ.
κριθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπανίως
κριθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκρίθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, κατ-,
προ-), παρακ. παθ. κέκριμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, κα-
τα-, προ-, συγ-), ὑπερσ. παθ. διεκρίριστο. Μέσ. διακρίνομαι,
καὶ μέλλ. μέσ. διακρινούμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διεκρίθη, ἀόρ. μέσ.

σύνθετ. ἐκρινάμην τι (μετὰ τῶν ἀνά, διά, πρό), παρακ. μέσ.
διακρίφαι. Τό μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. ἀτακρίνω ἐμαυ-
τόν. Ρῆμ. ἐπιθ. πρόκριτος, εὐκριτος, ἐγκριτος, ἀκριτος, δόσ-
κριτος, κριτέον, ἐγκριτέον καὶ ἐακριτέον. Ρῆμ. παραγ. κρίσις,
κριτής, κριτήριον, κριτικὸς.

κροῶ (κρούω, κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-,
δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προσ-, συγ-), παρακ. ἐκρονον (καὶ σύνθετ.
ἀπ-, ἐξ-, προσ-, συν-), ἀόρ. ἐκρουσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προσ-,
συν-, ὑπ-), παρακ. ἐκέκρουκα καὶ προσκέκρουκα, ὑπερσ. ἀτε-
κεκρουσεν. Μέσ. κροδομαι τι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, κα-
τα-), παρακ. μέσ. ἐκρουόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκροδοῦμαι καὶ πα-
ρακροδοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρουόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-,
κατ-), παρακ. μέσ. παρακρουόμενος. Παθ. κροδομαι (καὶ σύν-
θετ. ἀνα-, ἐκ-), παρακ. παθ. ἀπεκρουόμην, ἀόρ. παθ. σύνθετος
ἐκροδοθήν (μετὰ τῶν ἀπό, δια, ἐκ, παρά, περί), παρακ. παθ.
παρακέκρουσται καὶ ἀποκρουόμενος, ὑπερσ. παθ. παρεκέκρουστο.
Τό μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐκκρίνω ἐμμοτόν. Ρῆμ. ἐπιθ.
ἀτακροστέον.

κρύπτω (κρύπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συγ-), παρακ.
ἐκρυπτον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κατακρύψω, ἀόρ. ἐκρύφα (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, συν-). Μέσ. κρύπτομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-),
μέσ. παρακ. ἀπεκρυπτόμην καὶ ἐπεκρυπτόμην, μέλλ. μέσ. ἀπο-
κρύφωμαι καὶ συγκρύφωμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρυφάμην (τι καὶ σύνθετ.
ἀπ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. μέσ. κέκρυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ὑπερσ.
μέσ. κεκρυμένος ἦν. Παθ. κρύπτομαι, ἀόρ. παθ. ἐκρύφθη (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, κρτ-), παθ. παρακ. κέκρυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-,
ἐπι-). Ρῆμ. ἐπιθ. κρυπτός.

κρίσιμα: ὄριμα (ἀποκτῶ) ἀπίθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-,
κατα-, προσ-, συλλατα-), παρακ. ἐκτώμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι
(καὶ σύνθ. ἀνα-, κατα-, προσ-, συγ-), μέσ. ἀόρ. ἐκτώμην (καὶ
σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. μέσ. κέκτημαι (καὶ
σύνθετ. ἐγ-) καὶ σπανίως ἐκτώμαι, ὑποστικ. κεντήται καὶ κεντή-
ται καὶ κεντήμετος ὡ. εὐκτ. κεντήμην, κεντήτο καὶ κεντήματα

καὶ κεκτημένος εἶην, ὑπερσ. μέσ. ἐκεκτήμην καὶ κεκτημένος ἦμ-
ματ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κεκτήσομαι καὶ σπανίως ἐκτεσομαι. Παθ.
ἄορ. ἐκτήσθην καὶ παρσκ. παθ. κεκτημένη καὶ τὰ προκεκτημένα.
Ῥημ. ἐπιθ. κτητός, ἀκτητός, ἀξιοκτητός, ἐπίκτητος, κτητός, κτη-
τέον. Ῥημ. παρχγ. κτησίς, κτήμα, κτητικός.

κτείνω (φρονεύω) καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτείνωμι, παρατ. ἐ-
πτεῖον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτείνων, μέλλ. κτεῖω καὶ ἀποκτε-
νῶ, ἄορ. ἐκτεῖνα καὶ ἀπέκτεινα (καὶ σύνθετ. προσαπ-, ἀνταπ-),
παρσκ. ἀπέκτεινα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτοτός ἦν, εὐκτ.
ἀπεκτοτός εἶην. Παθητ. παρατ. ἐκτεινόμεν, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ
θνησκῶ καὶ ἀποθνήσκῶ ὑπὸ τίνος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἐνά-
λυσ. κτείνω ἑμαυτὸν καὶ ἀποκτείνω ἑμαυτόν.

κτείζω (κτιζῶ), παρατ. ἐκτιζον, ἄορ. ἐκτιζα. Παθ. κτιζομαι
παρατ. ἐκτιζομην, ἄορ. παθ. ἐκτιζοθην. Ῥημ. ἐπιθ. νεκτιστός.
Ῥημ. παράγ. κτίσις καὶ σύνθετ. ἀρφικτίσις.

κυλίνδω (κυλίω) παρατ. ἐκύνιδον (καὶ σπαν. ἐπ-). Μέσ.
κύνιδομαι (καὶ περι-, συγ-) καὶ κελινδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προ-),
παρατ. μόνον ἐκελινδοῦμην (καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. παθ. ἐξεκ-
κίσθην καὶ παθ. παρσκ. κατακεκλίσθαι Ῥημ. παράγ. κυλίστρα,
κυλινδοίσις.

ΣΗΗ. Ὁ ἄορ. παθ. ἐξεκκίσθην καὶ παρσκ. κατακεκλίσθαι ἔγκ-
ταν ἐκ ρίζ. κυλινθ-, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἰ μακρόν.

κῦπτω (κύπτω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπανα-, ἐπι-, συγ-), μέλλ.
μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακύνωμαι, ἄορ. μόνον σύνθετος -ἐκύνθα (μετὰ
κῦν ἀνά, ἐπί, παρά, πρὸς, ὑπὸ), παρσκ. σύνθετος -κεκύνθα (μετὰ
τῶν ἀνά, ἐν καὶ πρὸς).

κωλύω (ἰμποδίζω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, δια-, κατ-), παρατ.
ἐκώλυον (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), μέλλ. κωλύσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-,
δια-, ἐπι-), ἄορ. ἐκώλυσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-), πα-
ρσκ. κωλύεχα, εὐκτ. κωλυτικός εἶην. Παθ. κωλύομαι (καὶ σύν-
θετ. ἀπο-, δια-, κατα-), παρατ. ἐκωλύομην (καὶ σύνθετ. ἀπ-,
δι-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. κωλύσομαι, ἄορ. παθ. ἐκωλύθην (καὶ
σύνθετ. δι-, κατ-), παρσκ. παθ. κωλύεμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. κω-

κωλύσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. κωλυτέον καὶ διακωλυτέον. Ῥημ. παράγ.
κώλυμα, κωλύμη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτικός.

Δ

λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω καὶ ἐνάγω εἰς δι-
απν) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, δια-, μετα-), παρατ. ἐλάγγανον, μέλλ.
μα. ὡς ἐνεργ. λήξομαι (καὶ σύνθετ. συλ-), ἄορ. ἅ' ἔλαχον (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρσκ. εἴληχα (καὶ σύνθετ. συν-,
προσ-), ὑπερσ. εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἄορ. παθ. ἐλήχθην
καὶ παθ. παρσκ. εἴληγμα. Ῥημ. ἐπιθ. ληκτός. Ῥημ. παράγ.
λήξικ.

λαμβάνω (λαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἀνταπο-, δια-,
κατα-, συλ-, προσ-, συμπαρα-), παρατ. ἐλάμβανον (καὶ σύνθετ.
ἐπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι
(καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐπι-, κατα-, μετα-, πα-
ρα-, προκατα-, ἐπανα-, συλ-, ὑπο-), ἄορ. ἅ' ἔλαβον (καὶ σύνθετ.
κατ-, παρ-, δι-, προσ-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀν-, ὑπ-, ἀντ-, ἀπ-, μετ-,
προκατ-, ἐγκατ-, προσαν-, συμπαρ-), παρσκ. εἴληφα (καὶ σύνθετ.
ἐπ-, παρ-, ἀπ-, κατ-, ὑπ-, προσ-, σύν-, μετ-, ὑπ-, προ-, συγκατ-,
συμ-, δι-, προσπερι-), ὑποτ. εἰλήφω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), καὶ
εἰληφώς ὦ (καὶ σύνθετ. προ-), ὑπερσ. εἰλήφειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-,
ἐπ-, κατ-, παρ-, προσ-, δι-, μετ-, προ-, προσπερι-), καὶ εἰλη-
φώς ἦν (καὶ σύνθετ. περι-, συγκατ-), εὐκτ. εἰληφώς εἶην (καὶ
σύνθετ. συν-, προσ-, μετ-), μετ' ὄλ. μέλλ. εἰληφώς ἔσομαι. Μέσ.
καὶ παθ. λαμβάνομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀπο-, συλ-, περι-, κατα-,
ἀνα-, ἀντι-, ὑπο-, ἐναπο-, προσεπι-, ἐγκατα-, προκατα-, συ-
κατ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. μόνον σύνθετος-ἐλαμβανόμεν (μετὰ
τῶν ἐπί, ἀπό, ἀντί, σύν καὶ ἐγκατ-), μέλλ. παθ. ληφθήσομαι
καὶ σύνθετ. συλ-), ἄορ. μέσ. ἅ' ἔλμβόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀντ-,
συλ-, συνεπ-), ἄορ. παθ. ἐλήφθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-,
προσ-, συν-, ὑπ-, ἐγκατ-, προκατ-), παρσκ. παθ. εἴληγμα (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρσκ. μέσ. ἐπει-

λημμαί, ὑπερσ. παθ. σύνθετ. μόνον -εὐλήμην (μετὰ τῶν λυθ. κατά, σύν), ὑπερσ. μέσ. ἐπειλήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. καταλημμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ληπτός, ἀληπτός, ἐπιληπτός, ἀντιληπτός, εὐληπτός, καταληπτός, περιληπτός, παραληπτός, τροφοληπτός, ληπτέος, παραληπτέος, ἀντιληπτέος, ἀπληπτέος, διαληπτέος, μεταληπτέος, ὑποληπτέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. λαβή, ἀντιλαβή, λήψις, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντιλήψις, ἐπιλήψις, κατάληψις, μετάληψις, πρόσληψις, σύλληψις, λήμμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαβ-, ληθ-, λα-μ-θ-άνω.

λανθάνω (μένω ἄγνωστος), παρατ. ἐλάνθανον (καὶ σύνθετ. θι-), μέλλ. λήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. ἔ' εἶλαθον (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-), παρακ. ἐλέθηθα, (καὶ σύνθετ. δια-), ὑποτ. ἐλεθήθω εὐκτ. ἐλεθήσομαι, ὑπερσ. ἐλεθήσειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), παρατ. ἐπελανθανόμην, μέλλ. μέσ. ἐπιλήσομαι, ἀόρ. ἔ' ἐπελεθόμην, παρακ. μέσ. ἐλελήσεται (σπανίως) καὶ συνήθ. ἐπιλέλησμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐπελελήσμη. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσως λέγεται σπανίως καὶ λήθω. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. λανθάνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παραγ. λήθη, ἐπιθ. ἐπιλήσμων.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαβ-, ληθ- λα-τ-θ-άνω

λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον συλλέγω, ἐκλέγω, καταλέγω, παρεκλέγω, παρατ. συνέλεγον, ἐξέλεγον καὶ κατέλεγον, μέλλ. συλλέξω καὶ καταλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, ἐξέλεξα, κατέλεξα, ἀπέλεξα καὶ ἐπέλεξα, παρακ. μόνον συνελέξα. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, καταλέγομαι, ἐκλέγομαι, μέσ. καὶ παθ. παρατ. συνελεγόμην καὶ μέσ. ἐξελεγόμην, μέλλ. μέσ. συλλέξομαι καὶ ἐκλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγήσομαι καὶ ἐκλεγήσομαι, ἀόρ. μέσ. -ελεξάμην (μετὰ τῶν ἐκ, ἀπό, ἐπί, κατά, σύν), ἀόρ. παθ. -ελέγην (μετὰ τῶν σύν, κατά, παρα-, συν-, ἐγκατ-) καὶ σπαν. ἐξελέχθην, συνελέχθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. συνελέγμαι καὶ ἐξελέγμαι καὶ παθ. -είλεγμαι (μετὰ τῶν ἐξ-, προσ-, ἐπ-, ἀπ-, κατ-) καὶ ἐπιλέγμαι, ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. συνελεγμένοι ἦσαν καὶ παθ. προεξειλεγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. ἐκλεκτός

ἐπιλεκτός, ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός, -τέος, καταλεκτός. Ῥημ. παραγ. ἐκλογή, συλλογή.

λέγω (λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἐπι-, προ-), ἐλεγον (καὶ ἀντ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. λέξω (καὶ σύνθετ. ἀμφι-, ἀντι-), καὶ ἐρωῶ (καὶ ἀντ-, προ-, κατ-), εὐκτ. ἐροίην (καὶ κατ-), ἀόρ. ἐλεξα (καὶ ἀμφ-) καὶ ἀόρ. ἔ' εἶπον ἄνευ δευτέρου. πληθ. προσώπου τῆς ὀριστικ. ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ εἶπα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προσ-, κατ-), ἀόρ. α' εἶπα, εἶπας (καὶ προ-), προσέειπα, εἶπάτην, εὐκτ. εἶπαιμεν, προστ. εἶπόν, εἶπάτω, εἶπατο, εἶπατε μόνον. Παρακ. εἶρηκα (καὶ προ-), ὑπερσ. εἶρηκεν (καὶ προ-) καὶ εἰρηκώς ἦν (καὶ προ-), εὐκτ. εἰρηκώς εἶην. Παθ. λέγομαι καὶ ἀντιλέγομαι (ὅπερ σπανίως καὶ ὡς μέσ.), παρατ. παθ. ἐλεγόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. παθ. ἐρηθήσομαι καὶ σπανιώτερον. ἐλεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐρηθήθην (καὶ προ-) καὶ σπανιώτερον. ἐλέχθην, παρακ. παθ. εἶρηκα (καὶ προ-) καὶ εἰρημένος εἶμι καὶ σπανιώτερον. ἐλέγμαι, ὑπερσ. παθ. εἶρημην (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὀλίγου. μέλλ. εἰρήσομαι καὶ σπαν. ἐλέξομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀντιλεκτός, μυριόλεκτος, λεκτέος, -τέος, ῥητός, ἀλόρητος, ἀρρητός, ἐπύρητος, ἀπύρητος, ἀντιρητέος, προρητέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν λέγω ἑμαυτόν. Ὡς παθ. τοῦ εὐ λέγω καὶ κακῶς λέγω εἶναι τὸ εὐ ἀκούω ὑπὸ τιος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπὸ τιος. Ῥημ. παράγ. εἶναι λόγος, λέξις, ῥῆμα, ῥῆσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λεγ-, φερ-, καὶ φπ-, ἐξ οὗ [ἐ-φε-φρον, ποιητ. εἰπών, ποιολόγ. εἶπον] καὶ φερ- καὶ φρε- ἐξ οὗ εἶρηκα [=ἔρηκα].

λεηλατέω -ῶ (λεηλατῶ), παρατ. ἐλεηλάτουρ, μέλλ. λεηλατήσω καὶ ἀόρ. ἐλεηλάτησα. Ῥημ. παράγ. λεηλασία.

λείπω (ἀφήνω) (καὶ σύνθετ. ἐλ-, κατά-, ἀπο-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, παρα-, προ-, ἐγκατα-), παρατ. εἶμιπον (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. λείψω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατά-, ἐγκατα-, παρα-), ἀόρ. ἔ' εἶμιπον (καὶ σύνθετ. παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐγκατ-, παρακατ-, συγκατ-), παρακ. ἐλείψα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, ἀπ-, ὑπο-, παρα-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγκατα-), ὑπερσ. εἶμιπον

λοιπεῖν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-) καὶ καταλειπὸς ἦν, παραλειπὸς ἦν, εὐκτ. λελοιποῖμι καὶ λελοιπὸς εἶην (καὶ κατα-). Παθ. λείπομαι (καὶ σύνθετ. ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρα-, ἐγκατα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. ὑπολείπομαι, ἀπολείπομαι, καταλείπομαι, παρατ. παθ. ἐλείπομαι (καὶ ἀπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέσ. καὶ παθ. ὑπελείπομαι, μέσ. μέλλ. ὑπολείφομαι, ἀπολείφομαι καὶ καταλείφομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπολειφθήσομαι, μέλλ. παθ. καταλειφθήσομαι καὶ ὑπολειφθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὑπελειπόμην, κατελειπόμην καὶ ἀπελειπόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἀπελειφθήναι καὶ ἀπελειφθῆναι, ἀόρ. παθ. ἐλείφθη (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-, ὑπ-, ἐν-, δι-, παρ-, περι-, ἐγκατ-), παρακ. παθ. λέλειμμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἐλ-, ὑπο-, ἐκ-, παρα-, περι-, ἐγκατα-), παρακ. μέσ. ὑπολέλειμμαι, ὑπερσ. παθ. ἐλέλειμμαι (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-, ἐξ-), ὑπερσ. μέσ. ὑπελέλειμμαι, μετ' ὄλ. μέλ. λέλειψομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀτέλειπτος, ἀδιάλειπτος, λειπτέον, ἀπολειπτέον, παραλειπτέον. Ῥημ. παραγ. ἐλείψις, ἔλειμμα, διάλειμμα, ἀπόλειψις, ἐκλείψις, ἐπέλειψις, λέιψαρον, λοιπός, ὑπόλοιπος.

λεῶ (λιθοβολῶ), παρατ. κατέλευον, ἀόρ. κατέλευσα. Παθ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατελευσθήναι.

λήγω (τελειώνω), παρατ. ἔληγον, μέλλ. λήξω, καὶ ἀόρ. ἔληξα. λήξω (ληστεύω). Μόνον ὁ παρακ. ἔληξον. Μέσ. λήξομαι, παρατ. ἐληξόμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐλησάμην. Ῥημ. παραγ. ληστής, ληστεύω (ληστεύω), παρακ. ἐλήστεον. Παθητ. ληστεύομαι, παρατ. ἐληστεύομαι. Ῥημ. παραγ. ληστεία.

λογίζομαι (λογαριάζω, συλλογίζομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, ἀνα-, ὑπο-, παρα-, ἀντι-, προσ-, ἐγκατα-). παρατ. ἐλογίζομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. λογιῶμαι (καὶ σύνθετ. ὑπο-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐλογισάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλογίσθη (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. λέλογισμαι (καὶ σύνθετ. συλ-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀλόγιστος, λογιστέον, ὑπολογιστέον, συλλογιστέον. Ῥημ. παραγ.

λογισμός, συλλογισμός, διαλογισμός, ἀπολογισμός, ἀναλογισμός
λοιδορέω—ῶ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἐλοιδορουν, μέλλ. λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδορήσα, παρακ. λοιδορήσα. Μέσ. λοιδοροῦμαι, παρατ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλοιδορησάμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλοιδορηθῆναι. Παθ. λοιδοροῦμαι (ὑπό τινος), ἀόρ. παθ. ἐλοιδορήθη καὶ παθ. παρακ. λοιδορημέτος. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθ. καὶ ἀναλελυμ. λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ διαλοιδοροῦμαι, οὗτινος μόνον εὐχρηστος ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελουδορήθη. Ῥημ. παραγ. λοιδορήσις καὶ σύνθετ. φιλολοιδορος.

λοῦω (λούω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. λούται, ἀπκρ. λούσθαι καὶ μετοχ. λυόμενος, παρακ. ἐλούτο, μέλλ. μέσ. λούσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλουσάμην, παρακ. μέσ. λελουμέτος. Ῥημ. παραγ. λουτρά, λουτρών.

λυμαίνομαι (βλάπτω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. κατ-), παρατ. ἐλυμαίνομαι, μέλλ. λυμαίνομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλυμνήσομαι (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. μέσ. λελύμῃσομαι, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. λελυμασμένος εἶσομαι. Παθ. λυμαίνομαι, ἀόρ. παθ. διελυμάνθη καὶ παρακ. παθ. λελύμῃσομαι. Ῥημ. παραγ. λυμαίντης.

λυπέω—ῶ (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω) (καὶ σύνθετ. παρα-, ἀντι-, παρα-), παρατ. ἐλύπων (καὶ παρ-), μέλλ. λυπήσω (καὶ παρ-), ἀόρ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπησα. Μέσ. λυπεῖμαι (καὶ σπαν. παθητ. καὶ σύνθετ. συλ-, προ-), μέσ. παρατ. ἐλυπόμην, μέσ. μέλ. συλλυπήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλυπήθη (καὶ προ-), παρακ. παθ. λελυπημέτος (ὑπό τινος). Ῥημ. ἐπιθ. λυπητέον, ἀλυπήτως. Τὸ μέσ. καὶ λυπῶ ἑμαυτόν.

λύω (ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-), παρατ. ἔλυον (καὶ σύνθετ. ὡς ἐνεστ.), μέλλ. λύσω (καὶ δια-, ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἔλυσα (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, παρ-, ἐπ-, προκατ-, συγκατ-), παρακ. λέλυκα (καὶ κατα-, ἀπο-), εὐκτ. λελυκώς εἶην. Μέσ. λύομαι (καὶ ὑπο-, ἐκ-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-, δια-) καὶ παθ. λύομαι (καὶ κατα-, ἀπο-, δια-), παρατ. μέσ. ἐλύομαι (καὶ ἀπ-), παθ. ἐλύομαι (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μέσ. μέλλ.

λθ'ομαι (καὶ ἀνα-, δια-, ἐπι-, ἀπο-), μέλλ. παθ. λθθήσομαι (καὶ δια-, κατα-, ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐλθθάμην (καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἐλθ'θην (καὶ ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελθ'θην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐλθθίμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-, ἐκ-, παρα-), ὑπερσ. μέσ. διελθ'θην, ὑπερσ. παθ. ἐλελθ'θην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μετ' ὄλ. μέλλ. ἐλελθ'ομαι (καὶ ἀπο-, κατα-). Ῥημ. ἐπιθ. λυτός, ἄλυτος, ἐλύτος, ἐκατάλυτος, διαλυτός, ἀδιάλυτος, λυτός, -τέος, ἀπολυτός, παραλυτός. Ῥθ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ λθω ἐμαντόν. Ῥημ. παραγ. λθούς, ἀπάλυσις, διάλυσις, ἐλύσις, κατάλυσις, διαλύτης.

λωθάομαι - ὄμαι (βλάπτω) ἀποθετ., μέλλ. μέσ. λωθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλωθήσασθην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθίς. ἐλωθήσθην, παρακ. παθ. ἐλελώθημαι.

λωποδύτης - ὄ (εἰμί λωποδύτης). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατ. ἐλωποδύτουρ.

Μ

μαίνομαι (εἰμί μανικός, τρελαίνομαι), παρατ. ἐμαινόμην. ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμάγη. Ῥημ. ἀφηρημ. ματία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μαν-, μαίνομαι [=μαν-ομαι].

μακαρίζω (καλοτυχιζώ), παρατ. ἐμακαρίζοι, μέλλ. μακαριῶ καὶ ἀόρ. ἐμακάρισα. Παθ. μακαρίζομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐμακαρίσθην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. μακαρίζω ἐμαντόν. Ῥημ. ἐπ. μακαριστός, ἀξιομακάριστος. Ῥημ. παραγ. μακαρισμός.

μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, κατα-, συμ-, προ-, μετα-), παρατ. ἐμάνθανον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐ' εἶμαθον (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μεμάθηκα (καὶ σύνθετ. ἐκ- κατα-, προ-), ὑπερσ. ἐμεμάθηκα καὶ μεμαθηκός ἦν. Παθητ. μόνον μανθάνομαι (καθ' ὄριστικ., ὑποτακτ. καὶ μετοχ.). Ῥημ. ἐπιθ. μαθητός, δυσκαταμάθητος, μαθητέος καὶ προσμαθητέος. Ῥημ. παραγ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθήτης, μαθητής.

μαντεύομαι (ἀποθετ. προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον. μαντεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), παρατ. ἐμαντεύομην, μέλλ. μέσ. μαντεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμαντεύσασθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μετὰ παθ. διαθίς. οἱ μεμαντεύμενοι λόγοι. Ῥημ. ἐπιθ. μαντεύτός, μαντευτέος. Ῥημ. παραγ. μαντεία, μάντευμα, μαντεῖον.

μακρύνω (κάννω τι νά μακραίνῃται, σβήνω) καὶ ἀόρ. ἐμάρανα. Παθ. μαραίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συναπο-), παρατ. ἐμαραίνομην.

μαρτύρῳ - ὄ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαιῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-, προσ-), παρατ. ἐμαρτύροον (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, δι-, προσ-), μέλλ. μαρτυρήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ἀόρ. ἐμαρτύρησα (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, δι-, ἐξ-, προσ-, προσδι-), παρακ. μεμαρτύρηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, προσ-, προσδια-), ὑπερσ. διμεμαρτύρηκα. Παθ. μαρτυροῦμαι (καὶ σύνθετ. κατω-, δια-), παρατ. κατεμαρτυροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι καὶ παθ. μαρτυρηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμαρτυρήσθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ἀόρ. μέσ. ἐμαρτυρησάμενος, παθ. παρακ. μεμαρτυρηθῆναι (καὶ σύνθετ. κατω-, δια-). Τὸ μέσον ἀναλελυμ. διαμαρτυροῦμαι ἐμαντόν.

μαρτύρομαι (ἀποθετ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), παρατ. ἐμαρτυρόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-), ἀόρ. μέσ. ἐμαρτύράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-).

μαστιγῶ - ὄ (μαστιγώνω), παρατ. ἐμαστιγῶν, μέλλ. μαστιγῶσω, ἀόρ. ἐμαστιγῶσα. Παθ. μαστιγῶμαι, μέλλ. μέσ. ὡς ἐπ. μαστιγῶσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμαστιγῶσθην, παθ. παρακ. διαμαστιγῶμένος.

μάττω (ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἀόρ. ἐμάξα. Παθ. ἀόρ. ἐξεμάγη, παρακ. παθ. μεμάχημένος. Ῥημ. παραγ. μάξα, σύνθετ. ἐμαχάειος, χειρόμαχτρον.

μάχομαι (ἀποθετ. συναπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προσ-, ἀπο-, ἀνα-, συνδια-), παρατ. ἐμαχόμην (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-, ἀπ-, προ-), μέλλ. ἐμαχόσομαι (καὶ σύνθετ. συμ-, δι-, ἀνα-), εὐκτ. μαχόμην

(σπανίως), ἄορ. μέσ. ἐμαχισάμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, ἀν-), παρακ. μέσ. μεμάχημαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. περιμάχηςτος, ἀμάχηςτος, μαχέτιον, διαμαχέτιον καὶ δυσμαχέτιον. Ῥημ. παράγ. μαχητικός, σύνθετ. ἀρχέμαχος.

μεθύσκω (μεθύω τινά) καὶ ἄορ. κατεμέθσα. Μέσ. μεθύσκομαι (μεθύω ἐγὼ) καὶ συνθήσετ. μεθύω, παρακ. μόνον ἐμεθύσομένη καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθη.

μεθεύω—ω (χαμογεῶ) (καὶ σύνθετ. ἐμ-) καὶ ἄορ. ἐμευόσασα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-).

[μεεφόμαι]. Μόνον ὁ παρακ. εἰμαρται (εἶναι πεπρωμένον), εὐκτ. εἰμαρμένον εἶη, μετοχ. εἰμαρμένος, -η-ον, ὑπερσ. εἰμαρσο. ΣΗΜ. Ῥιζ. σμαρ-, σμερ-, εἰμαρται [=εσμαρται].

μέλει (ἔστι μοι φροντίς) καὶ γ' πληθ. μέλουσι, ὑποτ. μέλλ, εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον, παρακ. ἐμελε, μέλλ. μελήσει. εὐκτ. μελήσει ἀπαρ. μελήσειν, ἄορ. ἐμέλησε, ὑποτ. μελήση, ἀπαρ. μελήσαι, παρακ. μεμέληκε, ἀπαρ. μεμελήκηναι, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. ἐπίθ. μελητέον. Ὅρκ. καὶ μεταμέλει.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρακ. ἐμελλον καὶ ἡμελλον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μελλήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. μόνον ἐμέλλησα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-). Παθ. μέλλεται, εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. μελλητέον. Ῥημ. παράγ. μέλλησις, μελλητής.

μέμφομαι (ἀποθ. κατηγορώ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-), παρακ. ἐμεμφόμην (καὶ σύνθετ. κατα-, δι-), μέλλ. μέσ. μέμφομαι, ἄορ. μέσ. ἐμεμφόμην (καὶ σύνθετ. κατα-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμέμφθη. Ῥημ. ἐπίθ. μεμπτός, ἀμεμπτος, μεμπτέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. μέμφομαι ἑμαυτόν, καταμεμφομαι ἑμαντόν. Ῥημ. παρακ. μέμφεις, μομφή, κατάμεμφεις, σύνθετ. μεμφίμοιρος.

μένω (μένω, περιμένω, εὐχαριστοῦμαι) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, παρα-, ἐμ-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, προς-), παρακ. ἔμενον (καὶ συνθ. ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, προς-, κατα-), μέλλ. μενῶ (καὶ σύνθετ. δια-, παρα-, ἐμ-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, περι-, κατα-),

ἄορ. ἔμεινα (καὶ σύνθετ. δο-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, κατα-, ἐπικατ-, συμπαρ-), παρακ. μεμῆνηκα (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-, ὑπο-, δια-). Ῥημ. ἐπίθ. μεναιός, ὑπομεναιός, μεναιέος, ὑπομεναιέος, ἐμμεναιέον. Ῥημ. παρακ. μογή, διαμογή, ἐμμογή, ἐμμογή.

μεταμέλει (ἔστι μοι μετὰμέλει, μετανῶ), εὐκτ. μεταμέλοι, ἀπαρ. μεταμέλειν καὶ μετοχ. μεταμέλον, παρακ. μετέμελε, μέλλ. μεταμέλησει, ἀπαρ. μεταμέλησειν, ἄορ. μετεμέλησεν, ὑποτ. μεταμέληση, εὐκτ. μεταμέληστε, προστ. μεταμελήσάτω. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος. Ῥημ. παρ. μετάμελος, μεταμέλεια.

μεταμέλωμαι (ἀποθετ. μετανῶ), παρακ. μετεμελόμην, μέλλ. τὸ μεταμελησόμενον (ἢ γεννησομένη μεταμέλει). Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι) καὶ ἄορ. μεταχειρίσῃ καὶ μεταχειρίσας. Μέσ. συνθήσετ. μεταχειρίζομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. μεταχειρίζομην, μέλλ. μέσ. μεταχειρισάμην, ἄορ. μέσ. μεταχειρισάμην, παρακ. μέσ. μεταχειρίσομαι. Ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. μεταχειρισθήναι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐμμεταχειριστός, δυσμεταχειριστός.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μέσον εἶναι συνθέτερον.

μηχανῶμαι (ἀποθετ. τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πανοίργως εἰπῶ, μηχανεύομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, προσ-, ἐπι-), παρακ. ἐμηχανώμην, μέλλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμηχανησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-), μέσ. παρακ. μεμηχάνημαι. Παθ. χρεῖνοι μετὰ παθ. διαθ. μόνον ὁ παθ. παρακ. μεμηχάνημαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχάνητο. Ῥημ. ἐπ. μηχανητέον. Ῥημ. παράγ. μηχανήματα, μηχανητικός.

μυαίνω (μολύνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρακ. ἐμύαον, μέλλ. μυανῶ. Παθ. μυαίνομαι, μέλλ. παθ. μυαίνοσθαι, ἄορ. παθ. ἐμύαθη, παρακ. παθ. μεμύαομαι. Ῥημ. ἐπίθ. μυαίματος. Ῥημ. παρακ. μύαομαι, μύαρός.

μῖγνυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προσ-, συγ-,

κατα-) καὶ συμμειγνύω καὶ σμίγω (καὶ σύνθ. συμ-, ἐπι-, προσ-), παρατ. συμμειγνύων καὶ προσμειγνύων καὶ ἔμισγον (καὶ σύνθ. συν-, προσ-), μέλλ. συμμείξω καὶ καταμείξω, ἀόρ. ἔμιξα (καὶ σύνθ. προσ-, συν-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, κατ-, συμπροσ-). Μέσ. καὶ παθ. μίγνυμαι (καὶ ἐπι-, ἀνα-, συμ-, συγκατα-) καὶ ἐπιμίσχομαι καὶ συμμίσχομαι, παρατ. μέσ. ἐπεμειγνύμην καὶ κατεμειγνύμην, μέλλ. παθ. ἀναμειχθήσομαι, ἀόρ. μέτ. ἔμιξάμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίχθην (καὶ σύνθ. συν-, ἀν-), ἀόρ. ἑ' παθ. καὶ ὡς μέτ. ἐμίγην (καὶ σύνθ. συν-), παρακ. παθ. μέμιγμαί (καὶ σύνθ. συμ-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, ἐπι-, ἐγκατα-). Ῥημ. ἐπίθ. μικτός, σμικτικός, ἀμικτός, δόσμικτός, μιχτέον καὶ συμμικτέον. Ῥημ. παράγ. μίξις, μιξάς, πρόσμιξις, σμμιξις.

μειμνήσκω (ἐνθυμίζω). Πάντοτε σύνθετον ἀναμνηστικῶ, ἐκαταμνηστικῶ καὶ ὀλομνηστικῶ, παρατ. ἀνεμνηστικοῦ καὶ ἐπεμνηστικοῦ, μέλλ. ἀναμνήσω καὶ ὀλομνήσω, ἀόρ. ἀνέμνησα (καὶ ἐπαν-) καὶ ἐπέμνησα. Μέσ. μινμήσκομαι καὶ συνήθως ἀναμνήσκομαι καὶ ὀλομνησκόμαι, παρατ. ἀνεμνησκόμην, μέλλ. μέσ. ἀναμνήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐπι-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην (καὶ σύνθ. ἀν-, συν-, ἐπι-), παρακ. μέσ. μέμνημαι (καὶ σύνθ. δια-, συμ-, ἐπι-), ὑποτ. μεμνῶμαι, μεμνήται καὶ μεμνόμεθα, εὐκτ. μεμνήθω, μεμνήθησθε καὶ μεμνημένοι εἶην, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ' ὄλ. μέλ. μέσ. μεμνήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμνηστικός, ἀείμνηστοί καὶ θαμνηστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. ὀλομνηστικῶ ἔραστον. Ῥημ. παράγ. μνήμη, ἀνέμνησις, ἐπέμνησις, μνήμων, μνημονικός, μνήμα, ἀμνήμων.

μειοῦμαι (ἀποθετ. μειοῦμαι, εἰκονίζω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐκ-, συμ-), παρατ. ἐμιοῦμην, μέλλ. μέσ. μειήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμιοῦσάμην (καὶ σύνθ. ἀπ-), παρακ. μέσ. μεμίμημαι. Χρόνος μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι ὁ παθ. μέλλ. μειηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμιοῦσθην καὶ παρακ. παθ. μεμίμημαι. Ῥημ. ἐπ. μινητός, εὐμινητός, μεμινητός, -έος. Ῥημ. παράγ. μίμησις, μινητικός, μινητικῶς.

μίσσω - ᾧ (ἔχω μῖτος πρὸς τινα), παρατ. ἐμισσον, μέλλ. μίσσω, ἀόρ. ἐμισσοῦσα, παρακ. μεμισσηκα. Παθ. μισσοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐμισθῆν καὶ παρακ. παθ. μεμισσημένος. Ῥημ. ἐπίθ. μισσητός, σμμισητός, μισσητός. Τὸ μέσον αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσ. μισῶ ἑραστον.

μισθῶ - ᾧ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρατ. ἐμισθοῦν, μέλλ. μισθῶσα, ἀόρ. ἐμισθῶσα (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἀπ-), παρακ. μεμισθῶσα (καὶ ἀπο-, προσ-), ὑπερσ. μεμισθῶσῶς ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι (τι = λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ καὶ σύνθ. προσ-), παρατ. μέσ. ἐμισθόμην, μέσ. μέλλ. μισθῶσομαι (καὶ σύνθ. προσ-), ἀόρ. μέσ. ἐμισθῶσάμην (καὶ σύνθ. προσ-), παρακ. μέσ. μεμισθῶμαι, ὑπερσ. μέσ. μεμισθῶμην. Παθ. μισθοῦμαι (= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), ἀόρ. παθ. ἐμισθῆν (καὶ ἐξ-), παρακ. παθ. μεμισθῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. μισθητός, ἀμισθητός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μισθῶ ἑραστον. Ῥημ. παράγ. μισθῶσις, μισθῶμα, μισθῶσιμος, μισθητικῶς, μισθητικῶς.

μνησιχακέω - ᾧ (εἶμι μνησιχακός, ἔχω μνησιχακίαν), μέλλ. μνησιχακίω καὶ ἀόρ. ἐμνησιχάκησα.

μοχθέω - ᾧ (ποσιάζω), μέλλ. μοχθήσω καὶ ἀόρ. ἐμοχθήσω. μύω - ᾧ (κρύπτω τι εἰς τὰ μυστήρια), μέλλ. μύσω καὶ ἀόρ. ἐμύσω. Παθ. μυσσοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐμύσθην καὶ παθ. παρακ. μεμυσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμύνητος.

μουσάντιστοι (ἀποθετ. σιχαίνομαι). Μόνον ὁ ἐπιστάς σπανίως μύω (πλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἀόρ. ἐμύσω καὶ ζυτῶσθαι, παρακ. μουμύωκα.

N

ναυαγέω - ᾧ (καρκεδοτσακίζομαι). Μόνον ὁ ἐπιστάς καὶ ὁ ἀόρ. ἀναγῆσθαι.

ναυαρχέω - ᾧ (εἶμαι ναύαρχος). Μόνον ὁ ἐπιστάς καὶ ὁ παθητ. ἐναυαρχῆσθαι.

ναυμαχέω - ᾧ (κάνω ναυμαχίαν) (καὶ σύνθ. δια-, κα-

κα-), παρατ. **ἐναυμάχουν** (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. **ναυμαχήσω** (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. **ἐναυμάχησα** (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συγ-, κατ-), παρακ. **νεναυμάχηκα**. Τοῦ παθ. μόνον ἄορ. παθ. **κατεναυμαχήθη**.

ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω ναῦν, εἶμαι ναυπηγός). Μόνον ὁ ενεργ. ἐνεστώσ. Μῆσ. **ναυπηγοῦμαι** (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ, κατασκευάζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ναῦν) (καὶ σύνθετ. ἀντι), παρατ. **μῆσ. ἐναυπηγοῦμαι**, μέλλ. **μῆσ. ναυπηγήσομαι**, ἄορ. **μῆσ. ἐναυπηγήσομαι**. Παθ. ἄορ. **ἐναυπηγήθη** καὶ παθ. παρακ. **ἀνεναυπηγήμενος**.

νεανιεύομαι (ἀποθετ. εἶμαι νεανίας, φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω), μέλλ. **μῆσ. νεανιεύσομαι**, ἄορ. **μῆσ. ἐνεανιεύσομαι**. Παθ. παρακ. τὰ **νεεανιωμένα**. Ῥημ. παράγ. **νεανιεύμα**.

νεανισκεύομαι (ἀποθετ. εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ. σπανίως.

νέω (μοιράζω, βόσκω), (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δια-, κατα-, προσ-, ἐπι-), παρατ. **ἐνεμον** (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. **νεμῶ**, ἄορ. **ἐνεμο** (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. **διανεμένηκα**. Μῆσ. **νέμομαι** (καὶ δια-, κατα-), παρατ. **μῆσ. ἐνεμόμην**, **μῆσ. μέλλ. νεμοῦμαι** καὶ **διανεμοῦμαι**, ἄορ. **μῆσ. ἐνεμῶμην** (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, ἐπ-, συγκατα-, προσδι-), παρακ. **μῆσ. νεμένημαι** (καὶ δια-, προσ-, κατα-). Παθ. **νέμομαι** (=κατακοῦμαι, βόσκωμαι, διαμοιράζομαι), ἄορ. παθ. **ἐνεμήθη** (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), παρακ. παθ. **νεμένημαι** (καὶ δια-, ὑπερ. παθ. **διεπενεμένη**). Τὸ μῆσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. **διανέμω** καὶ **προσνέμω** ἑμαυτὸν. Ῥηματ. ἐπίθ. **ἀνέμητος**, **διεπενεμητός** καὶ **ἐπενεμητός**. Ῥημ. παράγ. **νέμησις**, **νομή**, **διανομή**, **ἐπινομία**, **σύννομος**, **συννομή**, **νόμος**.

νεύω (γνέφω, κόμνω νεῦμα) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, προ-, συναπο-), παρατ. **ἀνένεπον**, μέλλ. **μῆσ. ὡς ἐνεργ. ἀνανεύσομαι** καὶ **κατανεύσομαι**, ἄορ. **ἐνευσα** (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. **προτένευκα** καὶ **διανένευκα**. Ῥημ. παράγ. **νεύματα**, **νέω**, **νεῖς νεῖ**, κτλ. (πλίω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. **ἀ-**

ἐνεον, μέλλ. **μῆσ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι**, ἄορ. **διένευσα**, **ἐξένευσα** καὶ **προτένευσα**, παρακ. **διανένευκα**. Ῥημ. ἐπίθ. **νευστίος**.

νήδω (εἶμαι νηφάλιος, ἐκτός μέθης). Μόνον ὁ ἐνεστώσ.

νίζω (νίπτω). Σύνθετον ἀπονίζω, ἄορ. **ἐπνίρεις**. Μῆσ. μέλλ. **ἐπνίρομαι**, ἄορ. **μῆσ. ἀπεπνίραμην**. Ῥημ. ἐπίθ. **δυσέκνιπτος**.

νικάω-ῶ (νικῶ). παρατ. **ἐνίκων**, μέλλ. **νικήσω**, ἄορ. **ἐνίκησα** παρακ. **νενίκηκα** (καὶ σύνθετ. συν-, προ-), ὑπερ. **ἐνενικήκειν**, εἰκτ. **νενικηκώς εἶην**, μετ' ὄλ. **μέλλ. νενικηκώς ἔσομαι**. Παθ. **νικῶμαι**, ἄορ. παθ. **ἐνικήθη** καὶ παθ. παρακ. **νενικημένος**. Ῥημ. ἐπίθ. **ἀνίκητος**. Ἄντι τοῦ παθ. **συνηθέστ. εἶναι τὸ ἡτῶμαι**. Ῥημ. παραγ. **νικητικός**.

νίδω (χιονίζω) καὶ **ἐπνίρω**, παρατ. **ὑπένιφω**. Παθ. **νίφομαι** καὶ **ἐπνίφομαι**.

νοέω-ῶ (ἐννοῶ, σκέπτομαι) καὶ σύνθετ. **μετα-**, **συν-**, **κατα-**, **ὑπο-**, **προ-**, **ἐπι-**, **παρα-**, ὄρα καὶ ἐννοῶ-), παρατ. **ἐνόουν** (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-), μέλλ. **νοήσω** (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-), ἄορ. **ἐνόησα** (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, κατ-, ὑπ-, προ-, ἐπ-, παρ-, εἰς-), παρακ. **νενόηκα** (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-). Παθ. **νοοῦμαι** (καὶ σύνθετ. ὑπο-, κατα-), ἄορ. παθ. **ἐνοήθη**, παρακ. παθ. **νενόημαι**. Μῆσ. **προνοοῦμαι** καὶ **συννοοῦμαι**. παρατ. **μῆσ. προνοοῦμην** καὶ **ἐπινοοῦμην**, μέλλ. **μῆσ. προνοήσομαι**, **μῆσ. ἄορ. προνοήσομαι** καὶ ἄορ. παθ. ὡς **μῆσ. προνοήθη**. Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. **διαθέτω**, ἄορ. **ἀπονοήθη** καὶ παρακ. **ἀπονοήθημαι** καὶ **ἀπονοημένος εἶμι**. Ῥημ. ἐπίθ. **νοητός**, **ἀνόητος**, **ἀπρονοήτος**, **ἀνπρονοήτος**, **προνοητός**, **κατανοητός**. Ῥημ. παράγ. **νόησις**, **νόημα**, **κατανοήσις**, **κατανόημα**.

νομίζω (πιστεύω, σέβομαι, κατὰ νόμον ἔρῶ, νομίζω), παρατ. **ἐνόμιζον**, μέλλ. **νομιώ**, ἄορ. **ἐνόμισα**, παρακ. **νενόμισα**. Παθ. **νομίζομαι**, παρατ. **ἐνομιζόμην**, μέλλ. παθ. **νομισθήσομαι**, ἄορ. παθ. **ἐνομήθη**, παρακ. παθ. **νενόμισμαι**. Ῥημ. ἐπίθ. **νομιστός**. Τὸ μῆσ. κατ' ἀνάλυσ. **νομίζω** ἑμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. **νόμησις**, **νόμισμα**.

νοσέω - ὤ (ἀσθενῶ), παρατ. ἐνόσουν, μέλλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνόσῃμι καὶ παρκα. νοσήσκα. Ῥημ. παράγ. νόσημα.

νουθετέω - ὤ (συμβουλεύω), παρατ. ἐνουθέτου, μέλλ. νουθετήσω καὶ ἀόρ. ἐνουθέτησαι. Παθ. νουθετοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐνουθετήσθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνουθέτητος. Ῥημ. παράγ. νουθέτημα, νουθέτησαι.

νοκτερεύω (πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρατ. ἐνοκτέρευον, μέλλ. νοκτερεύσω, ἀόρ. ἐνοκτέρευσαι (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. παρκαγ. νοκτερεία νοκτερευτής.

νοστήζω (νοστήζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ νουστήζω καὶ ὀνουστάζω

Ξ

ξενίζω (φιλεύω καὶ ξενικῶς λαλῶ), παρατ. ἐξένιζον καὶ ἀόρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι, ἀόρ. παθ. ἐξενίσθην. Ῥημ. παράγ. ξενισοίαι, ξενισμός.

ξενόομαι - οἶμαι (ἀποθετ. συνδέω μὲ τινα ξένον, ὡς παθητ. δὲ = φιλοξενοῦμαι) καὶ ἀποξενόομαι καὶ ἐπιξενόομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐξενώθην, παρατ. μέσ. ἐξένονομαι καὶ ἐπεξένονομαι. Παθ. ξενόομαι, ἀόρ. παθ. ἐξενώθην καὶ ἀπεξενώθην.

ξέω (σκαλίζω, ξύω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἀνκ-), ἀόρ. ἀξέωσαι καὶ ἀπέξεσαι. Ῥημ. ἐπίθ. ξεστός. Ῥημ. παράγ. ξέωνον.

ξηραίνω (κάμνω τι ξηρόν, ἀποξηραίνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. ἐξηράνα. Παθ. ξηραίνομαι (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. παθ. ἐξηράσθην (καὶ ἀπ-).

ξυλίζομαι (ἀποθετ. συλλέγω ξύλα). Μόνον ὁ ἐνεστώσ.

ξυρέω - ὤ (ξυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ σπανίως.

ξύω (ξύω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀξέωσαι, ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξέωσθεσ καὶ ἀόρ. παθ. ἀξέωσθεσ. Ῥημ. ἐπίθ. ξυστός. Ῥημ. παράγ. ξυφήναι = μάχηρα πρὸς τὸ κῆπτον ἢ ξύειν ξύλα).

Ο

οἶω (ἀποθετ. ἔχω ὀδόντη) καὶ παρατ. ὀδονώμην μόνον,

ὀδύρομαι (ὀπίθετ. θρηνώ), παρατ. ὀδονώμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. ὀδουρόμαι, ἀόρ. μέσ. ὀδονώμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-). Ῥημ. παρκαγ. ὀδουρός. ●

ὀζω (γενικῶς καὶ ἐπὶ εὐαρίστου καὶ δυσαρίστου ὁσμῆς μυρί-ζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ εἶναι εὐχρηστος, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγιν.

ὀλγω Ἀπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον, ἀνοίγω (καὶ σύνθετ. διαν-, ὑπαν-) καὶ ἀνοίγνομαι, παρκαγ. ἀνέφθον (καὶ σύνθετ. ὑπαν-), μέλλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέφωλα (καὶ σύνθετ. παρκαγ.), παρκαγ. ἀνέφωγα. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ διανοίγομαι, παρατ. ἀνεφώμην, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνεφώξομαι, ἀόρ. παθ. ἀνεφώσθην καὶ διαφθῆς, παρκαγ. παθ. ἀνέφωμαι, ἵππο. ἀνεφώμην. Ῥημ. παράγ. ἀνοίξεις.

οἶδα (γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. συν-, προ-, δι-, προσ-, κατ-), ἄσθα, αἶδε, ἴστω, ἴστορ, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι, ὑποτ. εἶδῶ, εἶδῆς, εἶδῃ, κτλ., ἐνκτ. εἶδειν, εἶδεις, εἶδειν, κτλ., προστ. ἴσθε, ἴστω, κτλ., ἀπαρέμφ. εἶδέται, μετοχ. εἶδῶς, -υῖα, -ός, ὑπερσυντ. ἤδη (καὶ προ-, συν-) καὶ ἤδειν, ἤδησθα καὶ ἤδεισθα καὶ ἤδεις, ἤδεις καὶ ἤδειν, ἤσμεν, ἤστε, ἤσαν (καὶ ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδισαν), μέσ. μὴλ. ὡς ἐνεργ. εἶσομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγνωσιν οἶδα ἑμαυτὸν καὶ πρόσωπα ἑμαυτῶν. Ῥημ. ἐπίθ. ἴστέον.

III. Ὁ οἶδα εἶναι ἕ' τοῦ κημέ. εἰς σημασίαν ἐνεστώστος μεταγενέων, καὶ ἔτι τοῦ παλαιῦ γίνεται ἐκ βρα. μετ. βίλτης ὑποτ. εἶδῶ [=Fs-Fιδῶ], εἶδέται [=Fs-Fιδέται], εἶδῶς [=Fs-Fιδῶς].

οἰδέω - ὤ (πρήσκομαι), παρατ. ἀνφάσορ, ἀόρ. φάσθαι καὶ ἀνφάσθαι. Ῥημ. παράγ. οἰδήσοις.

οἰκτιρίζω (εὐσπλαγχνίζομαι, ἔλεῶ, ἔχω οἶκτον πρὸς τινα) (καὶ σύνθετ. κατ-), παρατ. οἰκτιρίζον καὶ ἀόρ. οἰκτιρίρα. Παθ. οἰκτιρίζομαι. ●

III. Πρῶτος καὶ οἰκτιρίζω, ἀλλ' ὀρθή γραφή εἶναι μόνον τὸ οἰκτιρίζω καὶ τοῦ I, ὡς θεκνύουσι καὶ τὰ ὀνόματα οἰκτιρ-μός καὶ οἰκτιρ-μός, ἐν ἧ ἔτι οἰκτιρίζω, ἔπρεπε ταῦτα εἶναι οἰκτιρ-μός, οἰκτιρ-μός.

οἰμώζω (θρηνώ, ὀδύρομαι). Μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἀνέφωμαι καὶ ὁ ἀόρ. ἀνέφωσαι καὶ ἀνέφωσαι. Ῥημ. παράγ. οἰμώμην.

οίνοχοέω-ω (κερνῶ κρασί) καὶ μέλλ. οἴνοχοήσω.

οἶομαι (ἀποθετ. νομίζω) καὶ οἶμαι, οἶει, κτλ. (καὶ σύνθετ. συν-). παρατ. ᾤομην, καὶ ᾤμην, ᾤου, ᾤετο, κτλ. μέσ. μέλλ. οἴσομαι, ᾄορ. παθ. ὡς μέσ. ᾤήθην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀντ-). Ῥημ. παράγ. οἴσεις.

οἰστράω-ω (μανικῶς κινεῖσθαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ.

οἰχόμαι (ἀποθετ. ἀναχωρῶ, φεύγω) (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), παρατ. ᾤχομην (καὶ σύνθετ. προ-), μέλλ. μέσ. οἰχέσομαι.

ΣΗΜ. Τὸ οἰχόμαι ἔχει σημασ. παρακειμένον.

οἰωνίζομαι (ἀποθετ. ἐκ σημείων εἰκάζω), παρατ. οἰωνίζομην, ᾄορ. μέσ. οἰωνίσαια, προστ. μετοιωνίσασθε (=μετάθεσθε τὸν φασίλον οἰωνόν), ἀπα. μετοιωνίσασθαι. Ῥημ. παραγ. οἰωνοσιήριον, οἰωνοσικός.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), παρατ. ἐπάκελλον ᾄορ. ὄκεϊα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-).

ὀκνέω-ω (βαρύνομαι, φοβοῦμαι, βραδύνω, ὀκνεῖω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρατ. ὄκνον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. ὀκνήσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), ᾄορ. ὄκνησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), Ῥημ. ἐπίθετ. ὀκνητέον, ἀποκνητέον.

ὀλιγαρχοῦμαι (ἀποθετ. ὀλιγαρχικῶς κυβερνεῖσθαι) καὶ ᾄορ. παθ. ὀλιγαρχηθῆναι.

ὀλιγορέω-ω (ἀμελῶ), παρατ. ὀλιγόρον, μέλλ. ὀλιγορήσω, ᾄορ. ὀλιγόρησα (καὶ σύνθετ. παρ-, κατ-). Παθ. ὀλιγοροῦμαι, ᾄορ. παθ. ὀλιγορήθην καὶ παρακ. παθ. ὀλιγόρημαι (καὶ σύνθετ. παρ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀλιγορητέον. ●

ὀλισθάνω (γλιστρῶ) καὶ ἀπολισθάνω καὶ διολισθάνω μόνον.

ὄλλυμι (ἀφνίζω, ὀλεθεῖω). Μόνον σύνθετον ἀπόλλυμι (καὶ σύνθετ. προσαπ-, ἀνταπ-) καὶ ἀπολλύω καὶ διόλλυμι καὶ ἐξόλλυμι, παρατ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυον. μέλλ. ἀπολώ (καὶ σύνθετ. συναπ-, προσαπ-) καὶ διολῶ, ᾄορ. ἀπόλωσα (καὶ σύνθετ. συναπ-) καὶ διόλωσα καὶ ἐξόλωσα, παρακ. ἀπολώλεκα (καὶ σύνθετ. προσαπ-) καὶ διόλώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλώλεκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀπο-

λολύξω ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι (καὶ σύνθετ. προσαπ-, προσαπ-, συναπ-) καὶ διόλλυμαι, παρατ. ἀπολλύμην (καὶ σύνθετ. προσαπ-, συναπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσαπ-), ἔσομαι καὶ ἐναπολοῦμαι, μέσ. ᾄορ. ἕ' ὡς παθ. ἀπολόμην (καὶ σύνθετ. προσαπ-, ἐναπ-, προσαπ-, συμπαρ-, συναπ-) καὶ διωλόμην, παρακ. ἕ' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα (καὶ σύνθετ. παρακ-, προσαπ-, προσαπ-) καὶ ἐξόλωλα, διόλωλα, ὑπερσ. ἀπωλώλειν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκη ἀπόλλυμι ἐμαντόν. Σύνθετ. ῥημ. ἐξώλης, προώλης, ῥημ. παράγ. ἄλεθρος.

ὄλολύζω (φωνάζω μεγαλοφώνως, ἐπὶ γυναικός), παρατ. συναπολλύζον καὶ ᾄορ. ὄλολύξα Ῥημ. παράγ. ὄλολυγή.

ὄλοφύρομαι (ἀποθετ. θρηνώ, ὀδύρομαι), παρατ. ὄλοφύρομην, μέλλ. ὄλοφύρομαι, ᾄορ. μέσ. ὄλοφύραμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, προσ-), ᾄορ. παθ. ὡς μέσ. ὄλοφύρθεις. Ῥημ. παράγ. ὄλοφύρμος, ὄλοφύροις.

ὀμιλέω-ω (συναναστρέφομαι) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐξ-), παρατ. ὀμίλων, μέλλ. ὀμιλήσω, ᾄορ. ὀμιλήσα, παρακ. ὀμιλήκα, ὑπερσ. ὀμιλήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνομιλήτος. Ῥημ. παράγ. ὀμιλητής, ὀμιλητικός.

ὀμνύμι (ὀμνύω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, συναπ-, ἐξ-, προσ-), παρατ. ὀμνύν (καὶ ἐπ-, ξυν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀπ-, δι-), ᾄορ. ὄμοσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρακ. ὀμώμοχα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀντ-, δι-), ὑπερσ. ὀμωμόκειν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀντομωμοκῶς ἔσομαι. Μέσ. διόμνυμαι, ἐξόμνυμαι, ἀντόμνυμαι καὶ ὑπόμνυμαι, παρατ. μέσ. διωμνύμην καὶ ὑπωμνύμην, ᾄορ. μέσ. διωμοσάμην, ἐξωμοσάμην καὶ ἀντωμοσάμην καὶ ἐπωμοσάμην καὶ κατωμοσάμην. Παθ. χροῖν. μέλλ. παθ. ὀμοσθήσομαι, ᾄορ. παθ. ὀμόθην, παρακ. παθ. ὀμώμοται, ὀμώμορται καὶ μετοχ. ὀμωμοσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνώμοτος, ἀπόμοτος καὶ το ξυνώμοτος. Ῥημ. παραγ. ἀντωμοσία.

ὀμοιόω-ω (κάρηνα ὀμοιον) (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-), παρατ. ὀμοίον (καὶ σύνθετ. ἀφ-), μέλλ. ἀνομοιώσω, ᾄορ. ὀμοίω-

σα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μῆσ. καὶ παθ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐρ- ἐξ-, ἀν-), μέλλ. παθ. ὁμοιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ὁμοιωθήσθην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ὁμοιωμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-). Τὸ μέσ. ἀναλελυμ. ὁμοιωῖμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ρημ. παραγ. ὁμοίωμα, ὁμοιώσις, ἀνομοιώσις.

ὁμολογέω - ὠ (λέγω ταῦτά, συμφωνῶ, ὁμολογῶ) (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, καθ-), παρατ. ὁμολόγουν (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), μέλλ. ὁμολογήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ὁμολόγησα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-), παρακ. ὁμολόγηκα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ὁμολογήκειν καὶ ὁμολογηκῶς ἦν. Παθ. καὶ σπανίως μέσ. ὁμολογοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-, συν-), μέσ. διομολογοῦμαι, παρατ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. ὁμολογοῦμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), μέσ. διομολογοῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὁμολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὁμολογησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ-), ἀόρ. παθ. ὁμολογήθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. παθ. ὁμολόγημαι (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-, συν-), μέσ. διομολόγημαι, ὑπερσ. παθ. ὁμολογήμην (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ διομολογημέτος ἦν. Ρημ. ἐπιθ. ὁμολόγητος, ὁμολογητέος, διομολογητέος, ἀνομολογητέος. Ρημ. παράγ. ὁμολόγημα.

ὄνειδέζω (ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ), παρατ. ὄνειδιζον, μέλλ. ὄνειδιῶ, ἀόρ. ὄνειδισα, παρακ. ὄνειδικῶς. Τοῦ παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. ὄνειδιζομαι. Ρημ. ἐπιθ. ἐπονειδιστος, ὄνειδιστέος.

ὄνέννημι (ὠφελῶ). Μόνον γ' ἐνικ. ὄνινησιν, ἀπαρ. ὄνιναίσι καὶ θηλ. μετοχ. ὄνινασα, παρατ. ὠφέλουσιν, μέλλ. ὄνησω καὶ ἀόρ. ὄνησα. Μῆσ. ὄνιναμαι (καθ' ὅριστ. εὐκτ. καὶ ἀπαρεμφ. μόνον), παρατ. ὄνιναμην, μέσ. μέλλ. ὄνησομαι, μέσ. ἀόρ. ὄνημην (ἔνευ ὑποτακ., προστακ. καὶ μετοχ.). Παθ. ἀόρ. ὄνηθήναι (= ὠφελήθησαι). Ρημ. ἐπιθ. ἀνόνητος. Ρημ. παράγ. ὄνησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄνα- μετ' ἀναδιπλώσ. ἐν μέσῳ τῆς ρίζ. ὄ-τι-να.

ὀξύνω (κάμνω τι ὀξύ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον παροξύνω (καὶ σύνθετ. συμ-), παρατ. παρώξυνον, μέλλ. παροξύνω, ἀόρ. παρώξυνα. Μῆσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, παρατ. παρωξύνωμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. παρωξένθην, παρακ. παρώξυμ-

μαι, ὑπερσ. γ' ἐνικ. παρώξυντο. Ρημ. παράγ. παρ. οὐρός, παροξυντικός.

ὀπλίζω (δίδω τινα ὄπλα, ἐξοπλίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-), παρατ. ὀπλιζον καὶ ἀόρ. ὀπλισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-). Μῆσ. ὀπλιζομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρατ. ὀπλιζόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. συνήθως ὀπλισθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ ἀόρ. μέσ. ὀπλισάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀνθ-), παρακ. μέσ. ὀπλισσμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-) καὶ σπανίως ὡς παθ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), ὑπερσ. ὀπλισμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ρημ. ἐπιθ. ὀπλιστέος. Ρημ. παράγ. ὀπλισις, ὀπλισμα, ἐξοπλισις, καθοπλισις, ἐξοπλισία.

ὀράω - ὠ (βλέπω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐφ-, εἰσ-, ἀφ-, παρ-, δι-, ὑπερ-, προ-, προσ-, συνδι-, προσκαθ-), παρατ. ὠραῶν (καὶ σύνθετ. ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὄρωμαι (καὶ σύνθετ. περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἀόρ. β' εἶδον (καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, ὑπερ-), παρακ. (ἐώρακα καὶ ὀρθότερ.) ἐώρακα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-) καὶ σπανίως ὄρωπα, ὑπερσ. ἐώρακειν καὶ ἐώρακῶς ἦν, εὐκτ. ἐώρακῶς εἶην. Παθητ. ὀρώμαι (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ὑπερ-), παρατ. παθ. ἐωρώμην (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-), μέλλ. παθ. ὀρθήσομαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἀόρ. παθ. ὀρήθην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-), παρακ. παθ. ἐώραμαι (καὶ σύνθετ. προ-, παρ-, ὑπερ-) καὶ σπαν. ὠφαί, ὠπται (καὶ κατ-) καὶ περιώφθαι. Μῆσ. προορώμαι, ὑφορώμαι τι καὶ περιορώμαι τι, παρατ. μέσ. προορώμην, μέσ. ἀόρ. β' προορώμην, ὑπειδάμην καὶ στυειδάμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγνωσ. ὀρῶ ἑμαυτὸν καὶ περιορῶ ἑμαυτὸν. Ρημ. ἐπιθ. προόρατος, ὑποόρατος, κάτορατος, ἀοόρατος, ἀνθόρατος, εὐόρατος, ἀσύρατος, ἀπερίορατος, εἰσοόρατος, ὄρατός, ἀόρατος, δυσόρατος, προορατός, περιορατός, ὑπερορατός, πυρορατός, κατορατός. Ρημ. παράγ. ὄρασις, ὄραμα, ὄρασμα, ὄραμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄρα-, ὄπ- καὶ εἶδ-, ἐξ ἧς εἶδον (= εἶδον).

ὀργίζω (παροργίζω τινα) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐξοργίω, ἀόρ.

ὄργισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μῆσ. ὀργίζομαι, παρατ. ὀργίζομαι, μέλλ. ὀργισομαι καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀργισθῆν (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-), παρακ. μέσ. ὄργισμαι. Ρημ. ἐπιθ. ὀργιστίος.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἀόρ. ὄρεξα. Μέσ. ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὄρεγομαι, μέλλ. ὀρέξομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀρέξθην, καὶ ἀόρ. μέσ. ὄρεξάμην. Προσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀποθ. ὀριγῶμαι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀριγηθῆναι. Ρημ. παραγ. ὄργισα.

ὀρμίσσω - ᾠ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) (καὶ σύνθετ. προ-, παρ-, συν-, ἐξ-), παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. ὀρμήσω, ἀόρ. ὄρμησα (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, συνεχ-, προ-), παρακ. ὄρμησα. Μέσ. ὀρμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ὄρμήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὄρμήθην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. ὄρμημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ὄρμήμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Τὸ ὀρμῶ καὶ συναξορμῶ εἶναι = καὶ τῷ ὀρμῶμαι. Ρημ. παραγ. ὄρμη, ἀφορμῆ, ἔξορμη, παρόρμησις, ὄρμητιος.

ὀρμέω - ᾠ (ἀράζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, ἀνθ-, περι-) καὶ παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Παθητ. ὀρμίσσασθαι (=πολιορκεῖσθαι, ἀποκλειεσθαι) καὶ ἔφορμῶμετος. Ρημ. παραγ. ὄρμησις.

ὀρμίζω (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) καὶ ἔφορμίζω, παρατ. ἔφορμίζω καὶ ἀόρ. ὄρμισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, συν-, μεθ-, περι-, παρ-). Παθ. ὀρμίζομαι. Μέσ. ὀρμίζομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρατ. μέσ. ὄρμίζομαι, μέλλ. μέσ. ὀρμίζομαι (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. μέσ. ὄρμισάμην, (καὶ σύνθετ. καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὄρμισθῆν (καὶ σύνθετ. καθ-, εἰς-). Ρημ. παραγ. προσόρμησις.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐξ-), παρατ. ὄρυττον (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλλ. ὄρυξω καὶ κατορύξω, ἀόρ. ὄρυξα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-). Παθ. ὄρυττομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. κα-

τορυτόμην, μέλλ. παθ. κατορυχθήσομαι, ἀόρ. παθ. περιωρύχθην καὶ κατορύχθην, παθ. παρακ. ὄρωρυγμαί (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ὑπερσ. παθ. ὄρωρυκτο (καὶ σύνθετ. δι-). Ρημ. ἐπιθ. ὄρυκτός. Ρημ. παραγ. ὄρυγμα, διόρυγμα, διώρυξ (διώρυχος), τοιχωρύχος. ὀρχοῦμαι (ἀποθ. χορεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὄρχομαι, μέλλ. μέσ. ὄρχήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὄρχήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ρημ. παραγ. ὄρχησις, ὄρχηστής, ὄρχηστικός.

ὀσφραίνομαι (ἀποθετ. μυρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ρημ. παραγ. ὄσφρησις.

ὀφείλω (χρεωστῶ) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-), παρατ. ὀφείλον (καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. ὀφείλω, ἀόρ. ὀφείλοισα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. β' ὀφείλον, ὑπερσ. ὀφείλοισαι. Παθ. ὀφείλομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-, προ-), παρατ. ὀφείλομαι (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ ἀόρ. παθ. ὀφείλοισαι. Ρημ. παραγ. ὀφείλημα.

ὀφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς τι) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ὀφλισκάνω, μέλλ. ὀφλήσω (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. β' ὀφλήσον (καὶ σύνθετ. προσ-) ἀνευ προστακτικῆς, παρακ. ὀφλήσα, ὑπερσ. ὀφλήσει καὶ ὀφλήσῃ. Παθητ. παρακ. ὀφλημένος. Ρημ. παραγ. ὀφλημα.

ὀχετεύω (φέρω δι' ὀχετοῦ) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-, παρ-), παρατ. ἐπωχέτευον καὶ ἀόρ. διωχέτευσα. Μέσ. ἀόρ. ἐπωχέτευσάμην. Παθ. παρακ. ἀπωχέτευμένος.

ὀχέω-ᾠ (φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχήματος, κρατῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. ὀχοῦμαι (=φέρωμαι ἐπὶ ὀχήματος) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. μέσ. ὀχοῦμαι καὶ παρωχοῦμαι. Ρημ. παραγ. ὀχημα, ὀχησις.

II

παιανίζω (ἄδω παιᾶνα), παρατ. ἐπαιάνισον (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ ἐπαιάνισον, ἀόρ. ἐπαιάνισα καὶ ἐπαιάνισα. Παθ. ὑπερσ. ἐπαιανίστο. Ρημ. παραγ. παιανισμός.

παιδαγωγέω - ᾠ (ἀνατρέφω παῖδα) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐπιδάγωγον, μέλλ. παιδαγωγέω. Παθ. διαπαιδαγω-

γοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. παιδαγωγῆσομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἡ παιδαγωγῆσθην.

παιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω), παρατ. ἐπαιδεύον, μέλλ. παιδεύσω, ἀόρ. ἐπαιδεύσα, παρακ. πεπαιδευκα. Παθ. παιδεύομαι, παρατ. ἐπαιδεύομαι (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. παθ. παιδεύσομαι καὶ σπαν. μέσ. μέλλ. ὡς παθ. παιδεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπαιδεύσθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προ-), παρακ. παθ. πεπαιδευμαι, ὑπερσ. παθ. ἐπεπαιδευμένη. Μέσ. παιδεύομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαιδεύομαι, παρακ. μέσ. πεπαιδευμαι. Ῥημ. ἐπιθ. παιδευτός, ἀπαιδευτός, παιδευτέος καὶ παιδευτέος. Ῥημ. παρ. παιδευμα, παιδευσις, παιδεύειν, παιδευτής.

παίζω (παίζω, καταγελῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατ. παίζω (καὶ προσ-), μέλλ. δωρ. παιζοῦμαι, ἀόρ. ἐπαίσα (καὶ σύνθετ. προσ-). Παθ. παρακ. προστ. πεπαισθω, ἀπαισθω, παῖσθαι καὶ μετοχ. διαπεπαισμένος. Ῥημ. παρ. παῖσθαι, παῖσθαι, παῖσθαι, σύνθετ. συμπαῖσθαι, συμπαῖσθαι.

παίω (κτυπῶ, πληγῶνω) (καὶ σύνθετ. παρα-), παρατ. παίω, μέλλ. παίω, ἀόρ. ἐπαίσα, παρακ. ὑπερπέπαικα (= ὑπερέβηκα). Παθ. παίωμαι, παρατ. παίωμαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἐπαίσα (τὸν μηρόν). Ῥημ. ἐπιθ. ἀνάπαιστος.

παλαίω (παλαίω) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ἐπάλοιον (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. ἐπάλοισα (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. ἐπιθ. δυσπάλοιστος. Ῥημ. παρ. πάλοισμα, παλαίωσις, παλαίωσις, πάλλω (κινῶ, σείω) καὶ παθ. ἐνεστ. πάλλομαι μόνον.

παραινῶ (συμβουλεύω), παρατ. παρῆνον, μέλλ. παρῆνομαι καὶ σπανιῶτ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. παρῆνομαι, ἀόρ. παρῆνομαι, παρακ. παρῆνεκα. Παθ. παρῆνομαι, ἀόρ. παθ. παρῆνεσθην, παρακ. παρῆνεκα. Ῥημ. παρ. παρῆνοσις.

παρακελεύομαι (παρακαλῶ, ζητῶ τι παρά τινος) ἀποθετ. παρατ. παρῆνομαι, μέσ. μέλλ. παρῆνομαι, ἀόρ. μέσ. παρῆνομαι, παρακ. παρῆνεκα. Παθ. παρῆνομαι, ἀόρ. παθ. παρῆνεσθην, παρακ. παρῆνεκα. Ῥημ. παρ. παρῆνοσις.

παρακελεύομαι. ὄρα κελεύω.

παρακελεύομαι - οὔμαι (ἀποθετ. = παρηγορῶ), παρατ. παρῆνομαι, μέλλ. μέσ. παρακελεύομαι καὶ ἀόρ. μέσ. παρῆνομαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐπαρακελεύτος, δυσπαρακελεύτος, παρακελεύτος.

παρανομέω - ὠ (κάμνω τι παράνομον), παρατ. παρενόμην, ἀόρ. παρενόμησα, παρακ. παρενόμηκα, ὑποτακ. παρενομήσῃς ὦ, ὑπερσ. παρενομήσειν. Παθ. παρανομοῦμαι, ἀόρ. παθ. παρενομήσθην καὶ παρακ. παθ. παρενομήσθην. Ῥημ. παρ. παρανόμημα.

παρασκευάζω (εἰτοιμάζω) (καὶ σύνθετ. συμ-, προ-), παρατ. παρασκευάζω, μέλλ. παρασκευάσω, ἀόρ. παρασκευάσα (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παρασκευάσα (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. παρασκευάσειν. Μέσ. παρασκευάζομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. μέσ. παρασκευάζομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), μέλλ. μέσ. παρασκευάσομαι, ἀόρ. μέσ. παρασκευάσομαι (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συμ-), παρακ. μέσ. παρασκευάσομαι, ὑπερσ. μέσ. παρασκευάσομαι καὶ παρασκευασμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. παρασκευασμένος ἔσομαι. Παθ. παρασκευάζομαι, παρατ. παθ. παρασκευάζομαι, μέλλ. παθ. παρασκευασθῆσομαι, ἀόρ. παθ. παρασκευασθῆσθην, παρακ. παθ. παρασκευάσομαι, ὑπερσ. παθ. παρασκευάσομαι καὶ παρασκευασμένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. παρασκευαστός καὶ παρασκευαστέος. Τὸ μέσ. καὶ παρασκευάζω ἐμμαντόν. Ῥημ. παρ. παρασκευαστής, παρασκευασμα, παρασκευαστικός.

παρηγῶ - ὠρα ἡβάω - ὠ.

παροινέω - ὠ (ἵτακτῶ διὰ μέθην, ὑβρίζω), παρατ. ἐπαρῆνον, ἀόρ. ἐπαρῆνομαι, παρακ. πεπαρῆνεκα. Παθ. παροινούμαι (ὑβρίζομαι) καὶ ἀόρ. παθ. ἐπαρῆνεσθην.

παρρησιάζομαι (ἀποθετ. μεταχειρίζομαι παρρησίαν, ἐλευθεροστομίαν), παρατ. ἐπαρρησιάζομαι, μέλλ. μέσ. παρρησιάζομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαρρησιάζομαι, παρακ. μέσ. πεπαρρησιάζομαι. Παθ. παρακ. τὰ πεπαρρησιασμένα (= τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημμένα).

πᾶσχω (πᾶσχω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατ. ἐπᾶσχω

(καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. πείσομαι (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. ἔπεισθον, παρακ. ἔπεισθη (καὶ σύνθετ. προ-, προσ-), ὑπερσ. πεπόνθω, εὐκτ. πεπονθώς εἶη καὶ σπαν. πεπόνθοιμι, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθώς ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπονθώς ἔσομαι. Τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω εἶναι ὡς παθητ. τοῦ εὐ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ.

πατάσσω (χτυπῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἔλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς τύπῃ καὶ παῖω.

παύω (κάμνω τινὰ καὶ ἀποτρέπω, καταπαύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-), παρατ. ἔπαυον (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἔπαυσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, κατ-), παρακ. πέπαυκα. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἀνα-, κατα-), παρατ. μέσ. ἐπαύομην (καὶ μέσ. ἀν-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. παύσομαι (καὶ μέσ. μόνον ἀνα-), μέλλ. παθ. παυσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαύσαμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἐπαύσθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πέπαυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. ἐπέπαυτο καὶ παθ. διεπέπαυτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπαιστος, δυσκατάπαιστος καὶ παυστέος. Ῥημ. παράγ. παύλα, ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις ἀναπαυτήριος.

παχύνω (κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἀόρ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι.

πέθω (καταπέθω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-, παρα-, συνανα-), παρατ. ἔπεισθον (καὶ ἀν-, συν-, συναν-), μέλλ. πείσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἀόρ. ἔπεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-, συν-), παρακ. πέπεικα (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. ἐπεπέικεν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-) καὶ παθ. μεταπέθομαι, παρατ. μέσ. ἐπειθόμην, παρατ. παθ. ἀνεπειθόμην, μέλλ. μέσ. πείσομαι, μέλλ. παθ. πεισθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐπεισθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-), μέσ. ἀόρ. ἔπεισθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πεπεισμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐπεπεισμένη, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι. Παρακ. ἔπεισεν ὡς μέσ. πέποιθα (= ἔχω πεποιθήσιν, βαρρῶ), ὑπερσ. ἐπεποίθειν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐπειστος, δύσπειστος,

μεταπειστός, δυσανάπειστος καὶ πειστέος. Τὸ μέσ. καὶ πείθω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. πειθῶ.

πεινῶ, πεινήξω, πεινήξω κτλ. (ἔχω πείναν, πεινῶ), παρατ. ἔπεινον, μέλλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπειρησα, παρακ. πεπεινήκα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἴτό ποτε πεινήω πεινῶ, πεινήεις - ἦς, κτλ. διὰ τοῦτ συναρτεῖται εἰς Η καὶ οὐχί εἰς Δ.

πειράω-ῶ (λαμβάνω πείραν καὶ λόγους προτείνω ἐπ' αἰσχρᾶς σημασίας), παρατ. ἐπείραον, μέλλ. πειράσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐπείρασα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Μέσ. πειρώομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-) καὶ παθ. πειρώομαι (ἐπ' αἰσχρᾶς σημασίαις), καὶ ταῦς ἀναπειρωμένη (= εἰς τὴν θάλασσαν ἀφιερμένη πρὸς δουλείαν), παρατ. μέσ. ἐπειρώομην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-), μέλλ. μέσ. πειράσομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπειράσθη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-) καὶ μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην σπανιώτερος, ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. πειραθείς, παρακ. μέσ. πεπειράομαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀπειρατος, πειρατέος, -τέον καὶ ἀποπειρατέος. Ῥημ. παράγ. πείρασις.

πέμπω (πέμπω) (καὶ σύνθετ. ὄρα παρατικ.), παρατ. ἐπέμψον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰτ-, ἐξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, συν-, συμπρο-), μέλλ. πέμψω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, μετ-, προ-, συμ-), ἀόρ. ἐπέμψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, εἰτ-, ἐξ-, μετ-, κατ-, προ-, προεἰσ-, προσ-, προσεξ-, παρ-, περι-, συν-, συμπρο-, συνεξ-, ὑπ-), παρακ. πέπεμψα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προ-), ὑπερσ. ἐπεπέμψεν (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἐκπεπομφώς ἦν. Παθ. πέμπομαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, παρα-, ἐπι-, προ-), καὶ μέσ. σύνθετος—πέμπομαι (μετὰ τῆς ἀπο-, μετα-, ἐπιμετα-), παρατ. παθ. ἐπεπέμψην καὶ μέσ. σύνθετος—ἐπεπέμψην (μετὰ τῶν μετ-, προ-, ἐξ-, δι-, ἀπ-), μέσ. μέλλ. μεταπέμψομαι, μέλλ. παθ. ἐκπεμψθήσομαι, ἀόρ. μέσ. σύνθετος—ἐπεπέμψην (μετὰ τῶν ἀπ-, μετ-, δι-, προσμετ-, προαπ-), ἀόρ. παθ. ἐπέμψθη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, εἰσ-, παρ-, ἰπ-, ἰπ-, παρ-, περι-, προαπ-, συν-, μετ-, ἐξ-, περι-), παρακ. παθ. πεπεμμένα (καὶ σύνθετ. μετα-) καὶ τρίτ. ἐνικ. προσπέμψεται, ὑπερσ. προσπέμψατο καὶ ἐξ-

πέριπλο και μεταπεριμέντοι ἦσαν. Ρημ. ἐπιθ. περιπτός, με-
τάπεριπτος, δόλοπεριπτος, περιπετός και μεταπεριπέτος. Ρημ.
παράγ. πομπή, πέμφις.

πενθέω-ω (ἔχω πένθος, πινθῶ τινα), παρατ. ἐπένθηον,
μέλλ. συμπενθήσω, ἀόρ. ἐπένθησα (και σύνθετ. συν-), παρακ.
συμπεντέθηκε. Παθ. πενθοῦμαι.

πένομαι (εἰμι πένης) ἀποθετ. και παρατ. ἐπενόμη.

πέπρωται ὄρα πορεῖν.

περαίνω (φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω) (και σύνθετ. δια-
δικ-), παρατ. ἐπέραινον, μέλλ. περατῶ, ἀόρ. ἐπέραινα (και
σύνθετ. δι-, συν-, συνδι-). Παθ. περαινομαι (και σύνθετ. δια-
ἐκ-), παρατ. παθ. ἐπεραίνομαι, ἀόρ. παθ. ἐπεράνην (και σύν-
θετ. δι-, συν-), μέλλ. μέσ. διαπερατοῦμαι, ἀόρ. μέσ. διαπερα-
νάμη και συνεπερανάμη, παρακ. παθ. πεπέρανται και διαπε-
πέρανται, προστ. πεπεράνω (και σύνθετ. δια-), ἀπαρεμφ. πε-
περάνθαι (και σύνθ. δια-), μετοχ. πεπερασμένος, εὐκτ. πεπε-
ρασμένοι εἰη. Ρημ. ἐπιθ. ἀπέραντος, διαπεραντέον.

περῶω-ω (περῶ) (και σύνθετ. δια-, ἐκ-, δικ-, συνεκ-), μέλλ.
περῶσω, ἀόρ. διεπερῶσα, παρακ. πεπέρακα

περιέπω ὄρα ἔπω.

πετάννυμι (ἀνοίγω). Σύνθετον μόνον ἀναπετάννυμι και πε-
ριπεταννώω, παρατ. ἐπεπετάννυν, ἀόρ. ἀνεπέτασα, καταπέτασα,
περιπέτασα, ἐλεπέτασα, προσπέτασα. Παθ. ἀναπετάννυμαι,
παρατ. ἀνεπεταννώμην και παρακ. ἀναπέπταμαι και καταπέ-
πταμαι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πετασ-, πετάννυμι [=πετάσ-νυμι], ἐπέτασα [=ἐπέτασ-
σα] δι' ἀπλοποιήσεως τῶν δύο Σ, διὰ τοῦτο δὲν τρέπεται τὸ Α εἰς Η.

πέτομαι (ἀποθετ. πετώ) (και σύνθετ. δια-, συνδια-), μέλλ.
ἀναπέτομαι, ἀόρ. Ὺ' σύνθετος—ἐπτόμη (μετὰ τῶν δια-, ἐξ-,
ἀν-, προσ-, ἐπ-, ἀπ-) ἀνευ προστακτικῆς.

πήγνυμι (πήγω τι) (και σύνθετ. συμ-, παρακατα-) και πα-
ργῶω, ἀόρ. ἔπηξα (και σύνθετ. δι-, κατ-, ἐπ-). Παθ. ἤ μέσ. κή-
γνῶμαι (και σύνθετ. ἀπο-, συμ-), παρατ. ἐπηγνυμένη (και σύνθετ.

πρ-), εὐκτ. κήγνυτο, μέλλ. παθ. παρήσομαι (και σύνθ. ἀπο-),
ἀόρ. παθ. ἐπάτην (και σύνθετ. συν-), ἀόρ. μέσ. παρεπήλαμον,
παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πέπηγα (και σύνθετ. συμ-, παρα-), ὑπερσ.
ἐπιπήγειν. Ρημ. ἐπιθ. κηκτός. Ρημ. παράγ. κήξις.

πηδῶω-ω (πηδῶ, πάλλω) (και σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκδια-,
κατα-, ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπερ-, ἐπεισ-), παρατ. ἀπεπήδων και
ἀνεπήδων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπιπηδήσομαι, ἀόρ. ἐπήδησα
(και σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰσ-), παρακ. ἐπι-
πήδηκα, εἰσπεπήδηκα και ὑπερπεπήδηκα, ὑπερσ. ἐξεπιπηδήσειν
και ἐκπεπηδηκώς ἦν. Ρημ. παράγ. κήδησις.

πέζω (σφιγγω, στενοχωρῶ) (και σύνθετ. συμ-), παρατ. ἐπί-
ζον, ἀόρ. ἐπίεσα (και σύνθετ. συν-). Παθ. πιέζομαι (και σύνθετ.
συν-), παρατ. ἐπιεζόμην και ἀόρ. παθ. ἐπιεσθην. Μῖσ. πιέζω
ἐμαυτόν.

πέμπωμι (γμιζω) (και σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐμ-, ἐκ-, συμ-
κατα-), παρατ. ἐμπλήν (και σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐξ-), μέλλ. ἐμ-
πλήσω και ἀναπλήσω, ἀόρ. ἀνέπλησα, ἐνέπλησα, ἐξέπλησα,
ἀπέπλησα, ἐπέπλησα, ἀντετέπλησα, παρακ. ἐμπέπληκα. Μῖσ.
και παθ. πίμπλάμαι (και σύνθετ. ἀνα-, ἐμ-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-,
κατα-), παρατ. ἐνεπιμπλάμην και ἀνεπιμπλάμην, μέλλ. παθ.
ἐμπλησθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐνεπλησάμην και ἀόρ. μέσ. Ὺ' ἐνε-
πλήμην (σπανιώτατα), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπλήσθην (και σύνθετ.
ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) και παθ. ἐνεπλήσθην, περιεπλήσθην και διε-
πλήσθην, παρακ. παθ. ἐμπέπληστοι και μέσ. διαπεπλησμένοις.
Ρημ. ἐπιθ. ἀπληστος και ἐμπληστικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλα-, πη- και ἀναδιπλώσει πί-μ-πη-μι, τὸ θ̄ παρατι-
θέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πέμπωμι (καίω) και συνήθως σύνθετον ἐμπλήμην, πα-
ρατ. ἐνεπίμπρην και περιπίμπρην, μέλλ. ἐμπρῶω, ἀόρ. ἐνέ-
πρῶσα. Παθ. ἐμπίμπραμαι και παραπίμπραμαι, ἀόρ. παθ. ἐνε-
πρήσθην.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πρ-, πη- και ἀναδιπλώσει πί-μ-πη-μι, τὸ θ̄ παρατι-
θέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίνω (πίνω) (καὶ σύνθετ. προ-, συμ-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρατ. ἐπίον (καὶ σύνθετ. προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλ. πίομαι (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐκ-), ἄορ. ἅ' ἐπιον (καὶ σύνθετ. προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν-), παρακ. πέπωκα (καὶ σύνθετ. προ-, ὑπο-, ἐκ-). Παθ. παρατ. ἐπιπόμην, ἄορ. παθ. κατεπόθη καὶ προσέθη καὶ παρακ. παθ. προπέποιται. Ῥημ. ἐπιθ. ὡς οὐσίας. ποτόν, ἀποτός, ποτέος, ποτέον. Ῥημ. παράγ. πότος, πόσις, συμπότης, πῶμα, ἐκπώμα, ποτήριον.

πεπράσκω (πωλῶ). Μόνον ὁ παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακὸς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπράθη, παρακ. παθ. πέπρωμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ὑπερσ. ἐπέπρωτο. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀνακληροῦνται ὑπὸ τοῦ πωλῶ. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπρατος, πρατέος. Τὸ μέσο. κατ' ἀνάλ. πέπρακα ἐμαντόν. Ῥημ. παράγ. πρᾶσις, πρατήρ.

πίπτω (πίπτω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, συνεισ-, παρεμ-, ἐπεισ-), παρατ. ἐπίπτον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετ-, προσ-, παρα-, ἐν-, εἰσ-), μέλλ. δωρ. πεισοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, συμ-, προσ-, ἐμ-, εἰσ-, ὑπο-), ἄορ. ἅ' ἐπσον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰσ-, συνεισ-, ἐπεισ-, προ-), παρακ. πέπτωκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, εἰσ-), ὑπερσ. ἐπεπτώκειν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-) καὶ περιπεπτωκὸς ἦν, ὑποσ. ἀναπεπτωκὸς ὦ, συμπεπτωκὸς ὦ, εὐκτ. πεπτωκὸς εἶην καὶ ἐμπεπτωκὸς εἶην καὶ ἐμπεπτώκοι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀμετάπτωτος. Τὸ πίπτω εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ βάλλω ὡς ἐβάλλω τῆς πόλεως καὶ παθ. ἐκπίπτω τῆς πόλεως. Ῥημ. παράγ. πτώμα, πτώσις καὶ ἀπτώς.

πλανάω—ῶ (ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐπλάνων καὶ παρακ. πεπλανηκός. Μῆσο. καὶ παθ. πλανῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-), παρατ. μέσο. ἐπλανώμην, μῆσο. μέλλ. πλανήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσο ἐπλανήθη (καὶ σύνθετ.

ἐπ-), παρακ. πεπλάνημαι. Ῥηματ. ἐπιθ. πλανητός, πλανητέος. Ῥημ. παραγ. πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλάνης, ἀπλανηκ- πλάττω (μορφώνω, πλάττω, ψεύδη λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συμ-, μετα-), παρατ. ἐπλάττον, ἄορ. ἐπλάσα (καὶ σύνθετ. συν-, περι-). Μῆσο. καὶ παθ. πλάττομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. μέσο. ἐπλάττομην, ἄορ. μέσο. ἐπλασάμην, ἄορ. παθ. ἐπλάσθη, παρακ. μέσο. καὶ παθ. πέπλάσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. πλαστός, εὐπλαστός, ἀδιάπλαστός. Ῥημ. παράγ. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, κορυπλάθος.

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-, δια-, περι-, ἀντιδια-), ἄορ. ἐπλεξα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-). Παθ. πλέκομαι (καὶ σύνθετ. περι-), μέσο. συμπλέκομαι, παρατ. μέσο. συνεπλέκομην, ἄορ. παθ. ἐπλέχθη (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. ἅ' παθ. καὶ ὡς μέσο. συνεπλάκη, ὡς παθ. δὲ διεπλάκη καὶ διεπλάκη, παρακ. παθ. πέπλεγμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, περι-, ἐγκατα-), μέσο. καὶ παθ. συμπέπλεγμαι. Ῥημ. ἐπιθ. πλεκτός. Ῥημ. παράγ. πλέγμα, πλοκή, πλόκαρον.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-, εἰσ-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, κατα-, προσ-, ἀνα-, παρα-, προ-, συμ-, ἀπο-, διεκ-, ἐπανα-, συνεπι-, ἐπεισ-, ἀντεκ-), παρατ. ἐπλεον (καὶ σύνθετ. δι-, εἰσ-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπεισ-, ἐπιξ-), μέλλ. μέσο. πλεόσομαι (καὶ σύνθετ. εἰσ-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-, συμ-) καὶ δωρ. πλεουσοῦμαι (καὶ σύνθετ. εἰσ-, συμ-, ἀπο-, συκα-, ἐπεισ-), ἄορ. ἐπλεουσα (καὶ σύνθετ. δι-, εἰσ-, ἐπ-, ἐξ-, ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, περι-, παρ-, προσ-, συνεξ-, συνεισ-), παρακ. πέπλευκα (καὶ σύνθετ. εἰσ-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρα-, δια-, περι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. εἰσπεπλεύκειν, παρεπεπλεύκειν καὶ περιπεπλεύκειν. Παθ. παρακ. πεπλευσμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἐπλεστός καὶ πλεοντέος. Ῥημ. παράγ. [πλῆσις] πλῆσις, ἐκπλεσις, ἐππλεσις, ἐπέπλεσις, παράπλεσις.

πλήθω (εἶμι πλήρης). Μόνον ἡ θηλ. μετοχ. κλήθουσα. πλήττω (κτυπῶ). Ἄκλουον εἶναι τὸ παῖω καὶ ἰόπειω, ὃ δὲ πλήττω σύνθετος ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω καὶ κωκυπλήττω, κωκυτ-

ἑπαινον καὶ θυπον, σύνθετος δὲ ἀεπλήρτορ, ἐπέπληρτορ καὶ ἀντιπλήρτορ, μέλλ. παύω καὶ τυπτήσω καὶ σύνθετ. ἐκπλήξω, ἐπιπλήξω, καταπλήξω, ἀόρ. ἐπιπύω, ἐπάταξα καὶ σύνθετ. ἐξέπληξα ἐπιπλήξα καὶ κατέπληξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. ἐπύπτομαι καὶ ἐπιπλήττομαι, μέσ. δὲ ἐκπλήττομαι, παρακ. παθ. ἀτυπτόμην καὶ μέσ. ἐξεπλήττομην, μέλλ. παθ. πληρήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐκπλαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπλήγη καὶ ὡς μέσ. ἐξεπλήγη καὶ κατέπληγη, παρακ. παθ. πέπληγμαι (καὶ σύνθετ. παρα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. παρακ. καταπέπληγμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξεπεπλήγην, κατεπεπλήγην καὶ ἀπεπεπλήγην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀντέπληκτος, ἐμπλήκτος, ἀπόπληκτος, ἀπλήκτος, ἀντεπλήκτος, καὶ καταπληκτέος. Ἄντι τοῦ ἐκπλήττομαι λέγεται σπανίως καὶ ἐκπλήττομαι. Ῥημ. παράγ. πλήγῃ, ἐκπλήξῃ, ἐπιπλήξῃ, ἐκπληκτικῶς, κατάπληξῃ, καταπλήξῃ, παραπλήξῃ.

πλουτέω - ὤ (εἶμαι πλούσιος), παρακ. ἐπλούτοον, μέλλ. αὐλοῦσσω, ἀόρ. ἐπλοῦθησα καὶ παρακ. πεπλοῦθηκα.

πλουτέω (καμνω ἄλλον πλούσιον) (καὶ σύνθετ. κατα-). μέλλ. πλουτέω, ἀόρ. ἐπλοῦθησα, παρακ. πεπλοῦθηκα. Παθ. κλωτέομαι καὶ μέσ. πλουτέομαι καὶ συνήθως κατ' ἀνάληψιν κλωτέω ἑμαυτόν.

πλύω (πλύω, καθαρίζω δι' ὕδατος) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. πλύω, ἀόρ. ἐξέπλυσα καὶ περιέπλυσα. Παθ. μόν. παρακ. καταπέπλυται. Ῥημ. ἐπιθ. ἐκπλυτος, ἀντεκπλυτος. Ῥημ. παράγ. πλυτικῶς.

πνέω (φυσῶ) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπεκ-), παρακ. ἐπνευσα, ἀόρ. ἐπνευσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἐξαν-, ἐπ-), παρακ. ἐπιπνευσκα. Παθ. διαπνέομαι. Ῥημ. παράγ. πνευματικῶς, πνοή.

πνίγω (σφίγγω τὸν λαμῶν, στρέφω ἀλλῶ, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) καὶ ἀόρ. ἀπένιξα. Παθ. καὶ μέσ. ἀπενίγομαι, παρακ. παθ. ἐκπνέομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. παθ. ἀπενίγη. Ῥημ. παρακ. τὸ πνέος, πνιγμός.

ποθέω - ὤ (ἐπιθυμῶ ἀπόντα) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), παρακ. ἐπόθησα, μέλλ. ποθήσω καὶ ποθήσομαι καὶ ποθέομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ σπανίως ἐπόθησα. Παθ. ποθέομαι καὶ ἀντιποθέομαι μόνον.

ποιέω - ὤ (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐμ-, ἀντι-, μετα-, προσ-, ἐκ-), παρακ. ἐποίησα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, ἀντ-). μέλλ. ποιήσω (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προσ-), ἀόρ. ἐποίησα (καὶ σύνθετ. ἐν-, εἰς-, μετ-, προσ-, προ-), παρακ. πεποίηκα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐμ-) καὶ πεποιηκῶς εἶμι, ὑποκ. ἐμπεποιήκα καὶ πεποιηκῶς ὤ, ὑπερσ. ἐπεποιήκειν καὶ πεποιηκῶς ἦν, εὐκ. πεποιηκῶς εἶην καὶ σπαν. πεποιήκοιμι. Παθ. ποιούμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-), παρακ. παθ. ἐποιούμην, μέλλ. παθ. μεταποιήθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐποίηθην (καὶ σύνθετ. εἰς-), παρακ. παθ. πεποίημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπεποιήμην. Μέσ. ποιούμαι (καὶ σύνθετ. μετα-, ἀντι-, προσ-, εἰς-), παρακ. μέσ. ἐποιούμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προσ-), μέλλ. μέσ. ποιήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἀόρ. μέσ. ἐποιήσομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, εἰς-, ἐξ-, ἀντ-, παρ-), παρακ. μέσ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην ἴημι. ἐπ. ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποιητός, δημοποίητος, ἐκποίητος, ποιητέος, ποιητέα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάληψιν ποιῶ ἑμαυτόν. Τὸ εἰ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ τινα ἔχουσι παθητ. τὸ ἐν πάσχω καὶ κακῶς πάσχω. Ῥημ. παράγ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητής, προσποίησις.

ποιέλλω (κάμνω ποικίλον) (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. διαποιέειλα καὶ κατεποιέειλα. Παθ. ποιέλλομαι καὶ παρακ. πεποιέειται (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ πεποιέειμένος (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπιθ. ποικιλέος. Ῥημ. παράγ. ποικιλεῖται, ποικιλεῖμα, ποικιλεῖς.

ποιμνέω (βόσκω ποιμνήν) καὶ παρακ. ἐποιμνέομαι. Παθητ. ποιμνέομαι.

πολεμέω - ὤ (κάμνω πόλεμον, οὐ ἀντίθετ. τὸ εἰρήνην θῆναι) καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀπο-, προσ-), παρακ. ἐπολέμοι, μέλλ. πολεμήσω (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-), ἀόρ. ἐπολέμησα (καὶ

σύνθετ. συν-, κατ-, δι-, προσ-, ἀντ-, συγκατ-) παρὰ κ. περὶ ἡμῶν (καὶ σύνθετ. κατα-). Παθ. πολεμοῦμαι, παρατ. παθ. ἐπολεμήθημι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. πολεμησομαι, ἄορ. παθ. ἐπολεμήθη (καὶ σύνθετ. κχτ-), παρακ. παθ. καταπολεμήσομαι καὶ ἐκπολεμήσομαι, μετ' ὄλ. μέλλ. διαπολεμησομαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσπολέμητος καὶ πολεμητέος.

πολεμῶ - ὤ (κάμνω τινὰ πολέμιόν τι). Μόνον σύνθετον ἐκπολεμῶ καὶ ἄορ. ἐξεπολέμωσα. Μίσ. πολεμοῦμαι (=πολέμικ. γίνομαι), μέλλ. μέσ. πολεμώσομαι, ἄορ. μέσ. προσπολεμώσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπολεμήθη, ὑπερσ. μέσ. ἐπεπολέμωτο.

πολιορκέω - ὤ (πολιορκῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-), παρατ. ἐπολιορκοῦμαι, μέλλ. πολιορκήσω καὶ ἄορ. ἐπολιορκήσομαι (καὶ σύνθετ. ἔξ-). Παθ. πολιορκοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-), παρατ. ἐπολιορκόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι καὶ σπαν. παθ. πολιορκηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπολιορκήθη (καὶ σύνθετ. ἔξ-), παρακ. παθ. ἐκπολιορκήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσπολιορκητός καὶ πολιορκητέος.

πολιτεύω (εἰμι πολίτης, κυβερνῶ, ζῶ, διάγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-), παρατ. ἐπολίτευον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. πολιτεύσω καὶ ἄορ. ἐπολίτευσα (καὶ σύνθετ. συν-). Μίσ. καὶ παθ. πολιτεύομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. μέσ. ἐπολίτευόμην, μετ' ὄλ. μέλλ. πολιτεύσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐπολίτευθη (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐν-), ἄορ. μέσ. ἐπολίτευσάμην, παρὰ κ. μέσ. καὶ παθ. πεπολίτευμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. συμ-), ὑπερσ. μέσ. ἤσαν πεπολιτευμένοι. Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντεπολιτευομαι, καταπολιτευομαι, διαπολιτευομαι καὶ μέσ. ἄορ. κατεπολίτευσάμην. Ῥημ. παραγ. πολιτεία, πολιτευμα.

πονέω - ὤ (κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προσ-, συμ-, ἐπι-, δια-, ὑπερ-, συνδια-), παρατ. ἐπόνηον (καὶ σύνθετ. ἔξ-), μέλλ. πονήσω, ἄορ. ἐπόνησα (καὶ σύνθετ. ἔξ-, προσ-, ἐπ- προσεπ-), παρακ. πονήσομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. ἐπεπονήσει. Μίσ. πονοῦμαι, μέσ. δὲ καὶ παθ. διμυπονοῦμαι καὶ ἐκπονοῦμαι, παρατ. μέσ. διμυπονοῦμην, ἄορ. μέσ. διμυπονήσομαι, ἄορ.

παθ. ὡς μέσ. σπανίως διαπονηθείς, ἄορ. παθ. ἐξεπονήθη, παρακ. πονήσομαι, καὶ σπαν. μέσ. πονοῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, ἐπ-), ὑπερσ. παθ. διμυπονηθήν. Ῥημ. ἐπίθ. πονητέος. Ῥημ. παραγ. διαπόνημα.

[πορεύω]. Μόνον ο παρακ. πεπρωμένοι ἐστί, μετοχ. θηλυκ. πεπρωμένη καὶ οὐδ. το πεπρωμένοι.

πορεύω (διαβιβάζω τι, κάμνω νὰ ὀδοιπορῇ τις) (καὶ σύνθετ. δια-, μέλλ. πορεύσω, αορ. ἐπόρευσα. Μίσ. πορεύομαι (καὶ σύνθετ. δια-, συμ-, ἐκ-, ἀπο-, μετα-, περι-), παρατ. ἐπορεύομην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἔξ-, ἀπο-, εἰς-, ἐπ-, ἀντ-, περι-), μέλλ. μέσ. πορεύσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, ἀπο-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπορεύθη (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. μέσ. πεπόρευμαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. δυσπόρευτος, πορευτέος. Ῥημ. παραγ. πορεία, πορεύσιμος.

πορθέω - ὤ (ληλατῶ, ἐρημῶνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόρθον, μέλλ. πορθήσω, ἄορ. ἐπόρθησα (καὶ σύνθετ. ἔξ-, δι-), παρακ. πεπορθήκως. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθοῦμην, παρακ. πεπόρθημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόριζον (καὶ σύνθετ. ἔξ-), μέλλ. πορίω (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προσ-), ἄορ. ἐπόρισσα (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, ἔξ-, συνεξ-), παρακ. πεπόρικα (καὶ σύνθετ. ἐκ-). Μίσ. καὶ παθ. πορίζομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐπορίζομην, μέλλ. συνηρ. ποριοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), μέλλ. παθ. πορισθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπορισάμην (καὶ σύνθετ. ἔξ-, συν-), ἄορ. παθ. ἐπορίσθη (καὶ σύνθετ. ἔξ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. πεπόρισμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐκ-), ὑπερσ. παθ. ἐπεπόριστο καὶ μέσ. καὶ παθ. πεπορισμένος ἦν. Ῥημ. παραγ. ποριστικός, ποριστικός.

πραγματεύομαι (ἀποθετ. ἐναγχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐπραγματεύομην, ἄορ. μέσ. ἐπραγματεύσομαι (καὶ σύνθετ. δι-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πεπραγματεύομαι. Ῥημ. παραγ. πραγματεία.

πράττω (ἐργάζομαι, κάμνω, ὡς οὐδέτ. τὸ εὖ πράττω, κακῶς

πράττω, βέλτιον, χεῖρον κτλ.) (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, ἐκ-, εἰς-), παρατ. ἐπράττω (καὶ σύνθετ. συν-, εἰς-), μέλλ. πράξω (καὶ σύνθετ. συμ-, ἀντι-, εἰς-), ἀόρ. ἐπράξα (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀν-, συνεισ-, συναν-), παρακ. μεταβ. πέπράχα (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ παρακ. ἑ' ἀμεταβ. πέπράχα ὑπερσ. μεταβ. ἐπεπράχων, εὐκτ. πεπράχως εἶη, ὑπερσ. ἑ' ἀμεταβ. ἐπεπράχων. Μῆσ. καὶ παθ. πράττομαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, ἀντι-, κατα-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐπράττομαι (καὶ σύνθετ. δι-, συνδι-, εἰς-), μέλλ. μέσ. πράξομαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, προσδια-) καὶ σπανίως ὡς παθ., μέλλ. παθ. πραχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπράξομαι (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, προσ-, συγκατ-), ἀόρ. παθ. ἐπράχθη (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), παρακ. παθ. καὶ μέσ. πέπράχμαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, κατα-), ὑπερσ. παθ. καὶ μέσ. ἐπεπράχμαι (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-) καὶ διαπεπραγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπράξομαι, διαπεπράξομαι καὶ διαπεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπρακτος, εὐπρακτος, δυσκατάπρακτος, πρακτικός, πρακτικός. Ῥημ. παράγ. πράξις, πράγμα, πράττωρ.

πραῦνω (καταπραῦνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. καταπράυνον, μέλλ. πραῦνω καὶ ἀόρ. ἐπράυνα (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθ. πραινόμεαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐπραινθήν.

πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἀρμόζω). Ἀπαντᾷ κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα καὶ συνήθως μὲν εἶναι ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν, διαπρέπει, πρέπει καὶ πρέπον ἐστί, ὑποτ. πρέπη καὶ πρέπων ἢ, εὐκτ. πρέποι καὶ πρέπον εἶη καὶ πρέποιεν καὶ εἰεν πρέποντες, ἀπρ. πρέπει (καὶ σύνθετ. ἐπι-), μετ. πρέπει πρέπουσα, πρέπον, παρατ. ἐπρέπει καὶ πρέπον ἦν, μέλλ. πρέψει καὶ πρέπον ἔσται, ἀόρ. ἐπρέψε καὶ εὐκτ. διαπρέψειεν.

πρεσβεύω (εἰμί πρεσβύτερος καὶ πρεσβευτής καὶ τιμῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρ-), παρατ. ἐπρεσβον, μέλλ. πρεσβεύω, ἀόρ. ἐπρεσβονα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, παρ-), παρακ. πεπρέσβονα (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. ἐπεπρεσβέων. Μῆσ. πρεσβεύομαι (=διαπραγματεύομαι διὰ πρέσβων, πέμπω πρέσβεις)

σύνθετ. παρα-), παθ. πρεσβεύομαι (=τιμῶμαι καὶ πέμπωμαι πρεσβευτής), παρατ. μέσ. ἐπρεσβεύομαι (καὶ σύνθετ. συμ-), μέλλ. μέσ. πρεσβεύομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπρεσβεύομαι (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παθ. πεπρεσβεύομαι (=πεπραχθαι ὑπὸ τῶν πρεσβέων) καὶ μετοχ. τὰ πεπρεσβεύομαι (=τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν πρέσβων). Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπρεσβεύομαι (=πέμπω καὶ ἐγὼ πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατατ. καὶ τὸ διαπρεσβεύομαι (ἀρροιβάζω πέμπω πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατατ. Ῥημ. παράγ. πρεσβεία, πρέσβεις, πρεσβευτής, παραπρεσβία.

προθυμοῦμαι (εἰμί πρόθυμος) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. συμ-), παρατ. προθυμοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-), μέλλ. μέσ. προθυμήσομαι (καὶ σύνθετ. συμ-) καὶ σπανιώτ. παθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. προθυμήθη (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπιθ. προθυμητός.

προσιμιάζομαι (κάνω προσίμιον) ἀποθετ., μέλλ. μέσ. προσιμιάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπροσιμιάσομαι.

προσδοκάω - ᾠ (περιμένω, ἐλπίζω), παρατ. προσδοκῶν, ἀόρ. προσδοκῆσα. Παθ. προσδοκάμαι, παρατ. προσδοκῶμαι καὶ ἀόρ. παθ. προσδοκῆθη. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροσδοκῆτος καὶ προσδοκῆτος. Ῥημ. παράγ. προσδοκίμος, προσδοκῆμα, προσδοκία.

προσκυνέω - ᾠ (προσκυνῶ), παρατ. προσκύνουν, μέλλ. προσκυνήσω καὶ ἀόρ. προσκυνήσω. Παθ. μόνον προσκυνῶμαι.

προφασίζομαι (προβάλλω προφασιν) ἀποθετ., παρατ. προφασίζομαι, μέλλ. μέσ. προφασισοῦμαι, ἀόρ. μέσ. προφασισοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. προφασισθῆν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροφασιστος καὶ εὐπροφασιστος.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλομαι, ἀμαρτένω, ἀποτυγχάνω) (καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. πταίω, ἀόρ. ἐπταίω (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐπταίω καὶ προσέπταίω. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπταίωτος. Ῥημ. παράγ. πταίσμα.

πτήσσω (ζακύνω ὑπὸ φόβου, τρομάζω) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. ὑπέπτησον, ἀόρ. ἐπτηξα (καὶ σύνθετ. ὑπ-), παρακ. ἐπτηξα καὶ κατέπτηξα.

πτύσσω (διπλώνω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις εἶναι μόνον σύνθετον ἀναπτύσσω (ξεδιπλώνω) καὶ ἄορ. περιέπτυξα. Παθ. ἀναπτύσσομαι καὶ διαπτύσσομαι, ἄορ. παθ. ἀνεπτύθη καὶ παθ. παρακ. ἀνεπτύγμαι. Μίσ. περιπτύσσομαι καὶ παρατ. μίσ. περιπτύσσομαι.

πτύω (πτύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-) καὶ ἄορ. κατὰ πτύω μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάπτυστος.

πτωχεύω (εἶμαι πτωχός) καὶ ἄορ. ἐπτώχευσα. Ῥημ. παράγ. πτωχεία.

πυνθάνομαι (ἔρωτῶ, μαθηθάνω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνα-), παρατ. ἐπυνθαρόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. μίσ. πυνθάνομαι, ἄορ. μίσ. ἐπυνθόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-, δι-), παρακ. πέπυθόμην (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. ἐπεπύθόμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἔκλυτος, ἄπλυτος, καὶ πυνθάνομαι. Ῥημ. παράγ. πύστις.

πωλέω-ῶ (πωλῶ) (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπώλομαι (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἀπεδίδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. μίσ. ἀπεδόμην, παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ λιπράσκομαι, παρακ. ἐπωλόμην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπωλήθη καὶ ἐπράθη, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπέπρατο. Ῥημ. παράγ. πώλησις, πώλημα, πωλητήριο.

P

ραδιουργέω-ῶ (μετ' εὐκολίας, κουφότητος καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὐ ἀντιθετὸν τὸ προνοῶ καὶ φιλοπονοῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὸς ραδιουργῶ καὶ ὁ παθ. ραδιουργοῦμαι.

ραθυμέω-ῶ (ἀμελῶ, ἀποφεύγω τοὺς κόπους) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. καταραθυμήσω. ἄορ. καταραθυμήσα καὶ ἀπεραθυμήσα, παρακ. ἐραθυμήκα. Παθητ. παρακ. ἐα καταραθυμημένα (= τὰ διὰ ραθυμίας ἀποβεβλημένα).

ράπτω (ράπτω, κεντῶ, μηχανορραφῶ). Μόνον σύνθετ. συρρά-

πω, μέλλ. ἀπορράψω. Παθ. ἄορ. ἐρράφην καὶ παθ. παρακ. ἐρράμμα καὶ ἐγνατέρραμμα. Ῥημ. ἐπίθ. ῥαπίς.

ῥέπω (ἀμεταβ. κλίνω, γέρνω) καὶ ἄορ. ἔρρησα μόνον Ῥημ. παράγ. ῥοπή καὶ ἀνίρροπος καὶ ῥόπαλον.

ῥέω, ῥεῖς, ῥεῖ κτλ. (ῥέω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατα-, δια-, συρ-, ἀνα-, παρα-, ἀπο-, ὑπο-, εἰς-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περι-κατα-), παρατ. ἔρρεον (καὶ σύνθετ. συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. μίσ. ὡς ἐνεργ. εἰσρρήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἐρρήην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-, συν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, κατ-), παρακ. ἐρρήημα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-, παρ-, περι-), ὑπερσ. συναρρήειν καὶ συναρρηγῶς ἦν. Παθ. παρατ. περιρρεῖτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρητος, ἐπίρρητος καὶ περιρρητος. Ῥημ. παράγ. [ῥός] ῥοῦς, ῥοή, ῥεῦμα, ῥύσις.

ῥήγνυμι (σχίζω). Μόνον σύνθετον καταρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμι, παραρρήγνυμι καὶ περιρρήγνυμι, παρατ. ἀναρρήγνυν καὶ καταρρήγνυν, μέλλ. ἀναρρήξω, ἄορ. ἔρρηξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, περι-). Μίσ. καὶ παθ. ῥήγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, ἀπο-), παρατ. ἐρρηγνύμην (καὶ σύνθετ. περι-, παρ-), ἄορ. μίσ. καταρρηξάμην καὶ περικαταρρηξάμην, ἄορ. παθ. ἐρράγην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρακ. ῥ' ὡς παθ. ἢ μίσ. διάρρωγα, ὑπερσ. συναρρώγει, Ῥημ. παράγ. ῥήγμα.

ριγῶ-ῶ (κρυώνω) ὑποτακτ. ριγῶ, εὐκτ. καὶ προστακτ. ἔλλειπσι, ἀπαρ. ριγῶν, μετοχ. ριγῶν, ριγῶντος, μέλλ. ριγῶσω.

ρίπτω (ρίπτω) (καὶ σύνθετ. δια-, μετα-), καὶ ριπίτω-ῶ (καὶ σύνθετ. δια-, ἀνα-, ἐπι-, ἐπανα-), παρατ. ἔρριπτον καὶ ἐρρίπιον (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλ. ρίψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. ἔρρησα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-), παρακ. ἔρριφα. Παθ. ρίπιμα (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ ριπιῶμαι, ἄορ. παθ. ῥ' ἐρρίφην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. παθ. ἔρριμμα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Τὸ μίσ. κατ' ἀνάλυσ. ριπιῶ ἐμαντιῶν. Τὸ ριπιῶ καὶ διαρριπιῶ εἶναι ἀμεταβλ. καὶ ἴσον μέσφ. Ῥημ. παράγ. ρίψις καὶ σύνθετον ρίψασις.

ροφέω-ῶ (ροφῶ) καὶ καταροφῶ καὶ ἄορ. ἀπαρροφῆσα μόνον
ANSM. RHM. KAI ONOM. Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΟΥ. 8

ῥώννυμι (ἐνδυναμείνω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπέρρωσα, ὁ ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), ὁ παρακ. ἐρρωμαί, καὶ ὑπερσ. ἐρρώμην (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐπ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἄρρωστος καὶ ἄρρωστος. Ῥημ. παραγ. ῥώμη.

Σ

σαλπίζω (σαλπίζω) καὶ ἀόρ. ἐσάλπιγξα μόνον. Ῥημ. παραγ. σαλπικτής.

σατραπεύω (εἶμαι σατράπης ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης) καὶ παρατ. ἐσατράπευον μόνον. Ῥημ. παράγ. σατραπεία.

σθέννυμι (σθῆνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐσθεσσαί (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Παθ. ἀποσθέννυμι καὶ κατασθέννυμι. παρατ. ἀπεσθεννύμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεσθέσθην καὶ κατασθέσθην, ἀόρ. ἑ' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπεσθήκειν. Ῥημ. παράγ. σθεστήριος.

σέβω (σέβομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς (σπανίως) καὶ συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, παρατ. ἐσεβόμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σεσθεισαί. Ῥημ. παραγ. σεμνός, σύνθετ. ἀσεβής, εὐσεβής.

σεῖω (κλονῶ, ταράττω) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-), παρατ. ἐσειον (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἐσεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, κατ-). Παθ. σείομαι, ἀόρ. παθ. ἐσεισθην (καὶ σύνθετ. προεπαν-). Μέσ. ἀποσειομαι τε καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπεσεισάμην τε. Ῥημ. ἐπίθ. διάσειστος. Ῥημ. παραγ. σεισμός.

σεμνύνω (κάμνω σεμνόν, καλλωπίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐσεμνύον. Μέσ. σεμνύομαι (=καμαρώνω) (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), παρατ. ἐσεμνυόμην καὶ ἀόρ. μέσ. ἐσεμνυάμην.

σημαίνω (δίδω σημεῖον, προστάσσω, δηλώ, σφραγίζω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐν-), παρατ. ἐσημαιοί (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. σημαῖω, ἀόρ. ἐσημάηκα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Παθ. σημαιόμαι, ἀόρ. παθ. ἐσημάηθην (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπ-), παρακ.

παθ. ἐσημάησμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-). Μέσ. ἐπισημαιόμαι (=διὰ σημείου δηλώ τι καὶ ἐγκρίνω) καὶ ἐνοσημαιόμαι (=ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρατ. μέσ. ἐπισημαιόμην καὶ ἀπεσημαιόμην τε (=ἐδῆμευον), μέλλ. μέσ. ἐπισημαίσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐσημηγάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, παρ-, συν-).

σήπω (σαπίζω) καὶ κατασήπω μόνον. Παθ. σήπομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. παθ. ἑ' κατασαλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἑ' ἐσάλην, παρακ. ἑ' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀποσίσηπα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσηπιος. Ῥημ. παραγ. σήψις, σαπρός.

σιγάω-ῶ (οὐδόλως φθέγγομαι) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. ἐσίγων, ἀόρ. ἐσίγησα (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. σείγηκα. Παθ. σιγῶμαι, μέλλ. παθ. σιγηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην, παρακ. παθ. σείγημαι, μετ' ὄλ. μέλλ. σείγησομαι.

σίνομαι (ἀποθετ. = βλάπτω) καὶ παρατ. ἐσινόμην. Ῥημ. παράγ. σίτος (τό), σύνθετ. ἀσινής.

σιτέω-ῶ (τρέφω). Μόνον σύνθετον συσσιτέω-ῶ (εἶμι συσσιτός, συντρέφω) καὶ παρασιτέω (εἶμι παράσιτος), παρατ. συσσιτόν, ἀόρ. συσσιτήσα καὶ ἀποσυσσιτήσα (=δὲν παρηυρήθην ἐν τῷ συσσιτίῳ), παρακ. συσσιτήκα. Μέσ. σιτοῦμαι (τρέφω) καὶ παρατ. ἐσιτοῦμην. Ῥημ. παραγ. σίτησις.

σιωπάω-ῶ (σιωπῶ, δὲν ὀμιλῶ) (καὶ σύνθετ. κατα-, ὑπο-), παρατ. ἐσιώπων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι, ἀόρ. ἐσιώπησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-), παρακ. σεσιώπηκα (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Παθ. σιωπῶμαι, μέλλ. παθ. σιωπηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιωπήθην (καὶ σύνθετ. κατ-) καὶ μέσ. ἀόρ. κατσειωπησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. κατασιωπητέος.

σκάπτω (σκάπτω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-), παρατ. ἐσκαπτον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. σκάψω, ἀόρ. κατέσκαφα (καὶ σύνθετ. συκατ-), παρακ. κατέσκαφα. Παθ. σκάπτομαι (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. κατσεκαπτόμην, ἀόρ. παθ. κατσεκάην, παρακ. παθ. ἐσκαμμαί (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. παράγ. τασκαφή.

σκεδάννυμι (σκορπίζω). Μόνον σύνθετον διασκεδάννυμι, πα-

ρατ. κατεσκεδάσθη, ἄορ. διεσκεδάσα, κατεσκεδάσα και ἀπο-
σκεδάσα. Μίσ. και παθ. σκεδάσθημι (και σύνθετ. δια-, ἀπο-,
ἐπι-), παρατ. μέσ. ἐσκεδάσθημι, ἄορ. παθ. ὤσκημι, ἐσκεδάσθη
(και σύνθετ. δι-), ἄορ. μέσ. κατεσκεδάσθημι τι και ἀπεσκεδα-
σάμητι, παρακ. μέσ. και παθ. ἐσκεδάσθαι (και σύνθετ. δι-,
κατ-), ὑπερσ. μέσ. διεσκεδάσθημι. Ῥημ. ἐπιθ. σκεδαστός. Ἐντὶ
τοῦ ἀποσκεδάσθησθαι λέγεται σπανίως και ἀποσκιδασθαι.

σκέπτομαι ὄρα σκοπέω — ὦ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὀρθῆς, παραγγέλλω).
Μόνον σύνθετον ἐπισκήπτω, παρατ. ἐπέσκηπτον και κατέσκηπτον,
μέλλ. ἐπισκήψω, ἄορ. ἐπέσκηψα, ἐγκατέσκηψα και ἀπέσκηψα.
Μίσ. σκήπτομαι (=προφασίζομαι) (και σύνθετ. ἐπι-), παρατ.
μέσ. ἐσκηπτόμη (και σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκήψομαι, ἄορ.
μέσ. ἐσκηψάμη (και σύνθετ. ἐπ-, ἐνεπ-). ἄορ. παθ. ἐπεσκήσθη,
παρακ. μέσ. ἐπέσκημαι. Ῥημ. παραγ. σκηπτός, σκήψις, ἐπι-
σκήψις, σκηπτοῦχος.

σκοπέω — ὦ (πκρατηρῶ, σκέπτομαι) (και σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-,
δικ-, προ-, περι-, συν-, ἐπανα-, συνδια-) και σκοπέομαι — ὄμαι
(και σύνθετ. ἐπι-, δια-, κατα-, συνδια-), παρατ. ἐσκόπου (και
σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, προ-, συνεπ-) και ἐσκοπούμη (και σύνθετ.
δι-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκέψομαι (και σύνθετ. δια-, ἐπι-, κατα-, ἐπα-
να-, συνεπ-), ἄορ. μέσ. ἐσκεψάμη (και σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-,
κατ-, προ-, περι-, ἐπαν-, συνεπ-, συνδι-), παρακ. μέσ. ἐσκεψμαι
(και σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκοποῦμαι ὑπό τιος και ἐπισκοποῦμαι
(σπανίως), παρακ. παθ. προέσκεμμαι, ὑπερσ. παθ. προέσκεπτο,
μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀσκεπτος, ἀπρόσκε-
πτος, ἀνεπίσκεπτος, εὐσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἀξιοσκεπτος, σκε-
πτός, — τέον, διασκεπτέον, ἐπισκεπτός, — τέον, σκεπτέον. Τό
μέσ. κατ' ἀνάλοισιν ἐπισκοπῶ ἐμαντόν. Ῥημ. παραγ. σκέψις,
σκέψιμα.

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Μόνον σύνθετον συσκοτάζει και
συσκοτάζομαι, παρατ. συσκοτάζει και ἄορ. συσκοτάσσει.

σκόπτω (περιπαίζω) (και σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐσκόπτω

(και σύνθετ. ἐπ-), ἄορ. ἐσκόψα (και σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκόπτο-
μαι, παρατ. διεσκόπτομη, ἄορ. παθ. διεσκόψθη και ὑπερσ.,
παθ. διεσκόπτο. Ῥημ. παραγ. σκόψιμα.

σπῶ — ὦ (ἐλκω, ἄνασπῶ) (και σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-,
παρα-, περι-, συ-, ὑπε-), παρατ. συνέσπων και ἐπέσπων, ἄορ.
ἐσπῶσα (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρακ. ἀνέσπῶσα.
Μίσ. και παθ. ἐπισπῶμαι (και σύνθετ. συ-), και παθ. διασπῶ-
μαι και κατασπῶμαι, παρατ. μέσ. και παθ. ἀπεσπῶμη και μέσ.
παρεσπῶμη, μέσ. μέλλ. ἐπισπῶσομαι, διασπῶσομαι, μέλλ. παθ.
διασπῶσθαι, ἄορ. ἐσπῶσάμητι (και σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρ-,
περ-, ὑπε-, συνεπ-), ἄορ. παθ. ἀπεσπῶσθη, διεσπῶσθη, κατε-
σπῶσθη, ἐπεσπῶσθη και συγκατεσπῶσθη, παρακ. μέσ. ἐσπῶ-
σαι, μέσ. και παθ. διεσπῶσαι και παθ. ἀνέσπῶσαι. Ῥημ.
παθ. ἐγῶσπαιστος, ἀδιάσπαιστος, οὐσπαιστος, εὐπερίσπαιστος,
νεγῶσπαιστος. Ῥημ. παραγ. σπῶσμα, σπῶσμός.

σπῶ — ὦ (συστρέφω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις
καὶ ὡς κλύει συσπείρωμαι (=συμμάζευμαι), ἄορ. παθ. ὡς
καὶ σπείρωμαι και παρὰκ. μέσ. συσπείρωμαι.

σπῶ — ὦ (σπείρω). μέλλ. σπείρω, ἄορ. ἐσπείρω (και σύνθετ. δι-,
κατ-). Μίσ. και παθ. σπείρωμαι (και σύνθετ. δια-), παρατ. μέσ.
διεσπείρωμη, ἄορ. παθ. και ὡς μέσ. ἐσπείρω (και σύνθετ. δι-),
παρακ. μέσ. και παθ. ἐσπείρωμαι (και σύνθετ. δι-) και παθ. κατέ-
σπείρωμαι και λυρεσπείρωμαι. Ῥημ. ἐπιθ. σπαιρός. Ῥημ. παραγ.
σπείρω, σπείρος, σπείρά, ὁ σπαιροτής.

σπένδω (κάμνω σπονδήν) (και σύνθετ. συ-), παρατ. ἐσπέν-
δω, ἄορ. ἐσπείσα (και σύνθετ. ἀπ-). Μίσον σπένδομαι (κάμνω
σπένδακ δια σπονδῶν) (και σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐσπένδομη,
μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ἄορ. μέσ. ἐσπείσάμη, παρακ. μέσ. και
παθ. ἐσπείσομαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπείσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀσπείστος.
Ῥημ. παραγ. σπείρῃ, σύνθετ. ἀσπείρῃς, ἐσπείρῃς, σπείρ-
σπείρῃς.

σπεύδω (βιάζω τινά, συνήθ. ἀμεταβ. βιάζομαι, ταχύνω)
(και σύνθετ. ἐπ-, κατα-), παρατ. ἐσπεύδομαι (και σύνθετ. ἐπ-,

ἀντ-), μέλλ. σπεύσω (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. ἐσπευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συνεπ-). Ῥημ. πρκαγ. σπουδή.

σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρασκευάζω, σπουδαιολογῶ) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. σπουδάζον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι καὶ παθ. πρκακ. ἐσπούδασμαι καὶ διεσπούδασμαι. Ῥημ. ἐπιθ. σπουδαστικός, ἀξιοσπουδαστος, σπουδαστικός, -τέον. Ῥημ. παράγ. σπουδασμα. σπουδαστικός.

στέλλω (ἐνδύω, παρασκευάζω, πέμπω). Σύνθετον μόνον ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, διαστέλλω, συστέλλω, περιστέλλω, προστέλλω, προσυποστέλλω, παρατ. ἀπέστέλλον, ἀρέστέλλον, ἐπέστέλλον καὶ ζυγαπέστέλλον, μέλλ. ἀποστελῶ, ἀόρ. ἐστείλα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, περι-, συν-, συναπ-, προσεπ-, προαπ-), παρακ. ἀπέσταλκα, ἐπέσταλκα καὶ διαπέσταλκός ὦ, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν καὶ ἐπεστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι (καὶ σύνθετ. συ-), παθ. ἀποστέλλομαι καὶ ἐπιστέλλομαι, μέσ. ἀποθ. ἐποστέλλομαι, πρκακ. παθ. ἀρεστέλλομαι καὶ ἀπεστέλλομαι, μέλλ. παθ. ἀποσταλέσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεστάλην (καὶ συναπ. πρκαπ-) καὶ ἐπεστάλην, ἀόρ. μέσ. ὑπεστείλαμαι, πρκακ. μέσ. ἐστᾶλμαι (= ἐνδέδομαι) καὶ παθ. ἀπέσταλμαι, ἐπέσταλμαι (καὶ προσεπ-), συπέσταλμαι καὶ μέσ. καὶ παθ. προσεστᾶλμαι, ὑπερσ. παθ. ἀπεστάλην. Ῥημ. πρκαγ. σιολή, ἀγισιολή, ἐπισιολή, σιόλος, ἀπόσιολος.

στενάζω (στενάζω, ἀναστενάζω). Μόνον ὁ μέλλ. στενάξω καὶ ἀόρ. ἐστενάξα καὶ ἀρεστέναξα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀστενάκτος. Ῥημ. παράγ. στεναγμός. Ὁ ἐνεστώς ἀνεκπληροῦται ὑπὸ τοῦ στένω.

στενῶ (στενάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ στενάζω. Ῥημ. παράγ. στόνος.

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ), μέλλ. στέρξω, ἀόρ. ἐστερξα. Παθ. στέργομαι. Ῥημ. ἐπιθ. στεργτέον. Ῥημ. παράγ. στοργή, ἀστοργος, γυλ'στοργος.

στερέω-ω (ἀποστερέω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ στερίσκω,

παρατ. ἀπεστέρον, μέλλ. στερήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. ἐστέρησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συναπ-), παρακ. ἀπεστέρηκα. Παθ. στέρομαι (ὡς παρακ. = εἶμαι ἐστερημένος) καὶ στερίσκομαι καὶ ἀποστεροῦμαι, παρατ. ἐστερόμην καὶ ἀποστεροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στερήσομαι καὶ ἀποστερήσομαι (ὁ δὲ ἀποστερηθήσομαι ἀμφίβολος), ἀόρ. παθ. ἐστερήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προαπ-), πρκακ. παθ. ἐστέρημαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐστερήμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωσ. στερῶ ἐμαυτὸν καὶ ἀποστερῶ ἐμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. στέρησις, ἀποστέρησις, ἀποστερητής.

στέρω (στεφανῶ) καὶ ἀόρ. ἐστεψα. Παθ. παρακ. ἐστομμαι καὶ χαρίστεμμαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ στεριῶ. Ῥημ. παράγ. στέφ-ατος, στέφ-αρη.

στοχάζομαι (ἀποθ. σκοπεῖω, ἐπιτυχάνω, εἰκάζω), παρατ. ἐστοχάζομαι, μέλλ. μέσ. στοχάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐστοχασάμην, πρκακ. μέσ. ἐστόχασμαι. Ῥημ. παράγ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικός.

στρατεύω (ἐκστρατεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρατ. ἐστράτευον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), μέλλ. στρατεύσω (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἐξ-). Μέσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρατ. μέσ. ἐστρατεύομαι (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. στρατεύσομαι (καὶ σύνθετ. συ-), ἀόρ. μέσ. ἐστρατεύομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μέσ. ἐστράτευμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐστρατεύμην. Παθητ. δὲ στρατεία γίγνεται. Ῥημ. ἐπιθ. ἀστράτευτος καὶ ἐκστρατευτέον. Ῥημ. παράγ. στρατεία, στρατεύμα, ἐπιστρατεία, συστρατεία, στρατεύσιμος.

στρατηγέω-ω (εἶμι στρατηγός) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐστρατήγουν (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. στρατηγήσω, ἀόρ. ἐστρατήγησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. ἐστρατήγηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἐστρατηγήσω. Παθ. στρατηγῶμαι καὶ παθ. παρακ. τὰ ἐστρατηγήματα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀστρατήγητος καὶ στρατηγητέον. Ῥημ. παράγ. στρατήγημα.

στρατοπεδεύω (κάμνω στρατόπεδον, συγκατασκευάζω τὸ στρατόν, ἀμεταβ. δὲ σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἰστρατοπέδευον, ἄορ. ἰστρατοπέδευσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἰστρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. στρατοπεδεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἰστρατοπεδευσάμην (καὶ σύνθετ. κατ-, περι-), παρακ. μέσ. ἰστρατοπέδευμαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-, περι-), ὑπερσ. μέσ. ἰστρατοπεδεύμην. Ὡς ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι) καὶ μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθημι τὸ στρατόπεδον), παρατ. ἀποστρατοπεδεύομαι καὶ συνστρατοπεδεύομαι (=ὁμοῦ ἰστρατοπέδευον), ἄορ. μέσ. ἀποστρατοπεδευσάμην, ἰξεστρατοπεδευσάμην (=ἔξω ἰστρατοπέδευσα) καὶ μεταστρατοπεδευσάμην, παρακ. μέσ. ἰξεστρατοπέδευμαι. Ῥημ. παράγ. στρατοπέδεια, στρατοπέδεις.

στρεβλόω-ῶ (βασανίζω διὰ τῆς στρίβλης, βασανιστικῶ ὄργανου) καὶ ἄορ. ἐστρεβλώσα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. στρεβλόομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, ἄορ. παθ. ἐστρεβλώθη.

στρέφω (στρέφω τι, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρα-, ὑπο-), παρατ. ἐστρεφον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπι-, μετα-), μέλλ. ἀποστρέψω, διαστρέψω καὶ ἐπιστρέψω, ἄορ. τρέψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπο-, ἀντι-, ἐπι-, ἐπαν-, κατ-, μετα-, συν-, ὑπο-). Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἐπανα-, συγκατα-), παρατ. ἐστρεφόμεναι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀν-, συν-, κατ-, περι-), μέλλ. μέσ. ἀποστρέψομαι καὶ καταστρέψομαι, μέλλ. παθ. ἀναστρεφθήσομαι καὶ μεταστρεφθήσομαι, ἄορ. παθ. μέσ. κατεστρεφάμην (καὶ συγκατα-) ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐστράφη (καὶ σύνθετ. μετα-, ὑπο-, ἀπο-, ἀν-, ἐπι-, κατ-), ἄορ. παθ. σπανίως στρεφθεῖς, παρακ. παθ. ἐστράφη (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντι-) καὶ μέσ. ἀπεστράφημαι, κατέστράφημαι, συνέστρημαι, ὑπερσ. παθ. κατεστράμην καὶ μέσ. συνεστράμην, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κατεστράμην ἴσως ἴσως. Ῥημ. ἐπίθ. στρεφθεῖς, ἀναστρεφθεῖς.

Τὸ μέσ. καὶ στρέφω ἐμαυτὸν. Τὸ δὲ στρέφω ἐνίοτε = στρέφομαι. Ῥημ. παράγ. στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, καταστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, συστροφή, ὑποστροφή.

στρώννυμι (στρώνω), παρατ. κατεστρώννυμι, ἄορ. ἰστρώσα. Παθ. ἐποστρώννυμι, παρακ. παθ. ἐστρωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐστρωτος. Ῥημ. παράγ. στρώμα, στρωμνή, στρωματοδυσμος.

συλάω-ῶ (ξεγυμνῶν φονευθέντα πολεμιστῆν, λεηλατῶ, κλέπτω, κούρσῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. συλήσω, ἄορ. ἐσούλησα, παρακ. ἐσούληκα. Παθ. συλώμαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἄορ. παθ. ἐσούληθη, παρακ. παθ. ἐσούλημαι, ὑπερσ. παθ. ἐσούλημην. Ῥημ. παράγ. σούλησις.

συμμαχέω-ῶ (εἶμαι σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουμι, μέλλ. συμμαχήσω, ἄορ. συνεμάχησα. Παθ. συμμαχία γίγνεται καὶ πράττεται.

συρίττω (συρίζω), παρατ. ἐσυρίττον (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ ἄορ. ἐσυρίξα. Ῥημ. παραγ. συρίξ, συρίγγος.

σφαγιάζομαι (θύω, σφάζω θύματα) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διώθεο. καὶ σπανίως ὡς παθ. χίμαιρα σφαγιάζεται, παρατ. ὡς ἐνεργ. ἐσφαγιάζομαι, ἄορ. μέσ. ἐσφαγιάσμη (καὶ σύνθετ. ἐπι-).

σφάλλω (κάμνω τινὰ νὰ σφάλληται, κλονῶ, ταράττω), μέλλ. σφαλῶ, ἄορ. ἐσφαλα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. σφάλλομαι, παρατ. μέσ. ἐσφαλλόμην, μέλλ. σφαλίσομαι καὶ σπανίως σφαλοῦμαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐσφάλην (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-), παρακ. μέσ. ἐσφάλμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, παρα-). Παθ. σφάλλομαι (=κλονοῦμαι), ἄορ. παθ. ἐσφάλην (=ἠττήθη), παρακ. παθ. ἐσφάλμαι (ἠττημαι, βέβλαμμαι) ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην. Ῥημ. παραγ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

σφάττω (σφάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), παρατ. ἐσφάττον (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ σπαν. ἐσφαζομαι, ἄορ. ἐσφαξα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-). Παθ. σφαττομαι καὶ μέσ. καὶ παθ. ἀποσφάττομαι, μέλλ. παθ. ἀποσφάττομαι καὶ ἐπισφάττομαι, ἄορ. παθ. ἀποσφάττην, ἐπισφάττην καὶ κατεσφάττην, παρακ. παθ. ἐσφαγμαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκη. σφάττω ἐμαυτὸν (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-). Ῥημ. παράγ. σφαγή, σφάγιον.

σφετερίζω (σφετερίζομαι, οικειοποιούμαι) και άόρ. έσφετερίζομαι. Μίσ. σφετερίζομαι και μέσ. άόρ. έσφετερισάμην.

σφραγίζω (έπιβάλλω σφραγίδα). Παρά τοίς Άττικοίς κελόλογοις μόνον ώς άποθετ. τó μέσ. έπισφραγίζομαι (και σύνθετ. προσεπ-), άόρ. μέσ. έσφραγισάμην (και σύνθετ. έπ-). Παθ. μόνον άόρ. έπισφραγίσθην και παθ. παρακ. κατεσφράγισμαι και προσφραγισμένος. Ρημ. έπίθ. σφραγιστός.

σχετλιόζω (νομίζω ένμαυτόν σχέτλιον, έθλιον, ταλαιπωρον άγανακτώ, μεμφιμοιρώ), παρατ. έσχετλιαζομαι, μέλλ. σχετλιαζώ και άόρ. έσχετλιασα. Ρημ. παραγ. σχετλιασμός.

σχιζώ (διαχωρίζω, διαιρώ, κόπτω), παρατ. έσχιζομαι, μέλλ. κατασχιζώ, άόρ. έσχιζομαι (και σύνθετ. δι-, κατ-). Μίσ. και παθ. σχιζομαι (και σύνθετ. δια-, άπο-), παρατ. παθ. άπεσχιζόμην και μέσ. περισχιζόμην, μέλλ. παθ. διασχιθήσομαι, άόρ. παθ. έσχισθην, όστις και ώς μέσ. (= διεφώνησα, διηρέθην) και παθ. και μέσ. διεσχίσθην, παρακ. παθ. έσχιζομαι (και σύνθετ. δι-, άπ-), μετ' όλ. μέλλ. διεσχισμένος έσομαι. Ρημ. έπίθ. σχιστός, άσχιστός, όλόσχιστός. Ρημ. παραγ. σχισίς.

σχολάζω (άργώ, εύκαιρώ και άσχολοῦμαι περί τι), παρατ. έσχολαζομαι, άόρ. έσχολάσα, παρακ. έσχολακα.

σφίζω (σφίζω, έλευθερώ, διαφυλάττω, διατηρώ) (και σύνθετ. δια-, έκ-, άνα-, συνδια-), παρατ. έσφιζομαι (και σύνθετ. δι-), μέλλ. σφίσω (και σύνθετ. δια-, συνδια-), άόρ. έσφισα (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-, έξ-, συναν-, συνδι-, συνεξ-), παρακ. σέσφιχα (και σύνθετ. δια-), ύπερσ. σεσφικώς ήν και διεσφίσειν, μετ' όλ. μέλλ. διασφικώς έσομαι. Μίσ. και παθ. σφίζομαι (και σύνθετ. δια-, άνα-), παρατ. μέσ. και παθ. έσφισόμην (και σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ. και ώς μέσ. σωθήσομαι (και σύνθετ. δια-), μέλλ. μέσ. διασφισομαι τι και άνασφισομαι τι, άόρ. παθ. και ώς μέσ. έσφισθην (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-), άόρ. μέσ. διεσφισάμην τι και άνασφισάμην τι, παρακ. μέσ. και παθ. σέσφισμαι και σέσφισμαι κτλ. σφισώται και σέσφισται (και σύνθετ. δια-), ύπερσ. έσφισασο ή έσέ-

σφισσο. Τό μέσ. αύτοπαθ. και σφίζω έμαυτόν. Ρημ. έπίθ. διασφισσιον. Ρημ. παραγ. σῶμα, σωτήρ. άσωτος.

ΣΗΜ. Πηγεται εκ δύο ρημάτων σφίζω και τού ποιητ. σάω, διά τούτου έ παθ. μέλλ. σωθήσομαι, έ άόρ. έσάθην και έ παρακ. σέσωμαι, σῶμα, σωτήρ, άσωτος είναι άνυπόγραφοι.

σωφρονέω—ώ (είμι σῶφρων, φρόνιμος, έγκρατής), παρατ. έσωφρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, άόρ. έσωφρόνησα, παρακ. σέσωφρόνηκα. Παθ. παρακ. τά σέσωφρονημένα (=τά μετά σωφροσύνησ πεπραγμένα). Ρημ. παραγ. σωφρόνημα, σωφρονητικός.

σωφρονίζω (ποιώ τινα σῶφρονα) και άόρ. έσωφρόνισα. Άόρ. παθ. έσωφροτίσθην και παθ. παρακ. σέσωφροτισμαι. Ρημ. παραγ. σωφρομιστήριο, σωφρομιστής, σωφρομιστής.

T

ταλαιπωρέω—ώ (= κάμνω τινά ταλαιπωρον, κταπονώ, άμεταβ. δέ = κκλοπαθώ) (και σύνθετ. έπι-, προσ-, συνδια-), παρατ. έταλαιπώρομαι, άόρ. έταλαιπώρησα, παρακ. τεταλαιπώρηκα. Μίσ. και παθ. ταλαιπωροῦμαι, παρατ. μέσ. έταλαιπώρομαι, άόρ. παθ. ώς μέσ. έταλαιπώρηθην, παρακ. μέσ. και παθ. τεταλαιπώρομαι.

ταμιεύω (είμι ταμίης), παρατ. έταμιεῖν, μέλλ. ταμιεύσω και άόρ. έταμιεύσω. Μίσ. ταμιεύομαι τι (φειδωλώς μεταχειρίζομαι τι) (και σύνθετ. δια-) και παθ. «δύναμις ταμιεσομένη», άόρ. μέσ. έταμιευσάμην, παρακ. μέσ. τεταμιεύομαι τι. Ρημ. έπίθ. έταμιεῖντος. Ρημ. παραγ. ταμιεῖα, ταμιεῖμα, ταμιεῖον.

ταράττω (εις ταραχήν έμβάλλω τι) (και σύνθετ. συν-, δια-), παρατ. έταράττω (και σύνθετ. δι-), μέλλ. συνταράξω, άόρ. έταράξα (και σύνθετ. συν-, άν-). Μίσ. και παθ. ταράττομαι (και σύνθετ. δια-, έκ-, συν-), παρατ. μέσ. και παθ. έταραττόμην, μέλλ. μέσ. ταράξομαι, άόρ. παθ. και ώς μέσ. έταράχθην (και σύνθετ. συν-), παρακ. μέσ. και παθ. τεταράχην (και σύνθετ. άνα-, συν-, δια-), ύπερσ. μέσ. και παθ. έτεταράχην. Ρημ. έπίθ. άτάρα-

κτος. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *τατάττω ἑμαυτόν*. Ῥημ. παρὰ γ. *ταραχή, ταραχος*.

τάττω (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-, παρα-, συν-), παρατ. *ἐταττον* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, συνεχ-, ἀντιπαρ-), μέλλ. *τάξω* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-), ἀόρ. *ἐτάξα* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν-), παρακ. *τάταρα* (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. *ἐπετατάχειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τάττομαι* (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, μετα-, ἀντι-, ἐκ-, συν-, ἀντιπαρ-, συμπαρ-), παρατ. μέσ. *ἐταττόμην* (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παρατ. παθ. *προσεταττόμην*, μέλλ. μέσ. *παρατάξομαι*, μέλλ. παθ. *ἐπιταχθήσομαι* καὶ *προσταχθήσομαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐταξάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἐξ-, συν-, μετ-, κατ-, συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἀόρ. παθ. *ἐτάχθην* (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προσ-, ἐπ-, προ-), ὅστις κεῖται καὶ ὡς μέσος (= ἐτάξα ἑμαυτόν καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *τέτάγμαi* (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀντι-, συν-, ἐν-, προ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐτετάγμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, συν-, παρ-, ἀντ-), μετ' ὄλ. μέλλ. *τετάξωμαι* (καὶ σύνθετ. προσ-). Ῥημ. ἐπ. *τακτός, ἀτακτός, εὐτακτός, δίτοκτος, ἀσύτακτος, ἀνεπίτακτος, τακτέος, προτακτέος, προσαιτέος*. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *τάττω ἑμαυτόν*. Ῥημ. παρὰ γ. *ταγός, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, πρόσταξις, πρόσταγμα, ἐπίταξις, παραταξις*.

ταχύνω (κάμνω τι ταχέως, σπεύδω) καὶ παρατ. *ἐπετάχυνον* μένον.

τείνω (τεντώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, περι-, ἀντι-, παρα-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατα-, ὑπερ-), παρατ. *ἐτεινον* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ὑπερ-), μέλλ. συνθετος — *τετώ* (μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό, ἐν, καὶ σύν), ἀόρ. σύνθετος — *ἐτεινα* (μετὰ τῆς ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπό καὶ τῶν ἀντιπρο-, ἀντιπαρ-, ἀντικατ-, προσ-), παρακ. ἀποτέτακα. Παθ. *τείρομαι* (καὶ σύνθετ. κατ-,

παρα-, ἐκ-), μέσ. καὶ παθ. σύνθετος — *τείρομαι* (μετὰ τῆς σύν, προ, ἐν, ἐπί) καὶ μέσον σύνθετος — *τείρομαι* (μετὰ τῆς ὑπό, διὰ, ἀνά, ὑπερδι-), παρακ. παθ. *ἐτειρόμην* (καὶ σύνθετ. ἐπαν-), παρατ. μέσ. *προτειρόμην*, μέλλ. παθ. *παραταθήσομαι*, μέλλ. μέσ. *παρατεροῦμαι* καὶ *προτεροῦμαι*, ἀόρ. παθ. σύνθετος — *ἐτάθην* (μετὰ τῆς ἐν, παρά, περί), καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπετάθην* καὶ *ἐξετάθην*, ἀόρ. μέσ. σύνθετος — *ἐτεινάμην* (μετὰ τῆς ἀνά, διὰ, ἐν, πρό, ὑπό), παρακ. παθ. *τέτάμαι* (καὶ σύνθετ. ἐν-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-) καὶ μέσ. καὶ παθ. σύνθετος — *τέτάμαι* (μετὰ τῆς διὰ, σύν, ἐκ, ἀνά), ὑπερσ. παθ. σύνθετος — *ἐτετάμην* (μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, παρά). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐκτατός, συντατέος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές καὶ συντείνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. *ἐντασις, ἐπίτασις, ἔκτασις, τότος* καὶ σύνθετ. *ἀτενής, ἐντοτος, σύντοτος*.

τεμμάρισμα (ἀποθετ. = συμπεραίνω) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἐτεμμάριζον*, μέλλ. *τεμμαροῦμαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐτεμμηράμην* (καὶ σύνθετ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτέμματος, ἀξιτέμματος*. Ῥημ. παρὰ γ. *τέμματα*.

τεκταίνωμαι (ἀποθετ. = κατασκευάζω), παρατ. *ἐτεκταινόμην* (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. μέσ. *ἐτεκτηνάμην* (καὶ σύνθετ. συν-). Ὁ ἐπιστώσ. σπανίως καὶ ὡς παθ. τὰ τεκταινόμενα.

τελευτάω - ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. *ἐτελευτών*, μέλλ. *τελευτήσω*, ἀόρ. *ἐτελευτήσα* (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρακ. *τετελευτήκα*, ὑποτ. *τετελευτηκῶς ῶ*, εὐκτ. *τετελευτηκῶς εἶην*, ὑπερσ. *ἐτετελευτήμην* καὶ *τετελευτηκῶς ἦν*. Παθ. *τελευτώ* ὑπό τις καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *τελευτήσομαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές *τελευτώ ἑμαυτόν*.

τελέω-ῶ (ἐκτελώ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, δαπανῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρατ. *ἐτέλων* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, δι-, συν-, δι-), μέλλ. *τελώ* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἀπο-, συνδια-), ἀόρ. *ἐτέλεσα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρακ. *τετέλεκα* (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-), ὑπερσ. *προετετελεσκην*. Παθ. *τελοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρατ. παθ. *ἐτελούμην*, μέλλ. παθ. *ἀποτελε-*

θήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτελέσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-), ἀορ. μέσ. ἐτελεσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-), παρακ. παθ. τετέλεσμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. ἀπετετελέσθην καὶ ἀπετετελέσθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτέλεστος καὶ ἐπιτελεστός. Ῥημ. παραγ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός.

τέμνω (κόπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συν-, ἐν-, δια-, κατα-, ἐπι-κατα-), παρατ. ἐτεμνον (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐξ-), μέλλ. τεμῶ (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ἕ' ἐτεμον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, δι-, κατ-, ἐξ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. σύνθετος — τέμνηκα (μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί). Παθ. τέμνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-, ἐκ-) καὶ μέσ. τέμνομαι τε (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ὑπο-), παρατ. παθ. ἐτεμνόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρατ. μέσ. ὑπετεμνόμην, μέλλ. παθ. ἀποτμηθήσομαι, μέλλ. μέσ. ὑποτεμοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐτμήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἄορ. ἕ' ἐτεμόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. παθ. τέτμημαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-, ὑπο-, ἐγκατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτετμήμην (καὶ σύνθετ. κατ-), μετ' ὄλ. μέλλ. ἐκτετμήσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτμητος, κούτμητος, τμητέος καὶ ἀποτμητέος. Ῥημ. παραγ. τμήμα, τμήσις, τομή, ἀποτομή, ἐπιτομή, σύντομος, ἀπότομος.

τέρπω (εὐφραίνω), μέλλ. τέρψω καὶ ἄορ. ἔτερψα. Μέσ. τερπομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐτέρψθην. Ῥημ. παράγ. τέρψις, τερπός.

τεχνάομαι - ὤμαι (μετὰ τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρατ. ἐτεχνάμην καὶ ἄορ. μέσ. ἐτεχνασάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Παθ. μόνον τὸ τεχνῶτο (= κατασκευάζοιτο ὑπὸ τεχνίτου). Ῥημ. παράγ. τέχνημα.

τήκω (λυώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-), παρατ. πηρίετηκον, ἄορ. ἐξέτηξα, συνέτηξα καὶ περιέτηξα, παρακ. τίτηκα ὡς παθ. ἤ μέσ. (καὶ σύνθετ. ἐν-), ὑπερσ. ὡς παθ. ἤ μέσ. ἐπέτηκειν. Παθ. τήκομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-, δια-), ἄορ. παθ. ἐτάκην, (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ σπαν. ἐτήχθην. Ῥημ. ἐπιθ. τηγτός καὶ ἀτηγτος

τηρέω - ὦ (παρατηρῶ, φυλάσσω, καιροφυλακῶ) (καὶ σύνθετ. πι-, παρα-, συμπαρα-), παρατ. ἐτήρουν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-), μέλλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-). Παθ. τηροῦμαι, παρατ. παθ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτηρήθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. παθ. τετύρημαι. Ῥημ. ἐπιθ. τηρητέος. Ῥημ. παράγ. τήρησις.

τίθημι. Ὅρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 144—145.

τίκτω (γεννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπο-, συναπο-), παρατ. ἐτικτον (καὶ σύνθετ. ἐν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τέξομαι, ἄορ. ἕ' ἐτικον (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρακ. ἕ' τέτοκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-), τῶ δὲ λοιπὰ συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γεννῶ. Ῥημ. παράγ. τόκος, τέκνον, τοκ-εὺς, σύνθετος δὲ πρωτοτόκος (γυνή), πρωτότοκος (υἱός).

τίλλω (μαδῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς σύνθετος ἐκτίλλω.

τιμάω - ὦ. Ὅρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 134—135.

τιμωρέω - ὦ (βοηθῶ καὶ κολάζω), παρατ. ἐτιμώρον, μέλλ. τιμώρῃσω, ἄορ. ἐτιμώρησα (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. τετιμώρηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι τινα (= κολάζω τινα βοηθῶ ἑμαυτῶ), παρατ. μέσ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐτιμωρησάμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-), παρακ. μέσ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτετιμωρήμην καὶ τετιμωρημένος ἦν. Παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι ὑπὸ τινος, ἄορ. παθ. ἐτιμωρήθην, παρακ. παθ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. παθ. ἐτετιμωρήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτιμώρητος, τιμωρητέος-τέος. Ῥημ. παράγ. τιμώρημα, τιμώρησις.

τίνω (πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), παρατ. ἀπέτινον; μέλλ. τίσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, συνεπ-), ἄορ. ἐτίσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐναπ-, προσεξ-), παρακ. ἐπέτινα. ἄορ. μέσ. ἐτίσάμην καὶ ἀπετίσάμην. Παθ. ἄορ. ἐπέτισθην καὶ ἀπετίσθην, παρακ. παθ. ἐπέτισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐπέτισσο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀποτιστέος. Ῥημ. παράγ. τίσις, ἐπισομα, ἰκτισος.

τετρώσκω (πληγώνω), παρατ. ἐτέτρωσκον, μέλλ. κατατρώ-

σω, ἄορ. ἔρωσα (καὶ σύνθετος κατ-, συν-). Παθ. *τιρώσκομαι*, παρατ. παθ. *ετιρωσκώην*, μέλλ. παθ. *τιρωθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ετιρώθην*, παρακ. παθ. *τέτρωμαι* (καὶ σύνθετ. κατα-), ὑπερσ. παθ. *ετιρώμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *τριτός*, ἄρωτος.

[τλάω-ᾶ] = ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τολμᾶ. Μόνον ὁ ἄορ. ᾶ' *εἴλην*, ἀπαρεμφ. ἀνατλήναι, Ῥημ. παράγ. *τλήμων*.

τολύᾶω-ᾶ (ἔχω τόλμην, δὲν φοβοῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-), παρακ. *τειτόλμηκα*. Παθ. ἄορ. *προτιολμήθην*, παρακ. παθ. *τειτόλμημαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθετ. *τολμητέον*. Ῥημ. παράγ. *τόλμημα*, *τόλμησις*, *τολμητής*.

τραχύνω (σκληρύνω) καὶ ἄορ. παθ. *ετραχύνθην* καὶ παθ. παρακ. ἀπαρεμφ. *τετραχύνθαι*.

τρέμω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἑνεργ. ἑνεστώς καὶ σύνθετ. ὑποτρέμω. Ῥημ. παράγ. *τρόμος*.

τρέπω (στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω, γυρίζω, κλίνω, φυγαδεύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, παρα-, προ-), παρατ. ἔτρεπον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-), μέλλ. *τρέψω* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ἄορ. *ἔτρεψα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-), παρακ. *τέτρεψα* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), Μέσ. καὶ παθ. *τρέπομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, παρα-, προ-, προσ-, ὑπεκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ετρεπόμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλλ. μέσ. *τρέψομαι* (ἐπί τι, εἰς τι καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), ἄορ. μέσ. *ετρεψάμην* τινά (= ἀπώσας ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔτρεψα εἰς φυγὴν, καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. μέσ. ᾶ' *ετραπόμην* (εἰς τι, ἐπί τι, πρός τι = ἔτρεψα ἑμαυτόν. καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προαπ-) ἄορ. παθ. *ετραπίην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *διετραπίην*, ἄορ. παθ. ᾶ' *σπαν. ετρεψάθην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *τέτραπται*, *τετραπταται*, καὶ *τετραμμένοι* εἰσβ. προστ. *επιετραπθῶ*, ἀπαρφ. *τετραπθῶ* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), μετοχ. *τετραμμένος* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ὑπερσ. μέσ. *ετέτραπτο*. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. *επιτρέπω* ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσαιόριζτος*, *τρεπτεῖω* καὶ *επιτρο-*

πιτρον. Ῥημ.κτ. παραγ. *τροπή*, *επιτροπή*, *προτροπή*, *περιτροπή*, *ἀποτροπή*, *ανατροπή*, *ἀνατροπέως*.

τρέφω (παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, συμ-, παρα-, συνεκ-), παρατ. *ἐτρεφον* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, δι-), μέλλ. *θρέψω*, ἄορ. *ἔθρεψα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-). Παθ. καὶ μέσ. *τρέφομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, παρα-, συν-, ὑπο-), παρατ. παθ. καὶ μέσ. *ετρεφόμην* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *θρέσομαι*, μέλλ. παθ. *τραφήσομαι*, ἄορ. μέσ. *εθρεψάμην* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. *εθρέφθην*, ἄορ. ᾶ' παθ. *συνήθεστ. ετραπίην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐν-, συνεξ-), ἄορ. ᾶ' παθ. ὡς μέσ. *διετραπίην* (= *διεθρέψα ἑμαυτόν*), παρακ. παθ. καὶ μέσ. *τέθραμμαι*, *τέθραπται*, *τεθράμμεθα* (καὶ σύνθετ. ἐκ-), *τέθραφθε* (καὶ σύνθετ. συν-), ἀπαρ. *τεθράφθαι*, μετοχ. *τεθραμμένος* (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. *εθεθράμμην*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀναλ. *τρέφω ἑμαυτόν*. Ῥημ. ἐπίθ. *θρεπτεῖος*, *θρεπτεῖον*. Ῥημ. παράγ. *τροφή*, *τροφός*, *τροφεύς*, *τροφεία*, *εὐτροφής*.

τρέχω (τρέχω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-, συν-, ὑπο-), παρατ. *ἔτρεχον* (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, προσ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἑνεργ. *δραμοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, προσ-, συν-), ἄορ. ᾶ' *ἔδραμον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἀντεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-), παρακ. *επιδεδράμηκα*, *καταδεδράμηκα*, *παραδεδράμηκα*, *περιδεδράμηκα*, *συνδεδράμηκα*, ὑπερσ. *κατεδεδραμήκειν* καὶ *παραδεδραμήκειν*. Παθητ. μόνον παρακ. *επιδεδράμηται*. Ῥημ. ἐπίθ. *περιδρεκτέον*. Ῥημ. παράγ. *δρόμος*, *δρομεύς*, *διαδρομή*, *ἐκδρομή*, *επιδρομή*, *καταδρομή*, *ὑποδρομή*, *δρομαῖος*, *πρόδρομος*.

τρέω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἄορ. *ἔτρεσα* καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. *ἀτρεστος*.

τρέβω (τρέβω, φθείρω, κατατρέβω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, συν-, ἀποδια-, ἐνδια-, προσδια-, συνδια-), παρατ. *διέτριβον* (καὶ σύνθετ. ἐνδι-), μέλλ. *διατριψῶ* (καὶ συνδια-), *κατατριψῶ*, ἄορ. *ἔτριψα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, συν-, ἐνδι-, συνδι-, συνεπ-), παρακ. *διατέτριψα* καὶ *κατατέτριψα*. Παθ.

τριδομαι (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, συν-), καὶ μέσ. κατατριδομαι καὶ ἐντριδομαι, παρατ. παθ. μόνον διατριδόμην, μέλλ. μέσ. προστριδομαι τι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπαν. τριδομαι καὶ μέλλ. θ' παθ. κατατριδόμην, μέσ. ἀόρ. ἀπετριδόμην τι, προσετριδομαι καὶ προσανετριδομαι, ἀόρ. παθ. ἐτριδοθήν (καὶ σύνθετ. δι-), ἀόρ. θ' παθ. διετριδοθήν, κατετριδοθήν, καὶ συνετριδοθήν, παρακ. παθ. τειτριδομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-) καὶ μέσ. ἀποτειτριδομαι τι καὶ ἐντειτριδομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτριπτος, ἐπιτριπτος. Ῥημ. παράγ. τριβή, διατριβή, ἀποτριβή, τριβων, τριβίς τριμρός, καθετριβίς, ἀτριβίς, ἐντριβίς.

τριηραρχέω-ω (εἰμι τριηραρχος) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συν-), παρατ. ἐτριηράρχων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. τριηραρχέω, ἀόρ. ἐτριηράρχησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. τετριηράρχηκα. Μέσ. διάμει, τριηραρχομαι. Παθ. παρακ. ἐπιτετριηράρχημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπιτετριηραρχήμην. Ῥημ. παράγ. τριηράρχημα.

τρυγᾶω-ω (τρυγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς τρυγῶ. Ῥημ. παράγ. τρυγητος (ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν), τρυγητός δὲ = τὸ τρυγᾶν.

τρυπάω-ω (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρακ. τετρυπημένος τὰ ὄψα καὶ τετρυπημένη ψήφος. Ῥημ. παραγ. τρυπητής, τρύπατος.

τρυφᾶω-ω (ζῶ τρυφηλῶς) (καὶ σύνθετ. ἐν-, δια-), ἀόρ. ἐντρυφήσα καὶ παρακ. τετρυφηθέται.

τρυῖχω (κατατρυχῶ, κατατριβῶ, διαφθείρω). Ἐνεστώς τρυχῶ, μέλλ. ἐκτριχῶσω (ἐκ τοῦ ἐκτριχῶω-ω), ἀόρ. ἐξετρυχῶσα. Παθ. θητ. τρύχομαι καὶ παθ. παρακ. τετρυχωμένος.

τρώγω (βροκανίζω, τρώγω ὦμα καὶ σκληρὰ) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι. Ῥημ. ἐπιθ. τρωκτός. Ῥημ. παράγ. τρώγημα (ἐκ ρίζ. τραγ-, ἐξ ἧς ὁ ποιητ. ἀόρ. ἐτραγον).

τυγχάνω (εὕρισκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συναπτῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-, περι-, ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀπο-), παρατ. ἐπύχων (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, συν-, ἀπο-), ἀόρ. θ' ἐπύχον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-, συν-, περι-, ἐπ-, παρ-, κατ-), παρακ. τετέχηκα (καὶ σύνθετ.

τυ-, συν-, ἀπο-, παρ-, περι-), ὑπερσ. περιπύσσ. τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. παράγ. τύχη, ἐντευχίς, ἐπίτευχίς καὶ σύνθετ. εὐτυχεύς, ἀτυχεύς, δυστυχεύς, ἐπιτευχεύς.

τύπτω (κτυπῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐτυπτον, μέλλ. τυπήσω καὶ παύσω, ἀόρ. ἐπάταξα καὶ ἐπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα (καὶ ἐπέτευνα), παρακ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. τεύπομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, παρατ. πληγὰς ἐλάμβανον, μέλλ. πληγὰς λήξομαι καὶ πληγήσομαι, ἀόρ. πληγὰς δ. αβον καὶ ἐπλήγην, παρακ. πέπληγμα καὶ πληγὰς εἶληγα. Ῥημ. ἐπιθ. τυπητέος καὶ πληγὰς ληπτέος. Ῥημ. παράγ. πληγή.

τυραννεύω (εἰμι τύραννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), ἀόρ. ἐτύραννευσα, παρακ. τετυράννευκα. Παθ. τυραννεύομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐτυραννεύθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτυράννευτος.

τυραννέω-ω (εἰμι τύραννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), παρατ. ἐτυράννον καὶ ἀόρ. ἐτυράννησα. Παθ. τυραννοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τυραννήσομαι.

τυφλώω-ω (τυφλώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκτυφλώ. Παθ. τεφλοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐτυφλώθην.

τυφθῶ-ω (σκοτιζῶ, θαμβάνω, ζεμωραίνω). Μόνον ὁ παθ. παρακ. τετύφωμα.

Υ

ὕβριζω (ἀμεταβ. = εἰμι ὑβριστής, αἰθάδης μεταβ. δι = αἰθάδως, ὑπερηφάνως μεταχειρίζομαι τινα. ἀτιμάζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), παρατ. ὕβριζον (καὶ σύνθετ. ἐφ-), μέλλ. ὕβριω, ἀόρ. ὕβρισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. ὕβρικα, ὑπερσ. ὕβρικειν. Παθ. ὕβριζομαι, παρατ. ὕβριζόμην, μέλλ. παθ. ἐβρισθῶμαι, ἀόρ. παθ. ὕβρισθην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐβρισμαι, ὑπερσ. ὕβρισμην καὶ ὕβρισμένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. ὕβριστός. Ῥημ. παράγ. ὕβρισμα, ὕβριστής, ὕβριστικός.

ὕγιαίνω (εἰμι ὑγιής), παρατ. ὕγιανον, μέλλ. ὕγιανῶ, ἀόρ. ὕγιασα.

ὕγραίνω (ὕγρον ποιῶ, νοτίζω) καὶ παθ. ὑγραίνομαι καὶ ἀόρ. καθ. σπανίως ὑγραθήν.

ὕδρευομαι (ἀποθετ. ἀντλῶ ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παραγ. ὑδρεία.

ὕλακτέω - ὤ (γαυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ὑλακτῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περιφρ. διὰ τοῦ ὑλακῆ χρῶμαι.

ὕμνέω - ὤ (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων) (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὕμνον, μέλλ. ὕμνησω, ἀόρ. ὕμνησα, παρακ. ὕμνηκα. Παθ. ὕμνοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὕμνούμην καὶ παθ. παρακ. ὕμνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ὕμνητέον. Ῥημ. παράγ. ὕμνησής.

ὕπαντιάζω (πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος) καὶ παρατ. ὑπαντίζω μόνον.

ὕπαντάω - ὤ· ὄρα ἀπαντάω - ὤ.

ὕπαικω· ὄρα εἶκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ).

ὕπηρετέω - ὤ (εἶμι ὑπηρετής) (καὶ σύνθετ. ἕ-), παρατ. ὑπηρετούν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, παρακ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι μόνον.

ὕπισχνέομαι - οὔμαι (ἀποθετ. = ὑπόσχομαι), παρατ. ὑπισχνόμην, μέλλ. μέσ. ὑποσχέσομαι, ἀόρ. μέσ. ὑπεσχόμην, παρακ. μέσ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. μέσ. ὑπεσχόμην. Ῥημ. παραγ. ὑπόσχεσις.

ὕποκορίζομαι (ἀποθετ. = σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ κολάζω τι αἰσχρόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. ὑποκόρισμα.

ὕποκρίνομαι (ἀποθετ. = ἀποκρίνομαι, παριστάνω ἐπίσηκην ὡς ὑποκριτής, προσποιῶμαι), παρατ. ὑπεκρινόμην, μέλλ. καθυποκρινοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὑπεκρινάμην, παρακ. μέσ. ὑποκέκριμαι. Ῥημ. παραγ. ὑποκριτής.

ὕποπτέω (ὕποψίαν ἔχω), παρατ. ὑπόπτειον καὶ ἀόρ. ὑπόπτεισα. Παθ. ὑποπτεύομαι ἔπὸ τινος (= νομίζομαι ὑποπτός) (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. παθ. ὑποπτεύομην καὶ ἀόρ. παθ. ὑποπτεύθη.

ὕποτοπέω - ὤ (ὕποπτέω). Μόνον ὁ ἀόρ. ὑπετόπησα καὶ μέσ. παρατ. ὑπετοπούμην.

ὕπουργέω - ὤ (ὕπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. ὑπούρησα μόνον. Ῥημ. παραγ. ὑπούρημα.

ὕστερέω - ὤ (εἶμαι ὕστερος, βραδύτερον ἔρχομαι, μένω ἐπίσω), μέλλ. ὕστερήσω, ἀόρ. ὕστερήσα καὶ ὑπερσ. ὕστερήκειν.

ὕστερέζω (= ὕστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὑστέριζον, μέλλ. ὑστεριῶ, ἀόρ. ὑστέρισα.

ὕφαινω (ὕφαινω, πλέκω, μηχανῶμαι) (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσσ-), παρατ. ὕφαινον, ἀόρ. ὕφηνα. Παθ. ὕφαινομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. μέσ. ὕφηνάμην (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. ὕφάνθη (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. παρυφασμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ὕφαιτέος. Ῥημ. παράγ. ὕφασμα, ὕφαιτης, συνύφαισις.

ὕω (κάμνω ὑέτον, ἐξ οὗ βρέχεται ἡ γῆ) καὶ παθ. παρακ. ἔφωσμένος μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. παράγ. ὕ-ε-τός (πρὸς τοκ-ε-τός).



φαιδρύνω (λαμπρύνω, χαροποιῶ) καὶ ἀόρ. φαιδρῦνα. Μέσ. ἀόρ. φαιδρυνάμην τε καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. φαιδρύνθη (= ἐφιδρυνκίμαυτόν).

φαίνω (δείκνυω, φανερῶ, φέγγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, προ-, ὑπο-, ἀνταπο-, παρεμ-, προσκαπο-), παρατ. φαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. ἀποφανῶ, εὐκτ. ἀποφανοίην, ἀόρ. ἔφηνα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, προ-, ὑπ-), παρακ. ἀπολέφαγκα. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, ἐμ-, ἐπι-, κατα-, προ-, παρα-, ὑπο-, προσκαπο-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. φαινόμεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, προ-, συναπ-), μέλλ. μέσ. φανοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. φανήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, προ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφάνην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, πρρ-, προσ-, ὑπερ-)· ἀόρ. μέσ. ἀπεφηνάμην (καὶ σύνθετ. συναπ-, προσπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθesis, ἐφάνθη (= ἠλέγχθη, ἀπεδείχθη) καὶ ἀπεφάνθη, παρακ. ὅ· ἐνεργ. ὡς μέσ. πέφηνα (καὶ σύνθετ.

άνσ-), παρακ. παθ. τρίτ. ένικ. πέφανται (καί σύνθετ. άνε-
 άπο-), τρίτ. πληθ. άποπερασμένοι είσι, άπαρ. πεφάνθαι, μετοχ.
 περιφρασμένος (καί σύνθετ. άπο-). Το μέσ. άυτοπαθ. κατ' άνάλυσ.
 έποφάντω έμαντόν. Ρημ. παράγ. φάσις, άπόφασις, φάσμα, σύν-
 θετ. διαφανής, έπιφανής, έκφανής, καταφανής, περιφανής, προ-
 φανής, ύπερφανής, συκο-φάν-της.

φάσκω (λέγω, δυσχυρίζομαι, κομπάζω) άνευ προστακτικής.
 παρατ. έρασκοι. Ρημ. παράγ. φάσις, άπόφασις, κατάφασις.

φείδομαι (άποθετ. λυποῦμαι νά δαπανήσω, φειδωλεύομαι)
 (καί σύνθετ. ύπο-), παρατ. μέσ. φειδόμεν, μέλλ. μέσ. φείσομαι,
 άόρ. μέσ. φειδομένη. Ρημ. επίθ. φειστότεον. Ρημ. παράγ. φειδώ,
 φειδωλός και σύνθετ. άφειδής.

φέρω (βαστάζω, παράγω, καρποφῶ, οδηγῶ) (καί σύνθετ. άνε-
 άπο-, δια-, είσ-, έπι-, κατα-, παρα-, περι-, προ-, συμ-, ύπο-,
 παρεισ-, έπανά-, προσπει-), παρατ. έφερον (καί σύνθετ. άν-, άπ-,
 δι-, είσ-, έξ-, περι-, προ-, προς-, συν-, έπαν-), μέλλ. οίσω (καί
 σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, έξ-, έπ-, περι-, προσ-, συν-, ύπ-, ύπερ-,
 προεισ-, έπαν-), άόρ. α' ήνεγκα, -ας, -ε, ήνεχαμεν, -ατε, -ει, δι-
 νεχάτην (καί σύνθετ. άπ-, άν-, δι-, είσ-, έξ-, έπ-, κατ-, παρ-,
 μετ-, προσ-, συν-, προεισ-), εύκτ. ένεγκαιμι, ένεγκαι (καί σύνθετ.
 δι-, είσ-) και εισενέγκαιμι, προστ. μόνον ένεγκάτω (καί σύνθετ.
 προσ-) και άνενέγκατε, τά δέ λοιπά έκ του β' άορίστου, όστις έκ
 τῆ άριστικῆ άπαντά μόνον κατά τό α' ένικ. διήνεχον, ύποτακ.
 ένεγκω, κτλ. (καί σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, είσ-, έξ-, περι-, προσ-,
 έπαν-), εύκτ. ένεγκαιμι, κτλ. (καί σύνθετ. δι-, έπ-, μετ-, συν-,
 ύπ-), προστακτ. μόνον ένεγκε, άπαρ. ένεγκείν, μετοχ. ένεγκών,
 παρακ. ένήνοχα (καί σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, είσ-, έξ-, μετ-, συν-,
 ύπερ-), ύπερσ. εισενηρόχειν και άπενηρόχειν. Μέσ και παθ. φέ-
 ρομαι (καί σύνθετ. έπι-, έκ-, άπο-, περι-, προσ-, είσ-, προ-, μετα-,
 ύπό-, δια-, άνα-, κατα-, συμ-, ύπερ-, έπιδια-, έπανα-, συμπαρα-,
 συμπερι-), μέσ. και παθ. παρατ. έφερόμεν (καί σύνθετ. ώς δ ένε-
 στός), μέσ. μέλλ. οίσομαι (καί σύνθετ. δι-, προσ-), άλλ' δ μέσ.
 μέλλ. οίσομαι και ώς παθ. κείται σπανίως, μέλλ. παθ. οίσεισο-

μαι (καί σύνθετ. άν-) και έπετεχθήσομαι και κατετεχθήσομαι,
 άόρ. μέσ. ήνερχάμην (καί σύνθετ. άπ-, έξ-, είσ-, έπ-, προ-, έπεισ-,
 συκασ-) άνευ προστακτικῆς, άόρ. παθ. ήνερχθην (καί σύνθετ. άπ-,
 άν-, είσ-, έξ-, έπ-, δι-, κατ-, περι-, παρ-, προσ-, ύπερ-, συν-, έπαν-,
 παρεισ-, προσαπ-, συμπερι-), άλλ' δ ήνερχθην και μέσος (= ήνεγ-
 χα έμαυτόν και σύνθετ. δι-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. παθ.
 έτήνεγμα (καί σύνθετ. είσ-, μετ-, άπ-, άν-, συν-, παρεισ-), πα-
 ρακ. μέσ. σύνθετος — έτήνεγμα (μετά των είσ, διά, πρόσ), ύπερ-
 παθ. προσετήνεκτο. Ρημ. επίθ. οιστόν, άπροσοιστός, οιστόον,
 προσοιστόον, εισοιστόος, εξοιστόος. Το διαφέρει (= μέλει) και
 συμφέρι είναι και άπρόσωπα. Ρημ. παράγ. φόρος, φορά, άποφορά,
 διαφορά, έκφορά, μεταφορά, εισφορά, έπιφορά, προσφορά, συμ-
 φορά, σύμφερος, διάφορος, διηγετής.

ΣΗΜ. Ρίζ. φε-, οι- και ένεκ- και ένε(ε)κ-, έξ ἧς δ' άόρ. ήνερχ-ον.

φεύγω (φεύγω, διώκομαι) (καί σύνθετ. άπο-, κατα-, δια-,
 έκ-, ύπο-), παρακτ. έφευγον (καί σύνθετ. άπ-, κατ-, δι-, ύπ-),
 μέλλ. μέσ. ώς ενεργ. φεύξομαι (καί σύνθετ. άπο-, κατα-, δια-,
 έκ-, άνα-, περι-) και δωρικ. φευξοῦμαι (καί σύνθετ. άπο-, έκ-),
 άόρ. β' έφυγον (καί σύνθετ. άπ-, κατ-, δι-, έξ-, άν-, προκατ-,
 έπειξ-) παρακ. β' πέφευγα (καί σύνθετ. άπο-, κατα-, δια-, έκ-),
 ύπερσ. έπεφεύγειν (καί σύνθετ. άπ-, κατ-, δι-) και καταπεφευ-
 γής ήν, εύκτ. πεφευγώς ειην (καί σύνθετ. άπο-). Ρημ. επίθ. ά-
 φυκτικός, φευκτός, φευκτέος, -τέον, προσφευκτέον. Το φεύγω είναι
 και ώς παθητ. του διώκω. Ρημ. παράγ. φυγή, φυγός.

φημί (λέγω), φής, φησί, φατόν, φημέν, φατέ, φασί (καί σύν-
 θετ. άπο-, άντι-, συμ-), ύποτ. φῶ, φῆς, κτλ., εύκτ. φαλην, φαίης,
 κτλ., προστ. φάβε ἢ φάβι (καί σύνθετ. συμ-), φάτω μόνον, άπα-
 ρίμφ. φάται, μετοχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον, παρατ. έφη,
 έφασθα και έφης, έφη, έφατον, έφάτην, έφαιμεν, έφατε, έφασαν
 (καί σύνθετ. συν-), μέλλ. φήσω (καί σύνθετ. συμ-), άόρ. έφασα
 (καί σύνθετ. συν-, άπ-). Μέσ. ένεστ. φάμενος. Παρακ. παθ. προ-
 στακ. παράσω (= έστω ειρηνέμενον). Ρημ. επίθ. φατός, -τέον.
 Ρημ. παράγ. φάσις, άπόφασις, κατάφασις, φήμη.

φθάνω (φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω, πράττω τὸ γρηγορώτερον), παρατ. ἐφθάνον, μέλλ. (φθάσω) καὶ μέσ. ἀντ' ἐνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. ἐφθάσα (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. 6' ἐφθην, ὑποτ. φθῶ καὶ ἀπαρεμ. φθῆναι μόνον.

φθέγγομαι (ἀποθετ. ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον = ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπο-), παρατ. ἐφθεγγόμην (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. μέσ. φθέγγομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφθεγγάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. ἐφθεγγαί. Ῥημ. ἐπιθ. ἀφθεγγίτιος. Ῥημ. παραγ. φθέγμα, φθόγγος.

φθείρω (ἀφαιρίζω, καταστρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐφθειρον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φθερώ (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. ἐφθειρα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προδι-), παρακ. ἐφθαρκα (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. διεφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐφθειρόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθεροῦμαι καὶ μέλλ. παθ. διαφθαρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθάρην (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, προσδι-, συνδι-), παρακ. παθ. ἐφθάρμαι (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, συνδι-), ὑπερσ. παθ. διεφθάρμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀδιάφθατος, εὐδιάφθατος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. διαφθείρω ἑμαυτόν. Ἀποθετ. εἶναι τὸ περιφθείρομαι (= περιέρχομαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ ἑμαυτοῦ) μόνον κατ' ἐνεστώτα. Ῥημ. παράγ. φθορά, φθόρος.

φθίνω (ἀμεταβ. = φθείρομαι, κατατῆρομαι, ἐπὶ δὲ χρόνου = λήγω, παρέρχομαι), παρατ. ἐφθίνον. Μέσ. ἀόρ. 6' φθίμενος (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. παράγ. φθίσις.

φθονέω—ῶ (φθονῶ, ἔχω φθόνον), παρατ. ἐφθόνουν (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθορήσομαι καὶ παθ. φθορηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθορήθη.

φιλέω—ῶ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ὑπερ-), παρατ. ἐφίλων (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπερ-), μέλλ. φιλήσω, (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἐφίλησα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, κατ-), παρακ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐφιλοῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφιλήθη, παρακ. παθ.

πειλήσθαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀξιοφιλήτος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. φιλήματόν. Ῥημ. παραγ. φίλημα.

φιλοτιμέομαι—οἶμαι (εἶμι φιλότιμος, καυχῶμαι διὰ τι ἀμιλλῶμαι) ἀποθετ., παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέλλ. μέσ. φιλοτιμῶμαι, ἀόρ. παθ. μέσ. ἐφιλοτιμήθη, παρακ. μέσ. περιφιλοτιμήμαι.

φιλοφρονέομαι—οἶμαι (ἀποθετ. προσφέρομαι φιλοφρονῶς, μεταχειρίζομαι τινα εὐγενῶς), παρατ. ἐφιλοφρονοῦμην, ἀόρ. μέσ. ἐφιλοφρονησάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. φιλοφρονηθεῖς. Ῥημ. παράγ. φιλοφρόνημα.

φλέγω (καίω, φλογίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπιφλέξει. Παθητ. φλέγομαι, παρατ. παθ. ἐφλεγόμην, ἀόρ. παθ. ἀνεφλέχθη καὶ κατεφλέχθη. Ῥημ. ἐπιθ. εὐφλεκτός. Ῥημ. παράγ. φλόξ, φλέγμα, φλεγμονή.

φλυαρέω—ῶ (λέγω μωρίας, φλυαρῶ), παρατ. ἐφλυάρον, καὶ μέλλ. φλυαρήσω μόνον.

φοβέω—ῶ (ἐμβάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατ-), παρατ. ἐφόβουν, μέλλ. φοβήσω (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ἀόρ. ἐφόβησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. φοβοῦμαι, παρατ. ἐφοβοῦμην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), μέλλ. μέσ. φοβήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφοβήθη (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-), παρακ. μέσ. πεφοβήμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. ἐπιθ. φοβητέον. Ῥημ. παράγ. φόβητρον.

φοιτάω—ῶ (συχνάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, εἰς-, προσ-, συμ-), παρατ. ἐφοίτων (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συμφοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. πεφοίτηκα. Ῥημ. ἐπιθ. φοιτητέον. Ῥημ. παράγ. φοιτησις, φοιτητής, συμφοιτητής.

φονεύω (φονεῦω), παρατ. ἐφόνεον καὶ ἀόρ. ἐφόνεονσα. Παθητ. φονεῖομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐφονεύθη. Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι κατ' ἐπὶ τῆσθεσσι ὁπότε τιος καὶ φότος γίγνεται καὶ πράττεται.

φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερῶ, λέγω, κελεύω), παρατ. ἐφράζον, μέλλ. φράσω, ἀόρ. ἐφράσα, παρακ. πέφρακα. Παθητ. φράζομαι καὶ παθ. πεφράσμαι. Ῥημ. ἐπιθ. δεφραστός καὶ φραστός. Ῥημ. παράγ. φράσις, φραστήρ.

φρίττω (κέμνω, φραγμόν, φράσσω) (καὶ σύνθετ. ἀπι-, ἐπι-, ἀκτι-, συμ-), παρατ. σφραγίσσων, ἀόρ. ἐφραξα (καὶ σύνθετ. ἐπι-, περι-, συν-). Ἄόρ. μέσ. ἐφραξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπι-, περι-). Ἄόρ. παθ. ἐφραχθῆν (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἐν-), παρακ. παθ. σφραγμαί (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπιθ. σφρακτος, κατάσφρακτος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλοσ. περιφράττω ἑμυατόν. Ῥημ. παράγ. φράγμα, ἐμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον (ἀντὶ τοῦ δρύ-φρακ-τον).

φρίττω (τὸ I μακρὸν = ἀντριχιάζω, φρίττω, τρομάζω), ἀόρ. σφρίξα καὶ παρακ. πέφρικα. Ῥημ. παραγ. σφρίκη.

φρονέω-ῶ (εἰμί ἐμφρον, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, κλισθάνομαι), (καὶ σύνθετ. παρακ-, περι-, ὑπερ- ὅρα καὶ καταφρο-σῶ), παρατ. ἐφρόνουν (καὶ σύνθετ. ἀν-, παρ-, ὑπερ-), μέλλ. φρο-σῆσω, ἀόρ. ἐφρόνησα (καὶ σύνθετ. παρ-), παρακ. πεφρόνηκα (καὶ σύνθετ. ὑπερ-). Παθ. ὑπερφρονοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. φρονητός. Ῥημ. παράγ. φρόνησις (ὡς παράγωγ. τοῦ εὐ φρονῶ), φρόνημα (ὡς παραγ. τοῦ μέγα φρονῶ, ὅπερ καὶ μεγαλοφροσύνη λέγεται).

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι) (καὶ σύνθετ. ἀπι-), παρατ. ἐφρόντιον, μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, παρακ. πεφρόντισα. Παθ. φροντίζομαι (= εἰμί ὑποκείμενον φροντίδος). Ῥημ. ἐπιθ. ἀφρόντιστος καὶ φροντιστέον. Ῥημ. παραγ. φροντιστής.

φρουρέω-ῶ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (καὶ σύνθετ. ἀπι-), παρατ. ἐφρούρουν (καὶ σύνθετ. περι-), μέλλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρούρησα. Παθ. φρουρούμαι, παρατ. ἐφρουρούμην (καὶ σύνθετ. περι-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀφρούρητος.

φρούρω (ξηραίνω, φρυγανίζω). Μόνον ὁ παθ. παρακείμε. πέφρου-χμας καὶ τὸ Ῥημ. ἐπιθ. φρυκτός.

φυγγάνω (φεύγω). Μόνον σύνθετον ἀποφυγγάνω καὶ καταφυγγάνω, παρατ. διεφύγγατον, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ φεύγω.

ΣΗΜ. Τὸ φουγγάνω γίνεται ἐκ βίβ. φουγ- μετὰ τοῦ προσφύρατος -ατω καὶ ἐτέρου Ν πρὸ τοῦ χαρακτήρος.

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, παρ-, συμ-), παρατ. ἐφύλατ-

τω (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φυλάξω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. ἐφύλαξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντι-, παρ-), παρακ. διαπεφύλαξα καὶ παραπεφύλαξα. Παθ. φυλάττομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρατ. ἐφυ-λαττόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φυλάξομαι, ἀόρ. παθ. ἐφυλάχθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. παθ. διαπεφύλαγμαί. Μέσ. φυλάττο-μαι (τι καίτινος=εὐλαβοῦμαι, φροντίζω (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προ-), παρατ. μέσ. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλλ. φυλάξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφυ-λαξάμην (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. μέσ. πεφύλαγμαί. Ῥημ. ἐπιθ. αφύλακτος, ὀνοσφύλακτος, εὐφύλακτος καὶ φυλακτέος. Ῥημ. πα-ραγ. φυλακή, φύλαξ, προφυλακή, φυλακτήςριος.

φυράω-ῶ (ζυμώνω, μίγνυμι, μολύνω), ἀόρ. ἐφύρασα. Ἄόρ. παθ. ἐφυράθην καὶ παθ. παρακ. πεφυράμενος.

φύρω (ἀνακατώνω, ζυμώνω) καὶ συμφύρω μόνον. Μέσ. φύ-ρομαι. Παθ. παρατ. ἐφυρόμην, παθ. παρακ. πέφύρωμαι καὶ συμ-πεφύρωμαι. Παράγ. ἐπίρρ. φύρ-δην.

φύω (γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συμ-), παρατ. ἐφύον, ἀόρ. ἐφυσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. φύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-, περι-, συμ-), πα-ρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐφύομην (καὶ σύνθετ. μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φύομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐφῶν (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ὑποτακτ. φῶ, φῆς, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἐπι-), εὐκτ. ἐκφῶοιμι, ἀπαρ. φύναι (καὶ σύνθετ. συμ-), μετοχ. φῶς, φῶσα, φῶν (καὶ σύνθετ. ἀνα-, προσ-), παρακ. ἕνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφωκα (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐπι-, περι-, προσ-, συμ-), ὑποτακτ. πεφῶκα καὶ πεφωκῶς ὦ, εὐκτ. πεφῶκοιμι καὶ πεφωκῶς εἶην, ὑπερσ. ἐπεφῶκει καὶ ἦν πεφωκῶς. Ῥημ. ἐπιθ. ἀφωτος, σῶφωτος καὶ φωτόν (ὡς οὐσιαστικόν). Ῥημ. παράγ. φύ-λον, φύλη, φύλλον (= φύλ-ιον), φύ-μα, φύσις.

φυνέω-ῶ (φθέγγομαι, λκλῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προσ-, συμ-), μέλλ. διαφωγήσω καὶ συμφωγήσω, ἀόρ. ἐφώγησα καὶ σφωγήθη-σα. Ἄόρ. παθ. ἐφωγήθη. Μέσ. ἀλλήλ. κατ' ἀνάλοσ. συμφωγήθη-μεν ἀλλήλους.

X

χαίρω (ἔχω χαράν, χαίρω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προ-, συγ-, ὑπερ-), παρατ. *ἔχαιρον* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ὑπερ-), μέλλ. *χαίρωσιν*, ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἐχάρην*, παρακ. *γέγηθα*. Ῥημ. ἐπίθ. *χαρτὸς καὶ ἐπιχαρτος*. Ῥημ. παράγ. *χαρά*, *περιχαρής*.

χαλάω-ῶ (χαλαρώνω) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ ἀόρ. *ἐχάλασα*. Παθ. *χαλάωμαι* καὶ ἀόρ. παθ. *ἐχάλασθην*. Ῥημ. παράγ. *χάλαρος*, *χάλασις*.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρατ. *ἐχαλέπαινον*, μέλλ. *χαλεπαίνω*, ἀόρ. *ἐχαλέπηνα*. Μίσ. *χαλεπαίνομαι* (ἀντιδιαφορας πρὸς τὸ *χαλεπαίνω*) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐχαλεπάσθην*.

χαριεντίζομαι (ἀποθετ. ἠμιλῶ μὲ χάριν, ἀστείότητα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. *χαριεντισμός*.

χαρίζομαι (ἀποθετ. λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-, κατα-, προσεπι-), παρατ. *ἐχαρίζομην* (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. *χαρισσομαι*, ἀόρ. μετ. *ἐχαρισάμην* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. μέσ. *κεχαρισμαι*, ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθητ. κεῖται, καὶ *κεχαρισμένος ἐπί*, ὑπερσ. *κεχαρισμένος ἦν*, μετ' ὄλ. μέλλ. *κεχαρισμένος ἔσται*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀχάριστος*, *χαριστέος*. Ῥημ. παραγ. *χαριστήρια*.

χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω) καὶ ὀλοχάσκω καὶ παρακ. *κεχηνώς*. Ῥημ. παράγ. *χάσμα*.

ΣΗΜ. Ῥίζα *χεν-*, *χαν-*, *χι-*=*χα*, *χά*-σκω. Ὁ παρακ. *κέχηνος* ἐστὶν ἰσθμ. ὡς ὁ μέμνηται ἐκ ρίζης μελ- (μύλι).

χασμάομαι-ῶμαι (ἀποθετ. *χασμουροῦμαι*) καὶ μέλλ. *χασσομαι*.

χειμάζω (διάγω πρὸς τὸν χειμῶνα) (καὶ σύνθετ. πρσ-), παρατ. *ἐχειμάζον* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. *διαχειμάσω*, ἀόρ. ἐ-*χειμάσου* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, πρσ-). Παθ. *χειμάζομαι* (βαστα-

νίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης), παρατ. *ἐχειμαζόμεν*, ἀόρ. παθ. *ἐχειμάσθην*. Ῥημ. παράγ. *χειμάδιον*.

χειρόομαι-οῦμαι (ἀποθετ. κάμνω τινὰ ὑποχείριον εἰς ἐμκετόν, ὑποτάσσω), παρατ. *ἐχειροῦμην*, μέλλ. μέσ. *χειρώσομαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐχειρωσάμην*. Παθ. μέλλ. *χειρωθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐχειρώθην*, παρακ. παθ. *κεχειρωμαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. *κεχειρώσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐχειρωτος*, *δυσχειρωτος*. Ῥημ. παράγ. *χείρωσις*, *χειρωτικός*.

χέω (χύνω). Μόνον σύνθετον -*χέω* (μετὰ τῶν *διά*, *ἐν*, *ἐπί*, *ἐκ*, *κατά*, *σύν*), παρατ. *ἐπέχεον*, μέλλ. συνηρημ. *ἐγγεῖ* (γ' ἐμκ.), ἀόρ. σύνθετ. -*ἐχεα* (μετὰ τῶν *ἐν*, *ἐκ*, *κατά*, *σύν*). Παθ. *χέομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐγ-, συγ-), μέλλ. παθ. *συγχυθήσομαι* ἀόρ. παθ. σύνθετος μόνον -*ἐχθήσθην* (μετὰ τῶν *ἐπί*, *κατά*, *περὶ*, *σύν*), παρακ. παθ. *κέχυμαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, περσ-, συγ-), ὑπερσ. παθ. *ἐξεκεχόμεν*. Μέσ. *χέομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-), παρατ. μέσ. σύνθετ. -*ἐχέομην* (μετὰ τῶν *διά*, *κατά*, *περὶ*), μέλλ. μέσ. *χέομαι*, ἀόρ. μέσ. ὑποτ. *ὑπερχέομαι* καὶ μεσοχ. *ἐγχεάμενος*. Ῥημ. ἐπίθ. *χυτός*. Ῥημ. παράγ. *χοή*, *χοῦς*, *χυράς*, *πρόχους*, *χύθην*, *ἐκκεχυμένος*.

χλευάζω (ἐμπαίζω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. *ἐχλευάζον*, ἀόρ. *διεχλευάσα*, παρακ. *προσεχλευάσα*. Ῥημ. παράγ. *χλευασμός* καὶ *χλευασία*.

χορεύω (χορεύω), παρατ. *ἐχόρευον*, μέλλ. *χορεύσω*, ἀόρ. *ἐπεχόρευσα*, παρακ. *κεχόρευσα*. Παθητ. μόνον ἀόρ. *ἐχορεύσθην*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀχόρευτος*. Ῥημ. παράγ. *χορευτής*, *χορεία*, *χόρευμα*.

χορηγέω-ῶ (εἶμαι χορηγός, παρέχω τὰ ἔξοδα πρὸς παρασκευὴν χοροῦ), παρατ. *ἐχορήγουν*, μέλλ. *χορηγήσω*, ἀόρ. *ἐχορήγησα* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, κατ-), παρακ. *κεχορήγησα*. Μέσ. *διὰ μισοῦ χορηγοῦμαι* (=διὰ τοῦ χορηγοῦ παρασκευάζω δι' ἐμαυτὸν χορὸν) καὶ παθ. *χορηγοῦμαι* μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. *αὐτοχορηγικός*.

χρῶ-ῶ ὄρα *χάντημι*.

χρῶ (πρέπει, εἶναι χρεῖα) καὶ *χρεῶν* ἐστὶ, προστ. *χρεῶν* ἐστὶ

στω, ἀπαρ. γρήναι και χρεών εἶναι, μετοχ. τὸ χρεών (ἀκλίτω), εὐκτ. χρεῖη και χρεών εἶη, παρατ. ἐχρήν και χρήν, μέλλ. εὐκτ. χρήσει. Σύνθετον ἀπόχρη (= ἀρκεῖ), ἀπαρ. ἀποχρήν, μετοχ. ἀποχρών, παρατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει και εὐκτ. ἀποχρήσει, ἀόρ. ἀπέχρησε και εὐκτ. ἀποχρήσαι.

χορήζω (ἔχω ἀνάγκην) και παρατ. ἐχρήζον μόνον.

χορηματέζω (διαπραγματεύομαι, διαλέγομαι), παρατ. ἐχρημάτιζον, μέλλ. χρηματιώ, ἀόρ. ἐχρημάτισα, παρακ. κεχρημάτισκα. Μῆσ. χρηματίζομαι (= συλλέγω ἑμαυτῷ χρήματα), μέλλ. μῆσ. χρηματιοῦμαι, ἀόρ. μῆσ. ἐχρηματισάμην (και σύνθετ. ἐξ-), παρακ. μῆσ. κεχρημάτισμαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηματιστίον. Ῥημ. παράγ. χρηματισε, χρηματισμός, χρηματιστής.

χρῖ'ω (ἀλείφω). Μόνον σύνθετον και μόνον ὁ ἐνεστώς ἐγχρίω και ἔποχρίω. Μῆσ. χρῖ'ομαι, παρατ. μῆσ. ἐχρίδμην, ἀόρ. μῆσ. ἐχρίσάμην. Παθ. ἐποχρίομαι, παρακ. παθ. κέχριμαι, ὑπερσ. παθ. ἐπεχρίμην. Ῥημ. παράγ. χρίμα.

χρῶ (= χράω = χρησιμοδοτῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐχρησα. Μῆσ. χρώμενος (= ἔρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύομαι), ἀόρ. μῆσ. ἐχρησάμην και ἀόρ. παθ. ἐχρησθην. Ῥημ. ἐπίθ. πυθόχρηστος. Ῥημ. παράγ. χρῆσμός, χρῆστίον.

χρῶμαι (= χράομαι, ἀποθετ. = μεταχειρίζομαι) (και σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ἐναπο-), παρατ. ἐχράμην (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. μῆσ. χρήσομαι (και σύνθετ. κατα-), ἀόρ. μῆσ. ἐχρησάμην (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. μῆσ. κέχρημαι (και σύνθετ. κατα-, προσ-), ὑπερσ. μῆσ. ἐπεχρήμην. Παθητ. μόνον ἀόρ. ἐχρησθην και παρακ. καταπεχρησθαι και προκαταπεχρησθαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρῆστός, ἀχρηστος, εὐχρηστος, δὲσχηστος, πάχρηστος, χρῆστίον, προσχρηστίον. Ῥημ. παράγ. χρήμα, χρήσις.

χώννυμι (σχεπάζω μὲ χῶμα). Παρ' Ἀττικῶν λέγεται χῶν-ε-τῶ ὁποῖου εὐρίσκειται μόνον τὸ προσχῆ και προχῆ (γ' ἐνα, ἄριστ.), ἀπαρμυφ. χῶν και συγχῶν, παρατ. ἐχῶν, μέλλ. χῶσω (και σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἐχῶσα (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρακ.

ἐπιπέχῶσα. Παθ. παρατ. προσεχῶτο, ἀόρ. παθ. ἐχῶσθην και παρμυφ. καταπέχῶσαι και ἀπαρμυφ. πεχῶσθαι. Ῥημ. παρμυφ. χῶσις, χῶμα.

χωρέω - ὦ (πορεύομαι, περιλαμβάνω) (και σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, προ-, δια-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-, ἴποκα-), παρατ. ἐχώρουν (και σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. μῆσ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι (και σύνθετ. ἀπο-, παρα-, προσ-, συγ-) και σπανίως χωρήσω (και σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), ἀόρ. ἐχώρησα (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐπ-, μετ-, προσ-, παρα-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἴπαν-, ὑπεξ-), παρακ. κεχώρησα (και ἀνα-, ἀπο-, μετα-, παρα-, προ-, προσ-, συγ-), ὑπερσ. πεχώρησεν, ἀντεχώρησεν, ἐξεχώρησεν και προσεχώρησεν. Παθ. παρατ. συνεχωρούμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθην, παθ. παρακ. συγκεχώρηται και συγκεχωρημένος. Ῥημ. ἐπίθ. συγχωρησθῶν, ἀναχωρητίον και παραχωρητίον. Τὸ μῆσ. κατ' ἀνάλοσιν συγχωρῶ ἑμαυτόν. Τὸ ἐγχωρεῖ (= εἶναι δυνατόν), προχωρεῖ (= ἔστιν, εἶναι εὐκόλον) και συγχωρεῖ (εἶναι δυνατόν) εἶναι και ἀπείρωσα. Ῥημ. παράγωγα συγχώρησις, ἀναχώρησις.

Ψ

ψάλλω (ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδήν, καθαρίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ψήται κατ' ἀπαρμυφ.

ψάω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) και συμψάει, ἀόρ. ψάουσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀψαυστος.

ψάω - ψῶ (τρίβω, ψηλαφῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. κατέψησα. Μῆσ. ἐνεστ. ἀποψῶμαι (= σπογγίζομαι).

ψέγω (κατηγορῶ) (και σύνθετ. δια-), παρατ. ἐψέγον, μέλλ. ψέξω, ἀόρ. ἐψέξα. Παθ. ψέγομαι. Τὸ μῆσ. κατ' ἀνάλοσιν ψέγω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ψεχτός. Ῥημ. παράγ. ψόγος, ψέγις.

ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδῆς, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Μόνον ὁ μέλλ. ψεύσω (και δωρικ. ψευσῶ) και ἀόρ. διέψευσα. Μῆσ. ψεύδομαι (= λέγω ψεύδη και ἀπατῶ ἑμαυτόν, πλανῶμαι) (και

σύνθετ. κατα-, ἐπι-, δια-, ἐπικατα-), παρατ. μέσ. *ἠψευδόμην* (καὶ σύνθετ. κατα-), μέλλ. μέσ. *ψεύσομαι* (=ἔρῳ ψεύδη καὶ πλανήσομαι), ἄορ. μέσ. *ἠψευδάμην* (=εἶπον ψεύδη καὶ σύνθετ. κατα-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἠψεύσθην* (=ἠθετήθην, ἐπλανήθην, ἀπέτυχον καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἠψευσάμην* (καὶ σύνθετ. κατα-, δι-), ὑπερσ. μέσ. *ἠψεύσομαι* καὶ *ἠψευσάμενος ἦν*, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. *ἠψευσόμενος ἴσομαι*. Ῥημ. παράγ. *ψεύδος, ψεύσμα, ψευστῆς, ψευδής*.

Ψηλαφάω-ᾶ (ψηλαφῶ, πιάνω διὰ τῶν χειρῶν) καὶ ἐπιψηλαφῶ, ἄορ. ἐπεψηλάφησα. Παθητ. μόνον *ψηλαφῶμαι*. Ῥημ. παράγ. *ψηλάφημα*.

Ψηφίζω (μὲ ψήφους λογαριάζω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐπιψηφίζω (=προσκαιλῶ τὸν δῆμον εἰς ψηφοφορίαν), παρατ. ἐπεψηφίζον, μέλλ. ἐπιψηφισῶ, ἄορ. ἐπεψηφίσα καὶ σπανίως ἀνεψηφίσα, παρακ. ἐπεψηφίκα, εὐκτ. ἐπεψηφικῶς εἶην. Μέσ. *ψηφίζομαι* (=διὰ τῆς ψήφου μου ἀποφασίζω, γνωμοδοτῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), παρατ. μέσ. *ψηφίζομην* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. μέσ. *ψηφισομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), ἄορ. μέσ. *ψηφισάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπο-, κατα-, προσ-), παρακ. μέσ. *ψηφισομαι* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπο-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ψηφισομην* καὶ *ψηφισόμενος ἦν*, μετ' ὀλ. μέλλ. μέσ. *ψηφισόμενος ἴσομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-). Παθητ. *ψηφίζεται* τὸ ψήφισμα, παρατ. παθ. ἐπεψηφίζετο, μέλλ. παθ. *ψηφισθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἠψηφίσθην* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, κατα-), παρακ. παθ. *ἠψηφισάμην* (καὶ σύνθετ. κατα-), ὑπερσ. παθ. *ἠψηφισομην*. Ῥημ. ἐπίθ. *καταψηφιστέον* καὶ *ἀποψηφιστέον*. Ῥημ. παράγ. *ψηφισμα, ἀποψηφισίς, διαψηφισίς, καταψηφισίς*.

Ψευδρίζω (ψουψουρίζω) καὶ ἄορ. *ἠψευδρίσα* μόνον. Ῥημ. παράγ. *ψευδριστής*.

Ψιμυθεῖω (ψυκισιδῶνω). Μόνον ὁ μέσ. παρακ. *ἠψιμυθίσωμαι*, ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν τὸ μὲν ἐνεργ. *ψιμυθῶ ἀλείφω*, τὸ δὲ μέσ. *ψιμυθῶ ἐτριβόμαι*.

Φορέω-ῶ (ἀμετάβ. = κάμνω φόρον, κροτῶ), παρακ. *ἠφόρην*

φορὴν μόνον, ἄλλως δὲ λέγεται *ψόφορ* κριῶ καὶ παθ. *ψόφος* γίγνεται.

Ψύχω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὐ ἀντίθετον τὸ θερμαίνω), (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-), ἄορ. *διαψύξαι*. Παθ. *ψύχομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. παθ. *ἠψύχθην* (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ἄορ. ὅ' ἀπεψύχην, παρακ. παθ. *ἠψύξαμι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀψυκτός*. Ῥημ. παράγ. *ψύξις, ψυκτῆρ, ψύχος*.



ὠδίνω (γεννῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὠθέω-ῶ (σπρώχνω, ἀπικρούω, ἀπομακρύνω, οὐ ἀντίθετον τῷ ἔλκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-, περι-, προ-, συν-, ὑποπαρ-), παρατ. *ἠώθοον* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ὠσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐξ-), ἄορ. *ἠώσομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐξ-, ἀν-, παρ-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. *ἠώθομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, συν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἠώθομην* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-), μέλλ. μέσ. *ἠώσομαι* καὶ *ἠώσομαι*, μέλλ. παθ. *ἠώσθήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἠώσομην* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-, παρ-), ἄορ. παθ. *ἠώσθην* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐξ-, περι-, συν-), παρακ. παθ. *ἠώσομαι* (καὶ σύνθετ. παρ-, περι-, συν-), μέσ. δὲ παρακ. *ἠώσομαι* (τινα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. *προωθῶ ἐμυτόν*. Ῥημ. παράγ. *ἠώσις, ὠθισμός*.

ΣΗΜ. Ῥίζα *ἠωθ-*, *ἠωθε-*, ἔθεν ὁ παρατ. *ἠώθοον* (=ἠῶθουν), ἄορ. *ἠώσομαι* (=ἠῶσω-σ).

ὠνόεομαι-οὔμαι (ἀγοράζω, μισθώνω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-), παρατ. ἐνεργ. *ἠώνομαι* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, συν-), μέλλ. μέσ. *ἠώησομαι*, ἄορ. μέσ. *ἠωρίσθην* (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑποτακτ. *ἠωρίσθην*, *ἠωρίσθην*, κτλ., εὐκτ. *ἠωρίσθην*, *ἠωρίσθην*, *ἠωρίσθην*, κτλ., προστακ. *ἠωρίσθην*, ἀπαρ. *ἠωρίσθην* (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), μετοχ. *ἠωρίσθην* (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρακ. μέσ. *ἠωρήσομαι* (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), ὑπερσ. μέσ. *ἠωρήσομαι* καὶ *ἠωρημέτος ἦν*. Παθητ. ἐνεστώσ. *ἠωρήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἠωρήσθην*, παρακ. παθ. *ἠωρήσομαι* (καὶ

σύνθετ. συν-). Ρημ. ἐπιθ. ὠνητός και ὠνητός και ἀργυρόνητος. Ρημ. παράγ. ὠνή, ὠνητής, ὠνιος, ὠνησις, ἰσωνία.

ὠφελῆω - ὠ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (και σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, συν-), παρατ. ὠφέλου, μέλλ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφέλησα, παρακ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκει. Παθ. ὠφελοῦμαι (και σύνθετ. ἀντ-, συν-), παρατ. παθ. ὠφελούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι και σπανιώτερ. παθ. ὠφεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠφελήθην, παρακ. παθ. ὠφελήμην, ὑπερσ. παθ. ὠφελήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. ὠφελημέτος ἴσομαι. Ρημ. ἐπιθ. ἀνωφελής, ὠφελήτεος, ὠφελήτεον, προσωφελήτεον. Τὸ μέσ. ἀνκλειυμ. ὠφελῶ ἑμαυτὸν και συναφελῶ ἑμαυτὸν, σπανίως δὲ και ὠφελοῦμαι και ὠφελείας ποιῶμαι. Ρημ. παραγ. ὠφέλεια, ὠφέλημα και σύνθετ. ἀνωφελής.

ΠΡΟΣΘΕΤΕΟΝ

Ἐν σελ. 49 πρόσθετες τὸ ῥῆμα ἐπαινῶ ὡς ἐξῆς·

ἐπαινῆω - ὠ (ἐπαινῶ) (και σύνθετ. ἀντ-, συν-, ὑπερ-), παρατ. ἐπήρουν, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπαιπέσομαι και σπαν. ἐνεργ. ἐπαιπέσω, ἀόρ. ἐπήρσα (και σύνθετ. συν-, ὑπερ-), παρακ. ἐπήρκα. Παθ. ἐπαιποῦμαι, παρατ. ἐπηρούμην, μέλλ. παθ. ἐπαιπεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπήρθη, παρακ. παθ. ἐπήρημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπηρημέτος ἦν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλογο. ἐπαινῶ ἑμαυτὸν. Ρημ. ἐπιθ. ἐπαιπέτος, πολυεπαιπέτος και ἐπαιπέτιον. Ρημ. παράγ. ἐπαιπέτης.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

ἄῆρ, γεν. ἀέρος, δοτ. ἀέρι, αἰτ. ἀέρα, κλ. ὦ ἄῆρ. Σπανιώτατα εὐρίσκεται εἰς τὸν πληθ. τοὺς ἀέρας.

* Ἄθως (τὸ ἅγιον ὄρος), συνήθως μὲν ἀρσενικὸν δ' Ἄθος, σπανίως δὲ και θηλυκὸν ἢ Ἄθος, γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθῳ, αἰτ. τὸν Ἄθω, κλητ. ὦ Ἄθος.

αἰδοῶς (ἡ, = ἐντροπή) μόνον καθ' ἐνικὸν γεν. τῆς αἰδοῦς, δοτ. τῇ αἰδοί, αἰτ. τὴν αἰδῶ, κλητ. ὦ αἰδοί. Ὁ πληθ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσει μόνον παρὰ γραμματικαῖς.

αἰθέρι (δ, = τὸ ὑψηλότατον στῶμα τοῦ ἀέρος), τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ. Ὁ πληθυντ. σπανιώτατος τοὺς αἰθέρας.

ἄλς. Καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἢ ἄλς (= ἡ θάλασσα) εἶναι ποιητικόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους εὐρίσκεται μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡς ἀρσεν. οἱ ἄλς (= τὸ ἄλας), γεν. τῶν ἄλων, δοτ. τοῖς ἄλοι, αἰτ. τοὺς ἄλας, κλ. ὦ ἄλς.

ἄλω (ἡ, = τὸ ἄλώνιον), γεν. τῆς ἄλω, δοτ. τῇ ἄλω, αἰτ. τὴν ἄλω, κλ. ὦ ἄλω. Πληθ. αἱ ἄλω, κτλ. Παρὰ μεταγενεστ. και κατὰ τὴν τρίτην τῆς ἄλωος, τῇ ἄλωι, κτλ.

ἄρνός (ἄρνιον), γεν. τοῦ (και τῆς) ἄρνός, τῷ ἄρνι, τὸν ἄρνα, ὦ ἄρνι. Πληθ. οἱ ἄρνες, τῶν ἄρνων, τοῖς ἄρνασι, τοῖς ἄρνας, ὦ ἄρνες. Δυϊκ. τῷ ἄρνε, τοῖν ἄρνοι.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. εἴρηται και ἡ ἰσομ. ἄρνι (450 π. Χ.), ὡς ἂν εἰ λοιπαὶ πτώσεις, ἄρνός, κτλ.

Ἀνάχαρις (κύριον). γεν. τοῦ Ἀναχάριος, δοτ. τῷ Ἀναχάρι, αἰτ. τὸν Ἀναχάριον, κλ. ὦ Ἀναχάρι.

ἄνθος (τὸ ἄνθος), τοῦ ἄνθους, τῷ ἄνθει, κτλ. Πληθ. γενικῆ συνήθως τῶν ἄνθων καὶ σπανίως τῶν ἄνθων. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται καὶ θηλ. ἡ ἄνθη.

Ἀπόλλων (θεός), τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, αἰτ. τὸς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ἀπόλλω, κλ. ὦ Ἀπόλλω.

Ἄρης (θεός), γεν. τοῦ Ἄρεως (τὸ δὲ Ἄρεος ποιητ.), δοτ. τῷ Ἄρει, αἰτ. τὸν Ἄρη, (ἡ αἰτ. τὸν Ἄρη ἀμφίβολος), κλ. ὦ Ἄρη (παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὦ Ἄρες καὶ ὦ Ἄρες).

Ἀριοβαρζάνης (κύριον), τοῦ Ἀριοβαρζάνου καὶ Ἀριοβαρζάνου, τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, αἰτ. τὸν Ἀριοβαρζάνη.

ἄρχαιρεσίαι (ἡ ἐκλογή τῶν ἀρχῶν). Μόνον πληθ. αἱ ἀρχαιρεσίαι, κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνικῆ λέγεται ἡ τῶν ἀρχόντων αἵρεσις καὶ ἡ τῶν ἀρχῶν αἵρεσις.

ἄστῆρ (ἄστήρ), τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, κτλ. ὁμαλῶς πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσι.

Ἀστυάγης (κύριον), τοῦ Ἀστυάγου, τῷ Ἀστυάγει, τὸν Ἀστυάγη.

ἄστυ (πόλις, ἐννοουμένων μόνον τῶν κτιρίων αὐτῆς), γεν. τοῦ ἄστεως (τὸ δὲ ἄστεος Ἰωνικόν), τῷ ἄστει, κτλ. τὰ ἄστη, τῶν ἄστων, τοῖς ἄστει, κτλ.

Ἄφυτις (πόλις), τῆς Ἀφύτιος, τῇ Ἀφύτι, τὴν Ἀφυτιν.

B

βλάβη (ἡ) τῆς βλάβης, κτλ. καὶ οὐδεὶς. τὸ βλάβος, τοῦ βλάβους, κτλ. σπανιώτερον.

βορρᾶς (βόρειος ἄνεμος, βορρᾶς) τοῦ βορρᾶ, τῷ βορρᾶ. τὸν βορρᾶν καὶ βορρᾶς, βορρέου κτλ. μεθ' ἐνός ρ καὶ ἀσυνκρίτως. Πλ. δὲ βορρᾶς, βορρέου κτλ. ὡς ὄνομα θεοῦ πάντοτε ἀσυνακρίτεον. Πλ. καὶ δὲ εὐχεσητος μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμός.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ πληθυντικῶν, τῶν βορέων, κτλ.

βοῦς (ὁ καὶ ἡ), βοός, βοί, βοῦν, ὦ βοῦ τὸ βός, τοῖν βοῦν, αἱ βός, τῶν βοῶν, τοῖς βοῦσι, τοὺς βοῦς, ὦ βός.

βράγχος (ὁ, = βράχνησιμα), τοῦ βράγχου, κτλ. καὶ τῆ βράχης, τοῦ βράχους κτλ. παρὰ μεταγενεστέροις.

Γ

γάλα (τό), τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι κτλ. δοτ. πληθ. τοῖς γάλαξι.

γαστήρ (κοιλία), τῆς γαστρός, τῇ γαστρί, τὴν γαστέρα. Ἡ γαστήρ. Δύο. τὸ γαστέρι, τοῖν (ταῖν) γαστέροι. Πληθ. αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστράσι, τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

γέρας (τό, = βραβείον), τοῦ γέρας, τῷ γέρι, κτλ. Πληθ. τὰ γέρα, τῶν γερῶν, τοῖς γέρασι, κτλ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέα = ἡ γῆ), τῆς γῆς, τῇ γῆ κτλ. μόνον ἐνικῶς. Λίγεται δὲ καὶ γαῖα, τὴν γαῖαν.

γῆρας (τό, = γηράματα), τοῦ γήρος, τῷ γῆρα, τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. Μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Γνώσις (κύριον), τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνώσι.

Γόαξις (κύριον), τοῦ Γόαξιος, τῷ Γόαξι, τὸν Γόαξιν.

γόνο (τό), τοῦ γόνατος, τῷ γόνατι, κτλ. τὸ γόνατα, τοῖν γόνατων τὰ γόνατα, τῶν γόνατων, τοῖς γόνασι, κτλ.

Γοργῶ (κύριον), τῆς Γοργῶς, τῇ Γοργῶ, τὴν Γοργῶ. Ἡ Γοργῶ, καὶ ἡ Γοργῶν, τῆς Γοργῶς, τῇ Γοργῶ, τὴν Γοργῶτα.

γραῦς (γραῖα), τῆς γραός, τῇ γραί, τὴν γραῖν, ὦ γραῦ τὸ γραῖ, ταῖν γραῖν. αἱ γραῖς, τῶν γραῖν, ταῖς γραῖσι, τὰς γραῖς, ὦ γραῖς.

γυνή (ἡ), τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναικα, ὦ γυναικα. τὸ γυναικα, ταῖν γυναικοῖν. αἱ γυναικες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυναιξι, τὰς γυναικας, ὦ γυναικες.



Βαίς (δειπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εὐωχία), τῆς *δαίτης*, κτλ. Εἶναι ποιητικόν, σπανιώτατα δὲ εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις μόνον ἢ αἰτ. τὴν *δαίτα* καὶ τὰς *δαίτας*.

Βᾶς (ἢ) = *δαδίων*, τῆς *δαδός*, τῆ *δαδί*, τὴν *δαδα*, ὡ *δαδ* τὰ *δαδε*, τὰν *δαδου*· αἱ *δαδες*, τῶν *δαδων*, ταῖς *δαδί*, τὰς *δαδ*-*δας*, ὡ *δαδες*.

Βάκρυον (τό), τοῦ *δακρύου*, τῷ *δακρύῳ*, κτλ. ἁμαλῶς πλήν τῆς *δοτικ.* πληθ. τοῖς *δακρῶσι* καὶ τοῖς *δακρῶσι* (κατὰ τὴν τρέτην κλίσιν).

Βάμαρο (ἢ *συζυγος*), τῆς *δάμαρος*, κτλ. ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον ἢ *δοτ.* τῆ *δάμαρι*, καὶ ἢ αἰτ. τὴν *δάμαρτα*.

Βάπις (ἢ, = *τάπις*, *χαλί*, *κελίμι*), τῆς *δάπιδος*, τῆ *δάπιδι*, τὴν *δάπιρ*· αἱ *δάπιδες*, τῶν *δαπίδων*, ταῖς *δάπισι* κτλ.

Βαίνα (δ, ἢ, τό), τοῦ *δεῖνος*, τῷ *δεῖνι*, τὸν *δεῖνα*. Πληθ. μόνον οἱ *δεῖνες*, τῶν *δεῖνων*, τοὺς *δεῖνας*. Ἐνίοτε εἶναι καὶ ἄκλιτον ὁ *δεῖνα*, τοῦ *δεῖνα*.

Βέλεαρ (*δόλος*, *ἀπάτη*). Μόνον ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὸ *δέλεαρ* καὶ πληθ. τὰ *δελέατα*, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐχρηστα.

Βένδρον (τό), τοῦ *δένδρου*, τῷ *δένδρῳ*, κτλ. ἁμαλῶς πλήν τῆς *δοτ.* πληθ. τοῖς *δένδρῶσι* συνήθως καὶ σπανιώτατα τοῖς *δένδρῶσι* (*διορθούμενον* ὑπὸ τινῶν εἰς *δένδρῶσι*).

Βέως (τό = *φόδος*), τοῦ *δέωσι*, τῷ *δέσι*, κτλ. Σπανιώτατα κατὰ πληθυντ. τὰ *δέσι*.

Βεσμὸς (*δέμα*, *σύνδεσμος*, ἢ *φυλάκισις* καὶ αἱ *ἀλύσεις*), τοῦ *δεσμῶ*, τῷ *δεσμῷ*, κτλ. Πληθ. οἱ *δεσμοί*, τῶν *δεσμῶν* κτλ. καὶ τὰ *δεσμά*, τῶν *δεσμῶν* κτλ. μετὰ διχφορίας· *δεσμά* μὲν τὰ *σχολία* καὶ αἱ *ἀλύσεις*, δι' ὧν δένεται τις· *δεσμοί* δὲ καὶ *σύνδεσις* (ὡς *δισμὴ γυλίας*) καὶ τὸ *δέσιμον* (ὡς *θάρατοι* καὶ *δεσμοί*).

Δημήτηρ (θεά), τῆς *Δήμητρος*, τῆ *Δήμητρι*, τὴν *Δήμητρα*· ὡ *Δήμητερ*.

Διόσκορος (ὁ *Κάστωρ* καὶ *Πολυδεύκης*) μόνον κατὰ δυϊκόν καὶ πληθυντικόν ἀριθμὸν.

Δέφα, τῆς *δέφης* κτλ. καὶ τὸ *δέφος*, τοῦ *δέφους* κτλ.

Δόρυ (*κοντάρι*), τοῦ *δόρατος*, τῷ *δόρατι* καὶ τῷ *δορί*, τὸ *δόρυ*, ὡ *δόρο*. Πληθ. τὰ *δόρατα*, τῶν *δοράτων*, τοῖς *δόρασι*, κτλ.

Δυσμαί (τὸ μέρος, ἐνθα δέεται ὁ ἥλιος), τῶν *δυσμῶν*, ταῖς *δυσμαῖ*, τὰς *δυσμάς*, ὡ *δυσμαί* κατὰ πληθυντ. μόνον.

Ε

Εαρ (τό, = *ἀνοιξίς*), τοῦ *ἔαρος* καὶ συνήθως τοῦ ἥρος, τῷ *ἐαρι* καὶ συνήθως τῷ ἥρι, τὸ *ἐαρ*, ὡ *ἐαρ* μόνον ἐνικόν.

Ἐγκατα (τά, = *ἐντίσθια*) μόνον πληθ. τῶν *ἐγκατῶν*, τοῖς *ἐγκαταῖς* κτλ.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων εὐρίσκεται καὶ τὸ *ἐγκατον*, παρ' Ὀμήρου δὲ καὶ *δοτ.* πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν *ἐγκασι*.

Ἐγγέλιος (ἢ, = *χίλι*), τῆς *ἐγγέλιος*, τῆ *ἐγγέλι*, τὴν *ἐγγέλιον*, ὡ *ἐγγέλι*. Πληθ. αἱ *ἐγγέλιαι*, τῶν *ἐγγέλιων*, ταῖς *ἐγγέλιαι*, τὰς *ἐγγέλιαι*, ὡ *ἐγγέλιαι*.

εἰκῶν (*εἰκῶν*), τῆς *εἰκόρος*, τῆ *εἰκόρι*, τὴν *εἰκόρα* κτλ. ἁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν τὴν *εἰκῶ*.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ γεν. τῆς *εἰκόρι* καὶ αἰτ. πληθ. τὰς *εἰκόρι*.

Ἐλατον (*λάδι*), τοῦ *ἐλαίου* κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. μόνον παρὰ μεταγενεστ. ἵνα δηλωθῶσι τὰ διάφορα εἶδη.

Ἐνοις, **Ἐναις**, **Ἐνεα** (τινὲς) μόνον κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν, καθ' ἐνικόν δὲ μόνον *ἐνιοισ* τὸ *ἐρόσθημα* ἢ παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἐπιπλα (τὰ *ἐπιπλα*) μόνον κατὰ πληθυντικόν ἀριθμὸν, καθ' ἐνικόν δ' ἀριθμὸν *ἐπιπλοισ* μόνον παρ' Ἰσίδω.

Ἐσπέρας (ἢ, = τὸ *ἰσπέρας*), τῆς *ἐσπέρας*, κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν ἀριθμὸν.

ἐτησίαι (οἱ, = οἱ κατ' ἔτος πνέοντες ἄνεμοι, τὰ *μελτέμια*), τῶν *ἐτησίων*, τοῖς *ἐτησίαις*, τὰς *ἐτησίαις* μόνον πληθυντικόν.

Ἔως (ἤ, = αὐγή), τῆς ἔω, τῆ ἔφ, τὴν ἔω, ὦ ἔωσ μόνον κατ' ἰνικὸν ἀριθμὸν.

Ζ

Ζεὺς (ὁ ὑπάτος θεός), τοῦ Διὸς καὶ σπανιώτατα τοῦ Ζηρόδος τῶ Διὶ καὶ σπανιώτατα τῶ Ζηρί, τὸν Δία καὶ σπανιώτατα τὸν Ζῆρα, ὦ Ζεῦ.

Ζῆνες (κύριον), τοῦ Ζήμιος, τῶ Ζήρι, τὸν Ζῆμι, ὦ Ζήρι.

Ζηνόθεμις (κύριον), τοῦ Ζηροθέμιδος, τῶ Ζηροθέμιδι, τὸν Ζηροθέμι, ὦ Ζηροθέμι.

Ζυγὸς (ὁ), τοῦ ζυγοῦ, κτλ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθ. μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. αἱ ζυγοὶ μεταγενέστερος, ὡς εὐργοὶ δόλιοι.

Η

ἦρωσ (ἦρωσ), τοῦ ἦρωος, τῶ ἦρωϊ, τὸν ἦρωα κτλ. κατὰ τὴν τρίτην ἑμαλῶσ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν, τοῦ ἦρωι τῶ ἦρω, τὸν ἦρω καὶ αἰτιατ. τοῦ πληθ. τοὺς ἦρωα.

ἦώς (αὐγή). Ποιητικὸν παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σπανιώτατα μόνον ἢ γενικὴ ἀπὸ ἠῶσ καὶ ἡ δοτ. ἄμα ἠῶϊ.

Θ

Θαλῆς (κύριον), γεν. τοῦ Θαλέω, δοτ. τῶ Θαλῆ, αἰτ. τὸν Θαλῆν, κλητ. ὦ Θαλῆ. Οἱ τύποι τοῦ Θαλοῦ καὶ Θαλήτος, Θαλήτι, Θαλήτα εἶναι μεταγενέστεροι.

θάρρος (θάρρος), τοῦ θάρρους, τῶ θάρρει, κτλ. Ὁ πληθ. τὰ θάρρη σπανιώτατος.

Θέμις (δικαιοσύνη, δίκαιον) ἐκλιτον μετὰ τοῦ εἶναι, εὐρέσκειται δὲ καὶ αἰτιατ. τὴν θέμι.

Θέμις (ἡ θεὰ τοῦ δικαίου), τῆς Θέμιτος, τὴν Θέμιτ, ὦ Θέμι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ θέμιστος (Ὁμηρ.) καὶ θέμιος (Ἡρόδ.) καὶ θέμιδος (μεταγεν.).

θέρος (τὸ θέρος), τοῦ θέρου, τῶ θέρει, κτλ. Ὁ πληθ. σπανιώτατος τὰ θέρη.

Θέσπια (πόλις) καὶ πληθυντ. Θεσπιαὶ κτλ.

Θέσπις (κύριον), τοῦ Θεσπίδος, τῶ Θεσπίδι, τὸν Θεσπιν, ὦ Θεσπι.

Θέτις (κύριον), τῆς Θετιδος, τῆ Θετιδι, τὴν Θετιν, ὦ Θετι.

τριχῆ (τριχῆ), τῆς τριχός, τῆ τριχι, κτλ. πληθ. δοτ. ταῖς τριχί.

θυγάτηρ, θυγατήρ, θυγατρί, θυγατέρα, ὦ θυγατερ, τὰ θυγατέρες, ταῖν θυγατέροι, αἱ θυγατέρες, τῶν θυγατέρων, ταῖς θυγατράσι, τὰς θυγατέρας, ὦ θυγατέρες.

Ι

ἶρις (οὐράνιον τόξον καὶ φυτόν), τῆς ἶριδος, τῆ ἶριδι, τῆ ἶρι, ὦ ἶρι.

Ἴσις (κύριον), τῆς Ἴσιδος, παρ' Ἡροδότῳ δὲ Ἴσιος, Ἴσιδι, Ἴσι.

Κ

κάλπις (ὑδρία, στάμνος), τῆς κάλπιδος, τῆ κάλπιδι, τὴν κάλπι, ὦ κάλπι, αἱ κάλπιδες, τῶν κάλπιδων, ταῖς κάλπισιν, τὰς κάλπιδας, ὦ κάλπιδες.

κέρη (τό, = καρδία). Μόνον ἡνίκ. ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

κέρως (κέρωτον), τοῦ κέρωσ, τῶ κέρω, τὸ κέρωσ, ὦ κέρωσ, κτλ. τῶ κέρα, τοῖν κερῶν, τὰ κέρα, τῶν κερῶν, τοῖς κέρασι, κτλ.

Κλειόμαντις (κύριον), τοῦ Κλειομάντιος, τῶ Κλειομάντι, τὸν Κλειομάντιν, ὦ Κλειομάντι.

κλείς (κλειδίον) καὶ ἀρχαιότερον κλήσ. τῆς κλειδός, τῆ κλειδοῖ, τὴν κλειῖν, ὦ κλειεί. Πληθ. αἱ κλειδες, τῶν κλειδῶν, ταῖς κλεισί, τὰς κλειδας, ὦ κλειδες.

ΣΗΜ. Ἡ αἰτ. τὴν κλειδα καὶ τὰς κλειτε μεταγεν.

κνέφας (τὸ, = σκότος), τοῦ κνέφους, τῷ κνέφα, τὸ κνέφας, ὦ κνέφας μόνον ἐνικόν.

κοινωνίος (ὁ καὶ ἡ) δευτερόκλιτον μετὰ καὶ τῶν τριτοκλίτων τύπων κοιτώνες, κοιτώνων, κοιτώνας παρὰ Ξενοφῶντι.

κρέας (κρέας) μόνον συνηρημένον τοῦ κρέως, τῷ κρέα κτλ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, κτλ. τὸ δὲ κρέατος κτλ. μεταγενέστερον.

Κρεθυσ (πόλις), τῆς Κρεθυσίος, τῇ Κρεῦσι, τὴν Κρεῦσιν, ὦ Κρεῦσι.

κύων (σκύλος) (ὁ καὶ ἡ), κυνός, κυνί, κύνα, ὦ κύων τὸ κύων, τῶν κυοῖν κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας, ὦ κύνες.

Λ

Λάμπας (κύριον), τοῦ Λάμπιδος, τῷ Λάμπιδι, τὸν Λάμπαν, ὦ Λάμπι.

λίπα (ἔλκχιον) ἑκκλιτον μετὰ τοῦ ἀλείφω τίθεται ὁμοῦ.

Λύσες (κύριον), τοῦ Λύσιδος, τῷ Λύσιδι, τὸν Λύσιν, ὦ Λύσει.

Μ

μακάριος (μακάριος) ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολογίαις μόνον ἢ γενικὴ πληθ. τῶν μακάρων.

μάλη (μασχάλη). Μόνον ἢ γενικὴ ἀ ὑπὸ μάλης ». Κατὰ δὲ τὴν πληθ. λέγουσι μασχάλας.

μάρτυς (ὁ καὶ ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα, ὦ μάρτυρα κτλ. ἑμφατικῶς πληθ. δοτ. τοῖς μάρτυσιν.

ΣΗΜ. Τὸ Ρ πρὸ τοῦ Σ ἀπεβλήθη μάρτυς (= μάρτυρ-ς), μάρτυσι (= μάρτυρ-σι). Ἡ αἰτιατ. τὸν μάρτυρ μεταγενέστερα.

μέλι (τὸ μέλι), τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι κτλ. μόνον καθ' ἐνιαυτὸν ἀριθμὸν.

μέλι (ἀγαπητέ, φίλε). Μόνον ἢ κλητ. ὦ μέλι.

Μηθοσαΐδης (κύριον), τοῦ Μηθοσαΐδου, τῷ Μηθοσαΐδῃ, τὸν Μηθοσαΐδην, ὦ Μηθοσαΐδες.

μήνεις (ὄργη). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολογίαις τῆς μήνιος καὶ αἰτιατ. τὴν μήνιν.

μήτηρ (ἡ), τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ὦ μήτηρ τὴ μητέρα, ταῖν μητέρων· αἱ μητέρες, τῶν μητέρων, ταῖς μητέρας, τὰς μητέρας, ὦ μητέρες.

Μίνως (κύριον), τοῦ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνω καὶ τὸν Μίνων, ὦ Μίνω.

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῦ Μίνωος, Μίνωα.

μόσσουν (ὁ, = ξυλίγη καλύβη), τοῦ μόσσουτος, τῷ μόσσουτι κτλ. δοτικ. πληθ. τοῖς μόσσουτοις (ὅπερ ὁμοῦ νῦν διορθοῦται τοῖς μασσούτοις).

μόχης (ὁ) (μαντάρι) κατὰ τὴν τρίτην καὶ πρώτην, μόχης καὶ μόχου, μόχητα καὶ μόχηρ, μόχητες καὶ μόχαι κτλ. Ἔστι δὲ μόνον ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον.

Ν

νάπη (ἡ, = δασώδης κοιλάς). τῆς νάπης, κτλ. καὶ τὸ νάπος, τοῦ νάπου, τῷ νάπει, κτλ.

ναῦλον (τὸ, = ὁ ναῦλος), τοῦ ναύλου, κτλ. καὶ ὁ ναῦλος, τοῦ ναύλου, κτλ.

ναῦς (πλοῖον), τῆς ναῦς, τῇ ναῖ, τὴν ναῦν, ὦ ναῦ. Διῦτος μόνον ταῖν ναοῖν. Πληθ. αἱ νῆες, τῶν ναῶν, ταῖς ναοί, τὰς ναοῖς, ὦ νῆες.

νέκταρ (τὸ, = τὸ ποτὸν τῶν θεῶν). Ποιητικόν εὐρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον ἢ ὄνομ. τὸ νέκταρ καὶ ἡ γεν. τοῦ νέκταρος.

νέωτα· μόνον ἐν τῇ φράσει « εἰς νέωτα » = καὶ τοῦ χρόνου.

νήσιος (ὁ καὶ ἡ) = νησιτικός. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κλίνεται νησιώδης, νησιώδη, νησιώδης, νησιώδους, καὶ νησιώδεις.

νώξ (νώξ), νωκτός, νωκτί, νώκτα, ὦ νώξ· τὸ νώκτε, ταῖν νωκτοῖν· αἱ νώκτες, τῶν νωκτῶν, ταῖς νωκί, τὰς νώκτας, ὦ νώκτας.

νώτις (ὁ, = ἡ βία ἀνθρώπων καὶ ζῴων), τοῦ νότου, τῷ νότῳ.

κτλ. και σπανίως τὸ ρῶτον, τοῦ ρῶτος, κτλ. Πληθυντ. δι' ἄλλοις
 πύδατ. τὰ ρῶτα, τῶν ρῶτων. κτλ.

O

Οιδίπους (κύριον), τοῦ *Οιδίπου*, (τῷ *Οιδίποδι*), τὸν *Οιδίποδα*, ὃ *Οιδίπους* καὶ ὃ *Οιδίπου*. Πληθ. τοὺς *Οιδίποδας*.

ΣΗΜ. Τὸ *Οιδίποδος* καὶ *Οιδίποδα* μεταγενέστερα.

οἶς (ὁ καὶ ἡ, = πρόβατον), *οἶς*, *οἶί*, *οἶν*. Πληθ. *οἶες*, *οἶων*, *οἶα*, *οἶς*, ὡ *οἶες*.

ὄναρ (= ὄνειρον καὶ καθ' ὕπνον, οὐ ἀντιθετὸν τὸ ὄναρ). Μόνον ὡς ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ.

ὄνειρος (τὸ ὄνειρον), τοῦ *ὄνειρου*, κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ὄνειρατος. Πληθ. τὰ *ὄνειρατα*, τῶν *ὄνειράτων*, τοῖς *ὄνειρασι*, τὰ *ὄνειρατα*.

ὄρνις (ὡς θηλ. ἢ κόττα, ὡς ἀρσεν. δι' = πᾶν πτηνόν), γεν. *ὄρνιθος*, δοτ. *ὄρνιθι*, αἰτιατ. *ὄρνιθιν* καὶ *ὄρνιθα*, κλητ. ὃ *ὄρνι*. Πληθ. *ὄρνιθες*, *ὄρνιθων*, *ὄρνιθι*, *ὄρνιθας* καὶ *ὄρνεις*, καὶ *ὄρνις*, ὡ *ὄρνιθες*.

ὄροφος (ὁ, = τὸ ἄνω σκέπασμα οἰκήματος), τοῦ *ὄροφου*, κτλ. καὶ ἡ ὄροφή, τῆς ὄροφῆς, κτλ.

ὄσς (κύριον), ὄσος, ὄσι, κτλ. δύνκ. ὄτε, ὄτοιρ. Πληθ. τὰ *ὄσα*, τῶν *ὄσων*, τοῖς *ὄσι*, τὰ *ὄσα*.

ὄφελος (ὠφέλεια) μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τὸ *ὄφελος*.

II

παῖς (ὁ καὶ ἡ), *παῖς*, *παῖδι*, *παῖδα*, ὃ *παῖ* *παῖδε*, *παῖδα*, *παῖδες*, *παῖδων*, *παῖσι*, *παῖδας*, ὡ *παῖδες*.

πατήρ, *πατήρ*, *πατρί*, *πατέρα*, ὃ *πάτερ* *πατέρε*, *πατέροισι*, *πατέρες*, *πατέρων*, *πατέροισι*, *πατέρας*, ὡ *πατέρες*.

πλήθος (τό), τοῦ *πλήθους* κτλ. καὶ ἡ *πλήθους*, τῆς *πλήθους* κτλ. σπανιώτερον.

πλοῦτος (ὁ), τοῦ *πλούτου*, κτλ. ὁμαλῶς. Πληθ. μόνον ὁ *πλοῦτος*, τῶν *πλούτων*, τοῖς *πλούτοις*, τοὺς *πλούτους*.

ΣΗΜ. Τὸ πληθ. τὰ *πλούτη* εἶναι βάρβαρον.

Πηνῆξ (τόπος, εἰς ὃν ἐγίνοντο αἱ ἐκκλησίαι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων), γεν. τῆς *Πηνῆξ*, δοτ. τῇ *Πηνῆξ*, αἰτ. τὴν *Πηνῆξ*, ὡ *Πηνῆξ*.

ΣΗΜ. Τὸ *Πηνῆξ*, *Πηνῆξ*, *Πηνῆξ* εἶναι μεταγενέστερα.

Ποσειδῶν (θεός), τοῦ *Ποσειδῶνος*, τῷ *Ποσειδῶνι*, τὸν *Ποσειδῶνα*, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν *Ποσειδῶν*, ὡ *Πόσειδον*.

πρᾶος, *πρᾶεῖα*, *πρᾶον*. Εἰς μὲν τὸ ἐνικὸν τὸ ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτ. κλίνονται ὁμαλῶς, εἰς δὲ τὸν πληθ. οὕτως· οἱ *πρᾶοι*, τῶν *πρᾶων* καὶ *πρᾶων*, τοῖς *πρᾶοι*, τοὺς *πρᾶοι*, τὰ *πρᾶα*, τῶν *πρᾶων*, τοῖς *πρᾶοι*, τὰ *πρᾶα*.

πρεσβευτής (ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τινος κυβερνήσεως εἰς ἑτέραν), τοῦ *πρεσβευτοῦ*, τῷ *πρεσβευτῇ*, τὸν *πρεσβευτήν*, ὡ *πρεσβευτήν*. Πληθ. οἱ *πρεσβευταί*, τῶν *πρεσβευτῶν*, τοῖς *πρεσβευταῖς*, τοὺς *πρεσβευτάς*, ὡ *πρεσβευταί*, ἀντὶ δὲ τοῦ πληθ. σπανιότεροι εἶναι οἱ τύποι οἱ *πρέσβεις*, τῶν *πρέσβεων*, τοῖς *πρέσβεσσι*, τοὺς *πρέσβεις*, ὡ *πρέσβεις*.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. *πρέσβεως*.

πρεσβύτης (γέρον) ὁμαλῶς κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, τοῦ *πρεσβύτου*, τῷ *πρεσβύτῃ*, κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς εἶναι καὶ ὁ *πρέσβης*, τὸν *πρέσβην*, ὡ *πρέσβη*.

πῦρ (τό), τοῦ *πυρός*, τῷ *πυρὶ*, κτλ. Πληθ. τὰ *πυρά*, τῶν *πυρῶν*, τοῖς *πυροῖς*, τὰ *πυρά*.

P

ρύπος (ὁ, = ἀκαθαρσία), τοῦ *ρύπου* ὁμαλῶς κτλ. Πληθ. οἱ *ρύποι*, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. τὰ *ρύπα* παρ' Ὁμήρου.

Σ

σάγαρις (ἀξίνη). Μόνον ἢ ὀνομαστ. ἢ σάγαρις, ἢ αἰτιατ. τὴν σάγαριν καὶ αἰτιατ. πληθ. τὰς σαγάρις.

σέλας (φῶς, λάμψις) μόνον ἐνικ. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

σῆς (δ, = σκώληξ καταβιβρώστων τὰ μέλλινα ἐνδύματα, βώτριδα, κόπτος), σέος, σέες, σέων, σέας, παρὰ δὲ μεταγενεστέρους σητός, σητί, σήτες, σήτας.

σίτος (σιτάρι, ἄρτος, τροφή), τοῦ σίτου, κτλ. ἁμαλῶς, ἀλλ᾽ ἐκ πληθ. μόνον τὰ σίτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις, τὰ σίτα.

Σκῆψις (πόλις), Σκῆψιος, Σκῆψι, Σκῆψιν.

σκότος (δ) τοῦ σκότου, κτλ. καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκότους, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

στάδιον (διάστημα 600 ποδῶν), τοῦ σταδίου, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτερον τὰ στάδια, κτλ.

σταθμὸς (δ, = παραστάς θύρας οἰκίας, σταῦλος, κατάλυμα, βῆρος), τοῦ σταθμοῦ, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ σταθμοὶ (= καὶ βάρη) καὶ τὰ σταθμὰ (βάρη καὶ παραστάδες θυρῶν), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 433 π. Χ. εὐρίσκεται πολλάκις καὶ ὁ ἐνικ. τὸ σταθμὸν = βῆρος.

στέαρ (ὀξύγγιον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, εὐρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἢ αἰτ. τὸ στέαρ.

Συέννεσις (κύριον), τοῦ Συεννέσιος, τῶ Συεννέσι, τὸν Συέννεσιν, ὃ Συέννεσι.

σῶς (σῶς), τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶ, τοὺς σῶς. Θηλ. ἢ σῶς, τῆς σῶ, τὴν σῶν. Πληθ. αἱ σῶ. Οὐδ. τὸ σῶν (ὄνομ. καὶ αἰτιατ.) καὶ τὰ σῶ (ὄνομ. καὶ αἰτ.).

Τ

τᾶν (= φίλε). Μόνον κατὰ κλητικὴν, ὃ τᾶν.

τάπις (ἢ, = τάπις, χαλί), τῆς τάπιδος, τῆ τάπιδι, τὴν τάπιδα· αἱ τάπιδες, τὰς τάπιδας, κτλ.

τάριχος (τό, = παστὸν καὶ καπνιστὸν κρέας), τοῦ τარიχου, τῶ τარიχει, κτλ. καὶ σπανιώτερον ὁ τάριχος, τοῦ τარიχου, κτλ.

τάρταρος (ἢ κόλασις τῶν παλαιῶν ἐν Ἄδῃ), τοῦ τάρταρου, κτλ. πληθ. τὰ τάρταρα, κτλ.

ταῶς (παγῶνι), τοῦ ταῶ, τῶ ταῶ, τὸν ταῶν κτλ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλίσιν.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν ταῶνος, ταῶνι, ταῶνα, κτλ. Κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἐγράφετο ταῶς.

τέρας (τέρας), τοῦ τέρατος, τῶ τέρατι, κτλ. πληθ. τὰ τέρατα καὶ τὰ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασι, κτλ.

τύρσις (ἐπαλξίς, πύργος), τῆς τύρσιος, τῆ τύρσι, τὴν τύρσιν. αἱ τύρσις, τῶν τύρσεων, ταῖς τύρσοι, τὰς τύρσις.

Τισσαφέρνης (κύριον), Τισσαφέρτους, Τισσαφέρτει, Τισσαφέρτην, ὃ Τισσαφέρτη.

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος, καταγιγιδῶδης ἀνεμός), τοῦ τυφῶ, τῶ τυφῶ, τὸν τυφῶ, ὃ τυφῶς.

Υ

ὑδωρ (νερόν), ἕδατος, ἕδατι, κτλ. ὑδατα, ὑδάτων, ἕδασι, κτλ.

υῖός, τοῦ υἱοῦ, τῶ υἱῶ, κτλ. ἁμαλῶς καὶ τριτοκλίτως τοῦ υἱός, τῶ υἱεῖ. Δυϊκ. τῶ υἱεε, τοῖν υἱεοῖν. Πληθ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱεων, τοῖς υἱεσι, τοὺς υἱεῖς, ὃ υἱεῖς.

ὑπαρ (ἐν καιρῶ ἐρηγόρευσις, οὐ ἀντίθετον τὸ ὄναρ) μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

Φ

φράττηρ (μέλος φρατρίας) καθ' ἐνικὸν σπανιώτατον καὶ σχεδὸν ἀχρηστον, σύνθησις δὲ κατὰ πληθ. φράττερες, φρατέρων, φράττεροι, φράττερας.

φθορὰ, τῆς φθορᾶς, κτλ. καὶ ὁ φθόρος, τοῦ φθόρου, κτλ.

φρέαρ (πηγάδιον), τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, κτλ. τὰ φρέατα τῶν φρέατων, τοῖς φρέασι, κτλ.

φροῦδος (ἄφαντος) ἐπίθετ. μόνον αἰ ὀνομαστ. καὶ τῶν τριῶν γενῶν καὶ ἡ γεν. τοῦ ἐνικοῦ οὐδ. φροῦδου, εἰς δὲ τοὺς πέλους εἰσι καὶ σπανιώτατον (ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. § 423).

φῶς (τό), τοῦ φωτός, τῷ φωτί, κτλ. Πληθ. τὰ φῶτα, τῶν φῶτων, κτλ.

X

χεῖρ (ἡ), τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, ὡ χεῖρ· τῶν χεῖρε, ταῖν χεῖροῦ· αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χεῖρά, τὰς χεῖρας, ὡ χεῖρες.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς 350—300 π. Χ. καὶ ταῖν χεῖροῦ.

χῆτες (=σπανει, ἐνδείξ, στερήσει) μόνον κατὰ δοτ. ἐνικῆναι.

χοῦς (ὀ.=χῶμα) μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. χοῦν, αἰ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς λέξεως χῶμα.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ γενικ. τοῦ χοός καὶ τοῦ χοῦ.

χοῦς (ὀ.=μέτρον βευστῶν), τοῦ χοός, τῷ χοί, τὸν χόα, ὡ χοῦ· αἱ χόες, τῶν χοῶν, ταῖς χοαί, τοὺς χόας, ὡ χόες.

χρέως (τό χρέος), τοῦ χρέους καὶ αἰτ. τὸ χρέος. Πληθ. τὰ χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τό, =δικαίον, τὸ πρέπον, τὸ πεπρωμένον) οὐδέτερον τῆς μετοχῆς τοῦ ἀπροσώπ. χρῆ ἄκλιτον, τοῦ χρεῶν, κτλ.

χρεῶς (το=χρέος) ἄκλιτον, τοῦ χρεῶς, τὸ χρεῶς, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ χρέος.

χρῶς (ὀ.=δέρμα), τοῦ χρῶτός, τῷ χρῶτι καὶ χρῶ (ἐν τῇ φρασεὶ ἐν χρῶ κείρω, ξυρῶ, παραλλέω), τὸν χρῶτα, ὃ δὲ πληθ. μεταγενεστέρος.

ΣΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ (ΠΡΑΣΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ)

1. Ἡ Ζωή μου	Δ. ΒΙΚΕΛΑ	Δρ. 5.—
2. Οἱ Μέλλοντες Στρατιῶται	Μ. ΠΑΟΥΕΛ	» 2.—
3. Ἡ Ἀγωγή	Ε. ΣΠΕΝΣΕΡ	» 1.50
4. Τὰ Χημικὰ Διπλάσματα	Ρ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ	» 1.75
5. Χῶροι καὶ Λαοὶ τῆς Εὐρώπης	Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ	» 2.—
6. Ἐπιστολαὶ πρὸς Πρωτοψάλτην	Δ. ΚΟΥΡΤΙΟΥ	» 1.65
7. Εἰκόνες Ἀρχ. Ἑλλήν. Ἱστορίας (μετὰ κειμένου)		» 1.75
8-10. Βυζάντιον καὶ Βυζαντινὸς		
11. πολιτισμὸς τεύχη τρία	ΕΣΣΕΛΙΓΓ	» 2.20
12. Ἐγκόλπιον τῶν Νέων τεύχ. Α'	Α. ΒΕΝΕΖΕΤΤΗ	» 0.80
13. Ἐγκόλπιον τῶν Νέων » Β'	Α. ΒΕΝΕΖΕΤΤΗ	» 1.40
14. Γνώμαι	ΔΔ. ΚΟΡΑΗ	» 0.50
15. Στρατιωτικὰ Διηγήματα	Ε. ΔΕ-ΑΜΠΤΣΗ	» 0.80
Τὰ πρῶτα Βήματα τῆς Ἀν- θρωπότητος	Α. ΚΟΥΡΤΙΟΥ	» 2.00
16. Πολεμικὰ Διηγήματα	(βραβευθέντα)	» 1.40
17. Ἡ Βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη	Α. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ	» 1.00
18. Δύο ἐχθροὶ τοῦ Ἀνθρώπου (Κόνηπε - Μύται)	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ	» 0.60
19. Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ποίησις	Σ. Κ. Σ.	» 0.60
20. Ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης	Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 0.60
21. Σύντομος Ἱστορία τῆς Ἑλ- ληνικῆς γλώσσης	Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ	» 2.90
22. Τὸ Ἅγιον Ὄρος	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ	» 2.75
23. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Α'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ	» 2.00
24. Μαργαριτάρια καὶ Γουναρικὰ	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ	» 0.70
25. Ἡ Ἁγία Σοφία	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ	» 2.25
26. Ἡ Μ. Ἑβδομάς καὶ τὸ Πάσχα	Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 0.75
27. Ἀστέρες	Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ	» 1.65
28. Ἀξιώσεις Ἐργασίας Κεφαλαίου	Κ. ΔΟΣΙΟΥ	» 2.00
29. Μετέωρα	Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ	» 3.40
30. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Β'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ	» 1.90
31. Αἱ Γυναῖκες εἰς τὴν Λαογραφίαν	Σ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ	» 2.65
32. Οἱ Μυρμηκὲς ἐν πολέμῳ καὶ ἐν Εἰρήνῃ	Α. ΔΑΔΕΖΙΟΥ	» 2.—

* Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Διὰ τὸ ἐξω-
τερικὸν προστίθενται 30 ο/ο ἐπὶ τῆς τιμῆς ἐκάστου.